

Prefață

Întâia epistolă a lui Pavel către Corinteni merită într-o măsură mare interesul tuturor celor care iubesc și prețuiesc Cuvântul lui Dumnezeu. Ea dă un răspuns clar și precis la multe întrebări care se pun astăzi cu privire la starea lăuntrică a Adunării creștine. Deoarece în toate timpurile și în toate privințele este nevoie de o înțelegere corectă a Cuvântului lui Dumnezeu, vrem să încercăm să-L cercetăm cu ochiul curat, cu mintea trează și inimă credincioasă. Duhul Sfânt să ne călăuzească în harul Său!

În această epistolă sunt prezentate principii care astăzi sunt în multe feluri interpretate greșit și sunt tăgăduite și de aceea nu li se acordă nici o atenție, sau foarte puțină atenție, căci în multe privințe ele stau în totală opoziție cu ceea ce unei mari părți din creștinătate i-a devenit plăcut și de valoare prin tradiție, căci nu se renunță cu plăcere la ceea ce este aprobat de cei mulți. Dar dacă ne punem sub autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, atunci părerile omenești trebuie să dispară dinaintea adevărului. Fie ca noi toți să devenim conștienți de responsabilitatea noastră și să practicăm gândurile lui Dumnezeu. În mod deosebit în timpul nostru de necredință, de superficialitate și rătăcire, de egoism și decădere, este necesar să recunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu ca singurul ghid pentru umblarea noastră, dar și pentru comportarea noastră față de Dumnezeu și de lume, precum și în serviciile divine creștine. Domnul nu ne-a lăsat în nici o privință în necunoștință, ci ne-a făcut cunoscut gândurile Sale cu privire la toate lucrurile.

Sperăm și implorăm pe Domnul, ca și acest studiu să slujească sub binecuvântarea Sa ca să cunoaștem mai bine gândurile Sale.

Introducere

Epistola întâia către Corinteni tratează unele subiecte total diferite de cele din epistola către Romani. În loc să vorbească despre adevărurile creștinismului referitoare la mântuire și de rezultatele binecuvântate ale lucrării lui Hristos, ea tratează aproape exclusiv stările Adunării, lipsurile și metehnele ei.

Cu toate că la studiul acestei epistole pe de o parte inima se întristează profund și se smerește din cauza slăbiciunii triste a omului, care în toate privințele a greșit, pe de altă parte ea se bucură și se înviorează prin mărturia prețioasă despre credincioșia și dragostea infailibilă a lui Dumnezeu, care nu neglijează și nu uită pe ai Săi, chiar dacă ei se află în starea cea mai condamabilă. Cu toată răbdarea și blândețea, Domnul învață pe credincioși cu privire la lucruri a căror cunoaștere poate fi presupusă ca fiind prezentă în orice inimă trează și spirituală; și tocmai aceasta face ca această epistolă să fie deosebit de prețioasă. Dacă ea tratează în mod deosebit stările din adunarea din Corint, găsim totuși în ea învățături binecuvântate, valabile pentru toate timpurile și în mod deosebit și pentru timpul nostru, cu privire la ordinea din Adunarea lui Hristos și cu privire la relațiile diferite și obligațiile fiecărui mădular unul față de altul, la care vrem să luăm seama.

Care a fost deci motivul pentru scrierea acestei epistole? Pentru a răspunde la această întrebare este necesar să se cunoască mai îndeaproape starea adunării.

După ce apostolul Pavel a călătorit prin Macedonia și a vizitat Atena, el a ajuns și la Corint – o cetate bogată și înfloritoare din Ahaia (Faptele Apostolilor 18). Aici a vestit Cuvântul lui Dumnezeu timp de un an și jumătate. Mulți corinteni, care au auzit mărturia despre Hristos Cel răstignit, au crezut; căci Domnul avea «mult popor în cetatea aceasta». Bogăția și luxul mergeau pereche cu imoralitatea cea mai profundă, așa că Corint a devenit proverbial în toată lumea. După ce a părăsit Corintul, Pavel s-a dus în Efes și de acolo la Ierusalim, ca «să țină sărbătoarea». De la Ierusalim și-a îndreptat pașii spre Antiohia, a străbătut din nou Asia Mică și a ajuns la Efes, unde a rămas încă o dată - doi ani. Intenționând să călătorească prin Macedonia și să viziteze adunarea din Corint - a avut intenția ca din Efes să călătorească spre Macedonia trecând prin Corint și să viziteze adunarea atât la ducere cât și la întoarcere, ca ei să aibă, așa cum el însuși spune, «o a doua favoare» (2 Corinteni 1,15.16) – a auzit «prin ai Cloei» (Capitolul 1,11), parțial prin zvonurile care circulau (capitolul 5,1), parțial printr-o scrisoare, pe care corintenii i-au scris-o, ca să primească răspuns la unele întrebări (capitolul 7,1 și în continuare), că în mijlocul lor erau multe lucruri greșite. Dușmanul permanent al lucrării lui Dumnezeu nu a dormitat în lipsa apostolului și a produs multă pagubă în adunarea privilegiată de multiple daruri ale harului, care amenința să distrugă lucrarea frumoasă.

Mai întâi duhul înțelepciunii lumii, care în Corint era pe o treaptă așa de înaltă, a început să-și facă simțită influența nimicitoare, să dea naștere la certuri, la partide, și astfel să răpească Adunării adevăratul ei caracter, unitatea ei în Hristos, și să amestece adevărul dumnezeiesc, simplu, cu filozofia păgână. Se făceau deja eforturi să se producă anumite separări, unul lăudând una altul pe cealaltă, fiecare dintre ei recunoscând și onorând ca și cap al partidei lor ori pe Pavel, ori pe Apolo, ori pe Chifa, sau chiar pe Domnul (capitolul 1,12). Nenumăratele partide, în care este fărâmițată acum Biserica lui Dumnezeu pe pământ, ne oferă dovada tristă, cum chiar între credincioși este omagiată înțelepciunea omenească, și în felul acesta cât de mult i-a reușit dușmanului să-și extindă lucrarea sa nimicitoare, pe care a început-o în adunarea din Corint. Și, vai!, aceste principii ale înțelepciunii lumii sunt așa de adânc înrădăcinate, că rezultatele ei triste nu numai că sunt puțin cunoscute și regretate în Biserica lui Dumnezeu pe pământ, ci chiar și credincioșii nu rareori aprobă această lucrare fără valoare, dar care fură ochii, nimicitoare, a dușmanului, prin aceea că ei consideră, că în grupările diferite văd un avantaj al cunoașterii universale a adevărului. Însă apostolul nu gândea așa. Cu cea mai mare severitate și cu fermitate extremă pășește îndeosebi în primul capitol al acestei epistole împotriva acestui rău îngrozitor, care amenința să distrugă adunarea, și caută să-l nimicească în germenii lui; și când în capitolul 11,19 spune «trebuie să fie și partide între voi», atunci cu siguranță spune aceasta nu ca să aprobe aceste partide, ci așa cum el însuși adaugă, «ca să se arate între voi cei aprobați» - și anume, aceia care nu s-au lăsat călăuziți de duhul filozofiei păgâne, ci de Duhul lui Dumnezeu și s-au ținut departe de orice duh de partidă.

Un alt pericol amenința adunarea din Corint prin strecurarea pe furiș a depravării. Existența luxuriantă, imorală din cetatea bogată Corint a început să-și exercite influența nimicitoare și asupra adunării de acolo și să întineze pe mulți. Cunoscut era păcatul curviei, împotriva căruia apostolul a trebuit să se împotrivescă cu fermitate. El arată tot caracterul condamnat al curviei înaintea lui Dumnezeu și efectul nimicitor pentru sfinții lui Dumnezeu, a căror poziție ca templu al lui Dumnezeu și mădulare ale lui Hristos (capitolul 6,15-19) este total dezonorată și tăgăduită prin acest păcat.

Cel de-al treilea pericol, care amenința adunarea din Corint, era influența învățătorilor falși, și anume aceia care erau dintre iudei. Aceștia căutau să submineze și să suspecteze nu numai chemarea lui Pavel și autoritatea lui ca apostol, ci și motivele curate în exercitarea funcției lui, și prin aceasta să nimicească activitatea lui binecuvântată. Aceasta din urmă era urmarea inevitabilă a primei. Dacă corintenii puneau la îndoială persoana și intențiile sincere ale apostolului, tot așa era și cu cuvântul și lucrarea sa. Aceasta era decisiv. Din acest motiv apostolul era deseori constrâns, atât în această scrisoare cât și în a doua scrisoare a sa, să vorbească despre sine însuși, despre funcția lui de apostol și despre comportarea lui în mijlocul corintenilor. Aceștia nu aveau încă privilegiul prețios al credincioșilor din timpurile de mai târziu și până acum, ca să posede scrierile Noului Testament ca autoritate și piatră de încercare infailibilă a adevărului, și cu cât Dumnezeu revela tot mai mult prin Pavel binecuvântările Adunării, care în Vechiul Testament erau foarte vag arătate sau erau chiar complet necunoscute (capitolul 15,51.52; Efeseni 3,2-6), cu atât mai mult învățătorii greșiți iudei aveau un câmp mai larg de a influența sufletele slabe.

Filozofia păgână, depravarea în mod deosebit prin păcatul curviei, și învățătura falsă erau deci cele trei puncte principale prin care dușmanul făcea eforturi să practice influența lui nimicitoare asupra adunării din Corint și să distrugă acțiunea binecuvântată a adevărului. Chiar dacă acolo erau și alte stări rele, acestea erau în legătură mai mult sau mai puțin cu cele prezentate mai înainte și erau de cele mai multe ori urmarea acestora.

Aceasta era deci, în puține cuvinte, starea adunării din Corint, așa cum o vom vedea după aceea din epistole. – Pavel era în Efes, unde Domnul îi deschisese o ușă largă și cu folos (capitolul 16,9). Dar când a auzit de tot acest rău, a renunțat la ceea ce își propusese, ca să viziteze deja acum Corintul. Căci în felul în care stăteau lucrurile ar fi fost constrâns să se folosească de autoritatea sa apostolică (2 Corinteni 10,2-6) și să apară cu nuiua în între copiii lui (1 Corinteni 4,21); și marea lui dragoste de părinte nu se putea uni cu aceasta (2 Corinteni 1,23). El le scrie o scrisoare și gândește să-i viziteze abia la întoarcerea lui din Macedonia (1 Corinteni 16,5), și până în momentul acela aștepta un succes binecuvântat al scrisorii sale, ca apoi să poată fi cu bucurie în mijlocul lor. Ce tandrețe cruțătoare ne arată această comportare a apostolului! Și totodată Duhul Sfânt a folosit această stare tristă din Corint ca să adauge o perlă deosebit de prețioasă la șiragul minunat de frumos al revelațiilor lui Dumnezeu.

În ceea ce privește fiecare secțiune a acestei scrisori, acestea nu sunt greu de recunoscut, deoarece trecerea de la un subiect la altul se face de cele mai multe ori foarte clar. Înainte ca apostolul să înceapă cu îndemnurile în detaliu, înainte să rostească un cuvânt de mustrare, el amintește mai întâi bogăția de nemăsurat a harului, cu care Dumnezeu a binecuvântat deja pe corinteni și îi va binecuvânta în continuare. Această menționare și recunoaștere a harului primit din capitolul 1,1-9 constituie totodată introducerea acestei epistole.

După aceea în primele capitole el vorbește îndeosebi despre caracterul slujbei lui, și vorbind despre sciziuni și înțelepciunea lumii acesteia arată contrastul total al acestora față de revelația și înțelepciunea lui Dumnezeu (capitolele 1-4).

În capitolul 5 vorbește despre stricăciunea morală și comportarea față de acei creștini care trăiau în păcate evidente.

În capitolul 6 mustră judecățile dintre credincioși din cauza lucrurilor pământești și arată caracterul condamnat al curviei

Capitolul 7 tratează problema căsătoriei, vorbește mai întâi de obligațiile celor căsătoriți și apoi atenționează în principal să se rămână în starea în care a fost chemat.

Capitolul 8 vorbește despre mâncarea jertfelor închinată idolilor și stabilește principiul general de a nu răni conștiința slabă.

În capitolul 9 apostolul vorbește despre funcția lui și că la corinteni el nu s-a folosit de drepturile lui în această funcție, și ce l-a determinat să facă aceasta.

Capitolul 10 arată că se poate fi în legătură cu Biserica sau Adunarea, cu botezul și cu masa Domnului și totuși să mergi în pierzare. După aceea vorbește în același capitol despre pericolul corintenilor de a fi înșelați prin slujbele idolești sau prin sărbătorile închinată idolilor, și pentru o mai bună înțelegere a acestor lucruri amintește Masa Domnului.

În capitolul 11 avem comportarea în întrunirile la serviciile divine, atât personal (versetele 1 și 16), cât și general.

Capitolul 12 vorbește despre adevăratul caracter al practicării darurilor spirituale.

În capitolul 13 apostolul arată că dragostea întrece cu mult toate celelalte daruri.

În capitolul 14 continuă cu aceasta și totodată vorbește despre folosirea corectă a darurilor.

În capitolul 15 dovedește detaliat învățătura despre înviere, care era tăgăduită de unii, și urmările deosebit de importante care rezultă din aceasta și la sfârșitul capitolului vorbește despre transformarea celor rămași în viață la venirea Domnului și triumful aceluia care prin înviere sau prin transformarea trupurilor pieritoare vor fi eliberați pentru totdeauna de ultimele consecințe ale păcatului, aceasta înseamnă de moarte.

În capitolul 16 apostolul îndeamnă să se facă o colectă pentru săracii din Iudea, îndeamnă pe corinteni să fie supuși aceluia care fără o chemare din partea oamenilor ci numai prin puterea Duhului Sfânt s-au pus în slujba sfinților și au fost găsiți credincioși în această slujbă – un adevăr important pentru toate timpurile -, și apoi încheie scrisoarea cu unele saluturi.

Capitolul 1

«*Pavel, chemat apostol al lui Isus Hristos*» (versetul 1). Ca și în scrisoarea către Romani, Pavel se prezintă aici adunării din Corint ca apostol chemat (sau: convocat) al lui Isus Hristos, ceea ce a dat funcției lui de apostol adevărata autoritate. Dumnezeu Însuși i-a încredințat această funcție și i-a dat această autoritate. El se putea referi la aceasta, în opoziție cu mulții învățători falși, care s-au strecurat în Corint și care nu aveau această chemare dumnezeiască.

Sosten, fratele, care este de asemenea amintit la începutul acestei scrisori, este probabil același pe care îl găsim în Faptele Apostolilor 18,17. Numele lui trebuia să acorde cuvintelor apostolului cu atât mai multă greutate cu cât el cunoștea bine cum stăteau lucrurile cu Adunarea și cu tot ce a avut loc acolo. Salutul care urmează după aceea (versetul 2) ne arată relația intimă a adunării cu Dumnezeu, poziția ei binecuvântată înaintea Lui în Hristos, precum și caracterul ceresc al chemării ei. Scrisoarea este adresată tuturor celor care cheamă cu adevărat Numele lui Isus Hristos, deoarece harul nespus de mare al lui Dumnezeu i-a adus pe toți în aceeași relație de apropiere și intimă cu Dumnezeu, și pentru că în atenționările deosebite cu privire la stările din adunarea din Corint sunt cuprinse principii generale care nu au valabilitate mai redusă pentru creștinii tuturor timpurilor și din toate locurile. Totodată salutul ne arată clar cu ce are de fapt a face scrisoarea: despărțirea de lume și de principiile ei, curățirea de păcat, în mod deosebit de curvie, și respingerea oricărei preamăriri a omului. Ca «*Adunarea a lui Dumnezeu*» și ca «*sfințiți în Hristos Isus*» noi suntem puși deoparte față de lume și păcat și avem poziția noastră înaintea lui Dumnezeu în Hristos. Titlul «*sfinți chemați*»

arată caracterul adevărat al umblării noastre practice aici jos și în final «*Numele Domnului nostru Isus Hristos*» este singurul subiect al venerației.

Oricât ar fi fost de triste și de condamnabile stările din adunarea din Corint, acestea nu lezau câtuși de puțin poziția binecuvântată a ei înaintea lui Dumnezeu, deoarece aceasta se bazează exclusiv pe lucrarea înfăptuită de Hristos și nu era dependentă de nimic altceva. Însă noi suntem capabili să privim în felul acesta pe creștinii care trăiesc neglijenți numai atunci când noi înșine trăim aproape de Domnul. Așa era în cazul lui Pavel; de aceea el, deplin conștient de răul care pătrunsese în Corint, care a umplut inima lui cu adâncă durere, putea să laude harul lui Dumnezeu și putea să vorbească cu liniște și îndrăzneală deplină despre relația lor intimă cu Dumnezeu și despre bogăția acestui har, care în Hristos Isus s-a revărsat așa de mult (versetele 4.5). Nimic nu era în stare să-l împiedice în privința aceasta. Oricât de mult i-ar fi reușit dușmanului să ducă în rătăcire pe sfinții din Corint, să-i slăbească și să-i întineze – aici era ceva pe care el nu putea să-l slăbească și nici să-l întineze; harul lui Dumnezeu în Hristos Isus față de ei era inatacabil. El era totodată izvorul limpede, care nu seacă niciodată, care păstra curajul și încrederea apostolului chiar și în starea tristă a adunării din Corint și umplea permanent inima lui cu mulțumire față de Dumnezeu din pricina lor (versetul 4). Tot așa harul îi oferea ocazia binevenită să lase să se reverse dragostea lui, pe care el o avea pentru corinteni, așa cum el însuși spune, și care în niciuna din celelalte scrisori ale lui nu iese așa de clar în evidență – să le spună tot ce avea de spus pentru ei; și nimic nu era mai potrivit să-i pregătească un drum spre inima corintenilor, ca această dragoste, și în felul acesta cuvintele lui au căzut pe un teren pregătit.

Probabil aici cineva ar putea obiecta: această conștiință a harului neschimbabil nu va da ocazia unei indiferențe și mai mari? Nicidecum, căci dacă ceva este capabil să facă toată greutatea sfințeniei lui Dumnezeu să lucreze la conștiința noastră, să dea naștere la rușine față de păcat și despărțire de el și să facă inimile noastre primitive de îndemnuri, atunci aceasta este harul neîngrădit al lui Dumnezeu în Hristos Isus. Cum ar putea cineva, care stă în legătură așa de intimă cu Dumnezeu și este așa de binecuvântat, să mai trăiască mult timp în păcat! De aceea, în loc să prezinte păcatele lor într-o lumină favorabilă, apostolul îi așează pe corinteni în prezența directă a lui Dumnezeu, pentru ca ei să se preocupe cu păcatele lor și să se judece în lumina lui Dumnezeu. Pavel nu s-a lăsat copleșit de tristețea provocată de păcatele creștinilor, ci a privit la credințioșia veșnică a lui Dumnezeu, care nu numai cheamă pe credincioși, ci și îi va păzi până la sfârșit, ca în ziua lui Hristos să fie fără vină.

Hristos este prezentat aici, ca și în alte locuri, ca singurul subiect al credinței, ca singurul punct central al tuturor binecuvântărilor. Corinteni au primit totul în El; «*în El*» ei erau «*îmbogățiți în orice cuvânt (învățătură) și în orice cunoștință*» (versetul 5). În obținerea acestor daruri ale harului exterioare, «*cuvânt al învățăturii și cunoașterii*», mărturia despre Hristos a fost confirmată între ei prin puterea Duhului Sfânt (versetul 6). Ei nu duceau lipsă de nici un dar, nu le lipsea nimic; ei așteptau «*descoperirea Domnului nostru Isus Hristos*» (versetul 7). Această așteptare era acum privilegiul lor binecuvântat. Este clar, că apostolul nu vorbește aici de răpirea Adunării, deoarece această taină el o revelează abia în capitolul 15, ci de venirea lui Hristos în general, pentru glorificarea alor Săi și pentru judecarea lumii.

După ce apostolul în cuvinte puține, dar pline de dragoste, le-a prezentat corintenilor harul bogat de care au avut parte, el vorbește tot așa de simplu și precis despre credințioșia lui Dumnezeu față de ei. Această credințioșie era baza încrederii lui, atunci când s-a gândit la răbdarea lor până la sfârșit; căci el spune «*care vă va întări până la sfârșit, ca să fiți de*

neînvinuit în ziua Domnului nostru Isus Hristos¹. Credincios este Dumnezeu, prin care ați fost chemați în comuniunea Fiului Său Isus Hristos, Domnul nostru» (versetele 8.9)

Deci credinșia lui Dumnezeu era cea care întărea pe sfinții din Corint, pentru ca în această zi măreață și solemnă ei să stea înaintea Lui fără vină. El însuși «i-a chemat în comuniunea Fiului Său Isus Hristos», și tot El era Cel care a înfăptuit pe deplin această chemare. De această comuniune se leagă toate binecuvântările noastre. Dumnezeu rămâne permanent pentru noi ceea ce El este și pentru Hristos. Deci harul și credinșia lui Dumnezeu erau fundamentul pe care apostolul își întemeia învățăturile și îndemnurile adresate corintenilor, când el se pregătea să le întărească din nou picioarele slăbănogite și mâinile lor obosite.

În versetul 10 apostolul începe cu îndemnurile sale, sau mai degrabă cu rugămintea sa, și pune ca motiv înaintea sufletelor lor Numele Aceluia în care ei, așa cum am văzut mai înainte, au primit toate binecuvântările; el roagă «pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos». Și ceea ce în primul rând preocupa inima lui era pericolul mare, care amenința unitatea Adunării. Între ei erau dezbinări, care până în momentul acela nu dăduseră încă loc la sciziuni exterioare, dar curând puteau conduce la aceasta: căci certurile sunt începutul sciziunilor. Căci conflictului lăuntric îi urmează curând cel exterior, așa după cum numai unitatea lăuntrică păstrează unitatea exterioară. De aceea apostolul roagă pe corinteni așa de insistent, ca totdeauna să aibă «același gând». Cât de opus este acest îndemn serios al apostolului față de concepția acelor care gândesc că despărțirile sunt de dorit. Vai, cât de mult dovedesc prin aceasta că ei nu cunosc caracterul adevărat al Adunării, unitatea ei ca trup al lui Hristos, și de aceea nu suferă deloc din cauza rupturii îngrozitoare, la baza căreia au pus acele concepții și păreri diferite. Tocmai neluarea în seamă a acestui îndemn serios al apostolului a dat naștere la confuzii așa de mari și rupturi cu rezultate imprevizibile în creștinătate, și toate eforturile oamenilor de a vindeca această ruptură și a camufla toate aceste sciziuni cu o aparență exterioară de unitate sunt total zadarnice – căci ele nu alcătuiesc o unitate – și în cel mai bun caz servesc la autoînșelare. Ruptura lăuntrică rămâne și sciziunile se înmulțesc, dacă noi cu inima smerită și lucidă nu ne întoarcem la înțelepciunea lui Dumnezeu și nu ne smerim sub Cuvântul Său. Înțelepciunea dumnezeiască unește, iar înțelepciunea omenească dezbină și transformă adevărul simplu și binecuvântat într-o caricatură tristă a partidelor lipsite de putere. Începutul acestora îl vedem în adunarea din Corint. «Vorbesc dar despre aceasta, că fiecare dintre voi zice: „Eu sunt al lui Pavel!” „Și eu, al lui Apolo!” „Și eu, al lui Chifa!” „Și eu, al lui Hristos!”» (versetul 12). Ei au făcut pe slujitorii cei mai de seamă ai lui Hristos, da, pe El însuși, ca și căpetenii ai diferitelor partide. Aceia dintre ei, care și-au atribuit Numele lui Hristos – în opoziție cu cel al lui Pavel, Apolo, Chifa, etc. – nu erau mai puțin însuflețiți de duhul de partidă decât ceilalți, deoarece ei de asemenea folosesc acest Nume pentru a ridica un zid de despărțire între frați. Însă în felul acesta «Hristos a fost împărțit», unitatea vizibilă a trupului Său a fost distrusă, lucrarea Lui nu a fost recunoscută și a fost tăgăduită cu privire la adevăruri importante. În felul acesta El a încetat să fie singurul Izvor al binecuvântărilor și singurul subiect al venerației tuturor. Deci rupturile din adunarea din Corint a avut urmările cele mai triste, și de aceea apostolul pășește cu o așa mare râvnă împotriva lor.

¹ Responsabilitatea creștinului stă în legătură cu ziua lui Hristos, dar privilegiile lui cu venirea Sa (compară versetele 7 și 8).

«Este Hristos împărțit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau pentru numele lui Pavel ați fost botezați?» (versetul 13), sunt întrebările serioase ale apostolului. Răspunsul nu putea fi altul decât negativ. «Mulțumesc lui Dumnezeu», spune el mai departe, «că n-am botezat pe niciunul dintre voi, afară de Crisp și de Gaiu, pentru ca nimeni să nu spună că am botezat pentru numele meu. ... Pentru că Hristos nu m-a trimis să botez, ci să vestesc Evanghelia» (versetele 14-17). Desigur apostolul nu a botezat, deoarece el nu a primit de la Dumnezeu nici o însărcinare specială în privința aceasta – în fond adevărul despre botez era inclus în Evanghelia, care cuprindea tot adevărul nou-testamental, și apostolul vestea Evanghelia cu râvnă devotată. Pavel putea prin urmare să spună: nu v-am dat nici un punct de reper, ca să vă numiți după numele meu; dar dacă totuși o faceți, nu este vina mea. Chemarea lui Pavel în funcția de apostol nu o găsim în Matei 28,19, ci în Faptele Apostolilor 26,17.18 și 13.2.3. Desigur apostolul nu a scris aceste cuvinte despre botez ca și cum el ar fi avut ceva împotriva botezului; cuvintele lui confirmă suficient, că el a botezat pe unii. Ce învățătură prețioasă despre botez ne dă Pavel de exemplu în epistola către Romani capitolul 6. Cititorul cu judecată va recunoaște aceasta imediat.

În versetele următoare ale acestui capitol ne este prezentat caracterul adevărat al înțelepciunii omenești, care a început să-și exercite influența ei nimicitoare în adunarea din Corint, dezaprobarea ei de către Dumnezeu, nebunia ei, lipsa ei de valoare și opoziția ei totală față de înțelepciunea lui Dumnezeu. Pavel era trimis să vestească Evanghelia; dar «ca să nu fie făcută zadarnică crucea lui Hristos» (versetul 17). Căci crucea lui Hristos ca atare revelează puterea lui Dumnezeu; contribuția omului o nimicește în acțiunea ei asupra inimii omului. Corinteni trăiau în mijlocul științei mari a concepției greacă despre lume și de aceea puneau bază mare pe înțelepciunea omenească. De aceea cuvintele apostolului au o importanță mare: «Deoarece cuvântul crucii este nebunie pentru cei care pier; dar pentru noi, care suntem mântuiți, este puterea lui Dumnezeu. Pentru că este scris: „Voi nimici înțelepciunea înțelepților și voi înlătura priceperea celor pricepuți» (versetele 18.19). Zadarnice erau toate eforturile oamenilor, ca prin înțelepciunea lor să obțină fericirea. Înțelepții, cărturarii și „filozofii” (certăreții, polemiștii) veacului acesta au apărut în mulțime și apoi au dispărut (versetul 20); un sistem filozofic lua locul altuia; dar toată înțelepciunea celor înțelepți și toată mintea celor pricepuți a descoperit numai vanitate și nebunie. Inima omului a rămas nemulțumită și adevărata fericire ascunsă, deoarece lumea prin înțelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu (versetul 21); și tocmai aceasta arată clar, că Dumnezeu a făcut înțelepciunea lumii acesteia o nebunie. Și când această nebunie s-a arătat pe deplin, «Dumnezeu a avut plăcerea să mântuiască pe cei care cred, prin nebunia predicării. Iudeii, într-adevăr, cer semne și grecii caută înțelepciune» (versetele 21.22). Ce este în ochii omului mai nebunesc și mai lipsit de importanță decât un Hristos răstignit, un Om pe treapta cea mai inferioară, pe care El poate ajunge, la cruce, și să vezi în mijlocul tâlharilor pe Acela care a fost hotărât și dat de Dumnezeu ca tocmai în sărăcia și starea Lui umilă să fie spre mântuirea oamenilor? Ah, cât de incapabilă este înțelepciunea omului să vadă în aceasta înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, și ce umilitor este pentru el, ca tocmai în această nebunie să găsească drumul spre mântuire! Este sigur, că Dumnezeu nu se putea revela într-o înfățișare mai umilă. De aceea și predica despre Hristos răstignit este «pentru iudei, poticnire, și pentru națiuni, nebunie» (versetul 23). Atât propria dreptate a acelora, cât și înțelepciunea acestora nu găsesc nici o hrană în Hristos, Cel răstignit; atât unul cât și celălalt ajung deopotrivă la sfârșitul lor. De aceea Hristos în această statură era pentru aceia o pricină de poticnire și pentru aceștia o

nebunie; «dar pentru cei chemați, și iudei și greci, Hristos este puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu» (versetul 24). Cei chemați dintre iudei au găsit în Hristos răstignit «puterea lui Dumnezeu», au găsit ceea ce ei din cauza naturii lor stricate au căutat zadarnic în Lege, și cei dintre greci au găsit «înțelepciunea lui Dumnezeu», ceea ce prin toată știința lor filozofică niciodată nu au cunoscut; «Pentru că nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai puternică decât oamenii» (versetul 25). Nebunia și slăbiciunea lui Dumnezeu, Hristos răstignit, se revarsă mult mai mult decât toată puterea omenească și înțelepciunea omenească. Acesta este un adevăr sever, dar și un adevăr prețios și fericit.

Tot așa dovedește și chemarea creștinilor, că Dumnezeu nu a ales ce este puternic, ce are prestigiu, ce este înalt, ci ce este slab, ce este nebun, ce este neînsemnat, ce nu are valoare, ca să facă de rușine pe cei înțelepți, pe cei puternici, pe cei mari ai lumii acesteia, «ca nici o făptură să nu se laude înaintea lui Dumnezeu» (versetele 26-29). Cei chemați însă nu sunt numai o dovadă că Dumnezeu a ales lucrurile bune, neprețioase și slabe, înaintea celor înțelepți și puternici ai lumii, ci mult mai mult decât aceasta; căci apostolul adaugă: «Iar din El, voi sunteți în Hristos Isus» (versetul 30). Noi suntem din Dumnezeu și avem parte de natura Sa dumnezeiască; noi posedăm viața Sa, ființa Sa; poziția noastră de creștini o avem din Dumnezeu. «Hristos Isus a devenit pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu, și dreptate și sfințenie și răscumpărare» (versetul 30) – toate în totală opoziție cu pretențiile nejustificate ale duhului omenesc și cu dreptatea falsă a iudeilor aflați sub Lege și cu măsura sfințeniei prezentate prin Lege, și tot așa cu slăbiciunea omenească, pe care Dumnezeu o va îndepărta, chiar și ultima urmă a ei va fi înlăturată, când în cele din urmă El va revela toată puterea în Hristos, în ziua în care El va face salvarea deplină alor Săi. Atunci va dispărea tot ce este de la om. Omul a pierdut totul, și numai Dumnezeu poate să-i redea totul înapoi. Crucea lui Hristos revelează atât pierzarea deplină a omului, cât și darul lui Dumnezeu spre mântuirea sa și fericirea sa veșnică. Vedem aici omul dezbrăcat total și îmbrăcat de Dumnezeu, sărăcit total și îmbogățit de Dumnezeu. Hristos posedă înțelepciunea lui Dumnezeu, dreptatea lui Dumnezeu, sfințenia lui Dumnezeu și a adus o mântuire deplină, și El a devenit toate acestea pentru noi. De aceea numai Domnul și tot ce am primit în El și prin El poate fi subiectul laudei noastre. Și în această laudă niciodată nu vom fi de rușine, căci Domnul rămâne veșnic. Chiar și la eșuarea întregii înțelepciuni omenești și la cufundarea tuturor puterilor omenești, sufletul găsește aici un fundament de nezdruccinat, ca fără teamă să poată construi toate speranțele lui. Dumnezeu Însuși a pus acest fundament. El Însuși ne-a dat pe Hristos. Ce siguranță desăvârșită pentru inimă! De aceea «cine se laudă să se laude în Domnul» (versetul 31).

Capitolul 2

Era deci în acest duh și în puterea înțelepciunii dumnezeiești și nu a celei omenești, în care apostolul a venit la început la corinteni. El nu a venit poliloghia erudiției greacă, nu, el nu a venit «cu superioritatea cuvântului sau a înțelepciunii» (versetul 1), nu cu argumente raționale, asemenea filozofilor păgâni, și nu voia să știe nimic altceva «decât pe Isus Hristos și pe El răstignit» (versetul 2), subiectul batjocurii și disprețului oamenilor. Nu este inutil să remarcăm, că apostolul prin aceste cuvinte nu gândește să scoată în evidență crucea lui Hristos, așa cum deseori se consideră, ca subiect atotcuprinzător al mărturiei lui, ci vrea să

spună simplu, că el pune pe Hristos Însuși înaintea sufletului lor, și anume în așa fel, că prin aceasta toată înțelepciunea și puterea oamenilor sunt făcute de rușine: «*Hristos, Cel răstignit, pentru iudei poticnire și pentru națiuni nebunie*». Crucea lui Hristos ne arată judecata lui Dumnezeu din cauza păcatelor și fărâdelegilor noastre; ea ne descopere dreptatea Sa și totodată – preamărit să-I fie Numele! – harul și dragostea desăvârșite al lui Dumnezeu față de noi; însă cu toate acestea sufletul rămâne nesigur și plin de frică, dacă el este condus numai până la cruce și nu mai departe. *Învierea* lui Hristos ne arată triumful desăvârșit asupra păcatului, asupra morții și asupra lui satan, și asigură credinciosului justificarea lui deplină și primirea lui la Dumnezeu și îi descoperă totodată motiv veritabil al speranței lui. Deci nu poate fi decât numai necunoștință sau smerenie falsă, să vrei să privești pe Hristos exclusiv pe *cruce*, sub povara păcatelor noastre și în judecata lui Dumnezeu și nu totodată ca pe Acela care a fost înviat din pricină că noi am fost justificați; și urmarea unei astfel de cunoașteri cu lipsuri și primirea *întregii* lucrări a lui Hristos va fi nu numai, așa cum s-a spus, nesiguranță și teamă permanentă, ci va lipsi și adevărata mulțumire a inimii și umblarea demnă spre gloriificarea lui Dumnezeu.

Nu numai *subiectul* mărturiei, ci și *purtătorul* ei însuși, Pavel însuși, a purtat amprenta smereniei și slăbiciunii. El simțea că în marele Corint imoral, vechiul dușman rău avea autoritate, și aceasta nu a rămas fără influență asupra inimii lui, căci el spune: «*Și eu am fost la voi în slăbiciune și în teamă și în mare tremur*» (versetul 3), în *slăbiciune*, pentru că el nu putea nimic prin sine însuși, în *teamă și mare tremur*, deoarece tocmai acolo avea de luptat cu așa de multe greutăți și pericole. Pavel era și el un om ca și noi și simțea ca și noi.

Și nu a fost nici elocvența captivantă și nici arta de a convinge carnală, care lingusește mândria omenească, prin care el voia să capete intrare pentru mărturia lui și să înflăcăreze și să câștige inimile corintenilor avizi de plăceri și căutători de înțelepciune. Dimpotrivă, nu numai subiectul și purtătorul mărturiei purtau semnele caracteristice ale slăbiciunii în sine însuși, ci și felul propovăduirii avea loc în modestie și dispreț. Însă Duhul lui Dumnezeu adeverea cuvintele prin prezența Sa, prin manifestarea a tot felul de minuni și puteri și daruri (versetul 4); și în felul acesta credința corintenilor nu se baza pe înțelepciunea omenească deșartă, chiar dacă erau cuvinte frumoase, ci pe puterea lui Dumnezeu (versetul 5). Era o bază sigură și stabilă, un fundament de nezgduit.

În restul acestui capitol apostolul explică mai întâi, că el și martorii uniți cu el vesteau efectiv înțelepciune, înțelepciunea lui Dumnezeu; apoi el arată mijlocul prin care aceasta s-a descoperit și a fost făcută cunoscut, și cine este capabil să cunoască și să primească această înțelepciune. «*Vorbim înțelepciune între cei desăvârșiți*», aceasta înseamnă, printre aceia care au primit Evanghelia și au fost învățați și întăriți în învățătura despre mântuirea în Hristos, pentru maturi în Hristos (compară cu Filipeni 3,15; Evrei 10,14); «*însă înțelepciune nu a veacului acestuia, nici a stăpânilor veacului acestuia, care vor fi desființați*» (versetul 6). Atât stăpânitorii cât și înțelepciunea lor, și chiar și veacul acesta, în care ei își caută fericirea, pe scurt, toate acestea vor pieri; în timp ce începutul înțelepciunii lui Dumnezeu este gloria noastră *veșnică*. Această înțelepciune, învăluită într-o taină, era planul lui Dumnezeu ascuns și acum descoperit prin Duhul Sfânt; ea cuprinde ce a hotărât Dumnezeu înainte de veșnici în planul Său neschimbabil spre gloria noastră (versetul 7). Taina nu se referă atât de mult la Adunare, ci mai mult la predestinarea de a avea parte de natura dumnezeiască și la primirea ca și copii prin nașterea din nou și nu prin moștenire. Stăpânitorilor veacului acestuia însă această glorie le-a rămas total necunoscută, cu toată înțelepciunea lor; «*pentru că, dacă ar fi*

cunoscut-o, nu L-ar fi răstignit pe Domnul gloriei» (versetul 8), Isus, care poseda gloria în propria Sa persoană, care a revelat-o și a făcut-o cunoscut; și în care ea se va împlini pe deplin. Ah! Înțelepciunea oamenilor nu cunoaște nimic din această glorie, ei văd în ea numai nebunie și slăbiciune.

În epistola către Efeseni apostolul se ocupă mai mult cu această temă, deoarece efesenii erau mai spirituali și nu mai erau copii la minte, care au nevoie de lapte, așa cum erau corinteni. El vede acolo Adunarea deja așezată *«în locurile cerești»* (Efeseni 2,6) și arată în mod sublim plinătatea și dimensiunea planurilor lui Dumnezeu în împlinirea lor, în timp ce el amintește corintenilor în treacăt subiectul acestei taine și numai în opoziția lui cu înțelepciunea fără valoare a veacului acestuia. El vrea aici numai să pună în lumină nebunia omului; căci orice ar putea fi înțelepciunea lor falsă și orice stăpânitorii veacului acestuia ar fi putut vedea, auzi și savura, aici este ceva despre care se mărturisește că ceea ce *«nici un ochi nu a văzut, nici o ureche nu a auzit și la nici o inimă a omului nu s-a suit este ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru aceia care Îl iubesc»* (versetul 9). Adăugarea *«aceia care Îl iubesc»* ne arată, că Dumnezeu, când este vorba de posedarea gloriei, niciodată nu desparte viața lăuntrică de aceasta.

Este important să se observe cum ne-a făcut cunoscut Dumnezeu această taină. El ne-a revelat prin Duhul Său ceea ce în nici o inimă de om nu a intrat, după cum este scris: *«Iar nouă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său, pentru că Duhul cercetează toate, chiar adâncimile lui Dumnezeu. Pentru că cine dintre oameni știe lucrurile omului (ceea ce este în el, ce el nu face cunoscut), decât duhul omului, care este în el? Astfel și lucrurile lui Dumnezeu, nimeni nu le cunoaște, decât numai Duhul lui Dumnezeu»* (versetele 10.11). Ce legătură exactă, da, ce contopire intimă a acestor două Persoane! Dumnezeu și Duhul sunt una. Dacă trebuie să se descopere vreo taină oarecare, atunci Duhul trebuie să servească ca și canal; și iarăși Duhul nu poate face nimic, fără voia hotărâtă a lui Dumnezeu. Fără această voie și fără acest Duh nu este nici o descoperire.

Lui Pavel și celorlalți apostoli li s-au făcut cunoscut prin Duhul tainele lui Dumnezeu; el putea spune: *«Noi am primit nu duhul lumii, ci Duhul care este de la Dumnezeu, ca să cunoaștem lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu»* (versetul 12). Apostolul nu vorbește aici de locuirea lăuntrică a Duhului în toți creștinii, ci despre El, ca Acela care a fost dat ca să descopere taine. Duhul lumii poate ști numai lucrurile care sunt în lume, nu însă lucrurile lui Dumnezeu. Pentru a ști și a înțelege lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a dat prin har, trebuie să avem Duhul din Dumnezeu. Numai El este unealta, ca să ne vestească lucrurile lui Dumnezeu.

La început erau apostolii aceia pe care Dumnezeu i-a ales ca vase ale revelației Sale («noi» în versetul 10); și aceștia au făcut cunoscut revelația lui Dumnezeu celorlalte vase, pe care Dumnezeu le-a ales. Această comunicare s-a făcut de asemenea prin puterea aceluiași Duh. Lucruri *«despre care și vorbim, nu în cuvinte învățate prin înțelepciune omenească, ci în cele învățate prin Duhul, explicând cele spirituale prin mijloace spirituale»* (versetul 13). Deci nu numai cunoașterea *«adâncimilor lui Dumnezeu»* (versetul 10), ci și comunicarea acestora (versetul 13) este prin Duhul Sfânt. În final primirea acestor lucruri stă în legătură cu activitatea Duhului Sfânt. *«Dar omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual; dar cel spiritual judecă toate lucrurile și el nu este judecat de nimeni»* (versetele 14 și 15).

Deci fără Duhul, omul este incapabil să primească lucrurile lui Dumnezeu, deoarece îi lipsește lumina și puterea, numai prin care ele pot fi judecate potrivit cu adevărul și pot fi primite. El ori le leapădă ca fiind nebunie, ori cunoașterea, pe care el consideră că o are cu privire la ele, este una închipuită și aparentă, o cunoaștere care rămâne fără efect asupra inimii și conștiinței. Însă omul spiritual este capabil prin lumina Duhului Sfânt să judece lucrurile potrivit cu înțelepciunea și același Duh lucrează în el principiile și motivațiile dumnezeiești, îl face capabil să aibă o umblare pe care nimeni, care nu are Duhul lui Hristos, nu o poate judeca; *«pentru că cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-I poată da învățătură?»* (versetul 16). Nimeni nu este capabil să cerceteze și să judece gândul Domnului, ființa Lui launtrică, gândurile Sale și planurile Sale, ca să-L învețe. *«Noi însă»* - acest «noi» se referă la apostoli, și în mod deosebit la slujitorii lui Hristos amintiți în capitolul 1,22 - *«Noi însă avem gândul lui Hristos»*; și de aceea era imposibil ca ei să poată fi judecați de înțelepciunea omenească, așa cum făceau corintenii.

Capitolul 3

În învățătura dată anterior, apostolul a prezentat starea normală a creștinului, și acum el arată cât de puțin felul de gândire și comportarea corintenilor corespundea acestei stări. Conform poziției lor ei nu mai erau oameni naturali, ci spirituali; dar cu privire la starea lor practică erau carnali și umblau potrivit cărnii (firii naturale). Ce contrast! Să fi un copil al lui Dumnezeu, născut din Dumnezeu, și să umbli călăuzit de firea naturală, dușmană lui Dumnezeu. Ei se asemănau cu pruncii. Din cauza aceasta apostolul nici nu a putut să le vorbească *«ca unora spirituali, ci ca unora carnali, ca unor prunci în Hristos»* (versetul 1). În starea de atunci, ca și în starea de acum, era așa, că apostolul trebuia să-i hrănească cu lapte, aceasta înseamnă, să-i învețe lucruri care de fapt sunt numai pentru începătorii slabi în viața de credință, și nu cu hrana unei învățături depline în taina lui Hristos, cu o pătrundere profundă în gândurile și planurile lui Dumnezeu, cu care se hrănesc cei maturi (versetul 2). Cât de mult trebuie să fi smerit acest reproș aroganța corintenilor!

Dar ce l-a determinat pe apostol să rostească această sentință aspră *«tot carnali sunteți?»* (versetul 2). El însuși dă răspunsul. *«Pentru că atunci când între voi este invidie și ceartă, nu sunteți voi carnali și nu umblați voi în felul omului? Deoarece, când unul spune: „Eu sunt al lui Pavel!” și altul: „Eu al lui Apolo!” , nu sunteți voi în felul omului?»* (versetul 3 și 4). Este adevărat, până în momentul acela aceste sciziuni erau prezente numai în principiu și nu erau vizibile în exterior, dar cu toate acestea apostolul trebuia să spună *«nu sunteți voi carnali?»* Nu poate fi nici o îndoială, că aceste cuvinte erau așa de simple și de clare, că ele puteau fi înțelese de orice copil.

Nu ar trebui să ni se roșească obrazul de rușine, când avem această mărturie clară și serioasă înaintea noastră și ne îndreptăm privirea spre starea actuală a Adunării sau Bisericii lui Hristos pe pământ! Cât de puțin este recunoscut și pus la inimă adevărul lui Dumnezeu în această parte așa de importantă! Duhul discordiilor, pe care îl vedem în Corint în faza lui de început, a acrit bine treptat toată Biserica și a dat naștere la nenumărate divizări. Cu siguranță s-ar umple o carte groasă, dacă în ea s-ar descrie fiecare partidă sau sectă, chiar dacă descrierea s-ar face numai la modul general. Au luat naștere sute de denominațiuni, ai căror membrii, în loc să aplice la ei înșiși reproșul serios al apostolului *«sunteți carnali!»*, se

invidiază și se dușmănesc unii pe alții; și totuși fiecare patidă, mare sau mică, mai veche sau mai nouă, este vinovată că Biserica aici jos pe pământ a fost jefuită de caracterul ei dumnezeiesc – unitatea ei în legătura dragostei și a păcii. Ce umilire pentru poporul lui Dumnezeu, ce dezonorare pentru Capul trupului Său – Hristos! Realizarea practică a existenței unui singur trup, în care a fost adăugat fiecare credincios ca mădular prin botezul Duhului Sfânt, aproape a dispărut cu totul. Unde se vede unitatea plăcută, ale cărei mădulare se ajută unul pe altul, dar și se îndeamnă unul pe altul în dragoste și blândețe? De ce nu se strâng simplu în Numele lui Isus, de ce nu Îl glorifică în comun și nu savurează în comun binecuvântările dăruite? Dar unde găsim în zilele noastre marea mulțime – nu a celor necredincioși, ci – a credincioșilor adevărați? Unul trăiește în partida aceasta, un altul în partida aceea, și cei mai mulți trăiesc în partide, care cei drept mai mult sau mai puțin se țin strâns de adevărurile de bază ale creștinismului, dar sunt legați de forme care corespund sentimentului religios al inimii naturale și din lipsă de disciplinare creștină au parte de cea mai mare recunoaștere din partea lumii. O, realitate tristă! Și cu toate acestea se aude, că această stare este apărută de mulți credincioși, este scuzată și este lăudată chiar ca fiind progres. Poate însă timpul și stările să sfințească principiile rele? Poate ceea ce pe timpul lui Pavel era carnal să fie numit spiritual în zilele noastre? Sau Duhul Sfânt nu a lăsat să se scrie versetele 3 și 4 și pentru noi, ca să condamne starea noastră? Să ne gândim, că aici nu este vorba de sentința unui om, ci este vorba de sentința lui Dumnezeu. Omul poate să aprecieze cum vrea el și să obiecteze, că timpurile s-au schimbat, sau prin suspinele și acuzațiile lui cu privire la decădere, necredință și sciziuni încearcă să se liniștească, atâta timp cât el aparține unei partide, pentru el rămâne totdeauna valabilă sentința lui Dumnezeu: «*voi sunteți carnali!*» Înaintea scaunului de judecată al lui Hristos toate cele de odinioară vor fi puse în lumina adevărată și unii credincioși vor trebui atunci să recunoască paguba care a adus-o umblarea după pornirile cărnii (firii pământești) și nu după gândurile lui Dumnezeu.

Pavel se ostenește acum să lucreze la conștiința corintenilor, ca să sufoce răul în faza lui de început. Cine, întreabă el energic, sunt bărbații, după care voi vă numiți? «*Cine este deci Apolo? Și ce este Pavel? Slujitori prin care ați crezut, și anume după cum i-a dat fiecăruia Domnul*» (versetul 5). Ei nu sunt nimic altceva decât unelte ale marelui Maestru. Fie el Pavel, Apolo sau Chifa: ei toți vestesc aceeași Evanghelie, așa cum Domnul le-a încredințat-o, și fiecare după darul care i-a fost dat. Pavel a sădit, Apolo a udat, însă Dumnezeu dă creșterea (versetul 6). Ei erau nimic în ei înșiși; toată onoarea se cuvine lui Dumnezeu (versetul 7). Voi toți sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu – și noi suntem numai împreună-lucrători ai Lui. De ce atunci aceste sciziuni între voi, căci voi sunteți una? Voi adorați pe același Dumnezeu, mărturisiți același adevăr, recunoașteți unitatea voastră, care nu trebuie mai întâi să fie creată, ci ea există deja.

Aici în versetele 8 și 9 sunt două principii importante. Fiecare va primi plata potrivit cu *lucrarea și credințioșia* lui și nu după mărimea darului său, sau după cunoștința sa sau după prestigiul său. Aceste lucruri măresc într-adevăr responsabilitatea, dar ele nu condiționează plata. Cu siguranță va fi multă lucrare care aici a strâns lauda și recunoștința oamenilor și a obținut o mare extindere, acolo însă va rămâne fără plată; dimpotrivă unele rugăciuni în tăcere și unele cuvinte de mângâiere și înviorare rostite în ascuns vor fi răsplătite. Dumnezeu împarte plata, și El vede inima, și nu numai lucrarea.

Celălalt principiu este: «*Noi suntem împreună-lucrători ai lui Dumnezeu*» (versetul 9). Dumnezeu lucrează în ogorul Său și la clădirea Sa. Pentru aceasta El cheamă pe împreună-

lucrătorii Săi și Se folosește de ei. El nu lucrează *cu noi*, ci noi lucrăm *cu El*, noi avem privilegiul binecuvântat, atunci când El ne cheamă în slujba Sa, să fim împreună-lucrători *ai Săi*. Rugăciunea noastră către El nu poate deci fi, ca El să binecuvânteze lucrarea *noastră*, ci lucrarea *Sa*. Cuvintele «*voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu*» ne arată totodată că Adunarea este câmpul de lucru pe care lucrători diverși își continuă lucrarea.

Pavel, după harul care i-a fost dat, «*ca un arhitect înțelept, a pus temelie*» (versetul 10). Înțelepciunea lui s-a arătat în aceea, că el a pus o temelie *bună*; căci temelie pusă de el era *Hristos*, Piatra de colț veritabilă. Adunarea din Corint a luat ființă prin el. Alții au construit în mai departe, prin aceea că ei au continuat lucrarea de înălțare sufletească a sufletelor. «*Dar fiecare*», atenționează apostolul cu seriozitate solemnă, «*să ia seama cum construiește deasupra*» (versetul 10). Este numai o temelie, *Hristos*, și această temelie a fost pusă (versetul 11). Acum se puntea numai continua să se zidească pe aceasta, și în privința aceasta era vorba de felul important, *cum* se zidea pe ea, cu material bun sau rău «*cu aur, argint și pietre prețioase*» - cu lucruri pe care focul nu le poate distruge – sau «*cu lemn, fân, paie*» - cu lucruri pe care focul le mistuie. Este important dacă se dă hrană sufletului spre creștere, sau hrană spre paguba lui (versetul 12). Focul va descoperi lucrarea fiecăruia. Astfel pot veni timpuri de prigoană deja aici jos peste această lucrare care vor sluji la descoperirea acesteia și istoria Bisericii ne arată multe dovezi serioase și triste despre aceasta. Unele clădiri, ridicate și împodobite în zile de bunăstare, au fost prăbușite de ploaie și furtună. Descoperirea deplină a lucrării fiecăruia va avea însă loc abia înaintea scaunului de judecată al lui *Hristos*, în ziua care «*o va face cunoscut, pentru că se descoperă în foc; și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia*» (versetul 13). Dacă cineva a clădit cu material bun, lucrarea va rămâne (versetul 14); dar dacă a clădit cu material rău, acesta va arde, și în loc de plată el va avea pagubă. Rodul muncii lui s-a pierdut, și zadarnic a folosit timpul și osteneala. Lucrătorul însuși însă va fi mântuit, deoarece el a posedat o credință adevărată în *Hristos*, însă a clădit creștit pe temelie (versetul 15). Mântuirea lui va fi ca prin foc. Nu fără durere va trebui să recunoască că lucrarea lui, pe care el a considerat-o veritabilă, pierde și toate imboldurile și motivațiile lui, care l-au călăuzit în lucrarea lui, vor fi lepădate. Ce adevăr serios pentru fiecare lucrător care stă în lucrarea Domnului! Ce serios este pentru noi toți!

Mai serioasă este responsabilitatea când Adunarea este privită ca Templul lui Dumnezeu. «*Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?*» (versetul 16). Pavel arată valoarea mare a Casei lui Dumnezeu, ca astfel după aceea să poată vorbi mai mult conștiinței. El continuă: «*Dacă cineva distruge templul lui Dumnezeu, pe acela îl va distruge Dumnezeu; pentru că templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi*» (versetul 17). Lucrarea unui lucrător, care clădește cu material rău pe o temelie bună, va arde și el va avea parte de pagubă în loc de răsplată, însă el însuși va fi salvat. Însă în locul acesta se explică categoric, că acela, care distruge templul lui Dumnezeu, prin aceea că introduce o învățătură care lezează și falsifică adevărurile de bază ale Evangheliei, el însuși va fi nimic, aceasta înseamnă că se va pierde. Ce atenționare serioasă pentru fiecare lucrător necredincios! Dimpotrivă, este prețios pentru fiecare lucrător adevărat și credincios al Domnului să știe că el are voie să facă o lucrare în templul propriu al lui Dumnezeu, care nu va pieri, ci va rămâne în toată veșnicia. În capitolul 6,19 fiecare credincios în parte, aici însă creștinii în totalitatea lor ca trup, este privit ca fiind templul lui Dumnezeu, în care locuiește Duhul lui Dumnezeu.

Este remarcabil, că Dumnezeu nu a *locuit* între oameni înainte să fie înfăptuită lucrarea de mântuire – El i-a *vizitat* numai, ca la Adam, Avraam, etc. Și între Israel El a locuit abia atunci

când prin sângele mielului de paște au fost salvați din Egipt, ceea ce este un tablou al salvării prin Hristos. Numai sângele prețios al lui Hristos a făcut posibil ca Dumnezeu acum în sfințenia și dreptatea Sa să poată locui printre ai Săi.

Apostolul revine acum încă o dată la înțelepciunea omenească. «*Nimeni să nu se înșele pe sine însuși*», atenționează el cu seriozitate solemnă. Toate sfaturile și toate rânduiețile, oricât de înțelepte ar fi ele, cu privire la Adunarea lui Dumnezeu, în măsura în care ele sunt produsul înțelepciunii omenești, vor fi găsite înaintea Lui ca nebunie, și fac inima să piară în autoînșelare. De aceea este necesar să ne reîntoarcem la simplitatea credinței și să luăm seama la atenționarea serioasă a apostolului: «*dacă cineva dintre voi gândește că este înțelept, să se facă nebun, ca să fie (sau: să devină) înțelept*» (versetul 18). Numai pe această cale se obține adevărata înțelepciune. Noi, dacă vom renunța la înțelepciunea veacului acesta și nu ne vom supune conducerii ei, vom fi considerați ca nebuni; însă noi posedăm înțelepciunea lui Dumnezeu, care niciodată nu ne dezamăgește și nu ne va înșela. Înțelepciunea lumii acesteia, dimpotrivă, duce la pierzare. Dumnezeu «*prinde pe înțelepți în viclenia lor*». Înțelepciunea lor nu îi face să scape; ei sunt prinși captivi prin propriile lor sfaturi viclene (versetele 19 și 20). Cât de nebuni au fost deci corinteni, ca să acționeze după această înțelepciune, să se alipească de un om sau altul, să calce pe urmele lor și să se laude cu oamenii (versetul 21). «*Toate sunt ale voastre*», strigă apostolul, «*fie Pavel, fie Apolo, fie Chifa, fie lume, fie viață, fie moarte, fie cele prezente, fie cele viitoare*» (versetul 22). Dumnezeu a chemat nu numai pe unul, ci pe toți lucrătorii diferiți în lucrarea lor. De aceea era complet nebun, să alegi pe unul și să respingi pe celălalt! Tot așa corinteni aveau voie să folosească în folosul lor tot ce era în *lume*, în lumea materială. Și *viața* le aparținea, deoarece Hristos era partea lor. El era viața lor aici și în veșnicie. Chiar și *moartea*, căreia odinioară ei îi erau supuși, trebuia acum să le slujească; căci a muri era pentru ei câștig. Îi elibera pentru totdeauna de toate slăbiciunile, de toate suferințele și de toate luptele timpului acesta și îi ducea în prezența fericită a Aceluia care îi iubea în chip desăvârșit.

Cele prezente și cele viitoare, da, toate erau pregătite pentru binecuvântarea lor. Fericiti sunt toți care au parte de aceste bogății nespuse de mari prin harul care este în Hristos! Despre aceștia se spune: «*Și voi sunteți ai lui Hristos, iar Hristos al lui Dumnezeu*» (versetul 23). Ei sunt dependenți de Hristos și Îi aparțin. El este singurul izvor al oricărui dar bun și desăvârșit, începutul și sfârșitul mântuirii noastre.

Capitolul 4

Pavel revine încă o dată la sine și la împreună-lucrătorii săi și îndeamnă pe corinteni să-i privească simplu ca pe niște slujitori ai *unui* Domn, care au fost însărcinați cu administrarea unuia și aceluiasi lucru, și nu ca conducători și reprezentanți a diferitelor partide. «*Așa să ne socotească cineva: ca slujitori ai lui Hristos și ca administratori ai tainelor lui Dumnezeu*» (versetul 1). Domnul însuși i-a însărcinat cu această slujbă și cu această administrare, și de aceea ei erau responsabili numai față de El, dependenți numai de El și erau supuși numai sentinței Lui. Și ce aștepta Domnul de la ei? Ceea ce se poate aștepta de la oricare slujitor: «*credincioșie*». «*În rest, se cere administratorilor, ca fiecare să fie găsit credincios*» (versetul 2). Sentința corintenilor, și în general a oamenilor, îl interesa puțin pe apostol; nici măcar propria lui sentință nu era semnificativă (versetul 3). Chiar dacă el nu era conștient de nici o

necredințioșie, aceasta nicidecum nu îl justifica. Nu i-ar folosi nimic, numai dacă Domnul l-ar justifica. De aceea Pavel se referea numai la sentința lui Dumnezeu (versetul 4). El nu se temea să stea în lumina deplină a lui Dumnezeu, ca să primească gândurile lui Dumnezeu cu privire la persoana și lucrarea sa. De aceea îndeamnă pe corinteni să nu judece înainte de vreme. Când va veni Domnul, El va aduce toate la lumină și va descoperi faptele și planurile ascunse ale inimilor, și atunci fiecare va primi de la Dumnezeu lauda care i se cuvine (versetul 5).

«Iar acestea, fraților», continuă apostolul, «le-am spus despre mine și Apolo, pentru voi, ca să învățați în noi să nu treceți peste ceea ce este scris, ca să nu vă lăudați unul cu altul împotriva celuilalt» (versetul 6). Apostolul se ostenea să întoarcă pe corinteni de la mândria înțelepciunii lor omenești și să-i ducă la adevărata simplitate în Hristos. Felul de gândire smerit și simplu al lui Pavel și Apolo, care amândoi au lucrat în Corint, trebuia să conducă și inimile lor la smerenie și simplitate. În timp ce ei se umflau de mândrie cu unul împotriva celuilalt și legau numele lor de sciziunile carnale, apostolul le spune: Noi suntem nimic; căci creșterea vine exclusiv de la Dumnezeu. Noi suntem simplu împreună-lucrători ai lui Dumnezeu și în această slujbă suntem responsabili față de Domnul. Totodată el arată aici nebunia înțelepciunii omenești, care atribuie totul creaturii, care admiră pe om și diferențiază pe oameni și uită total că toată onoarea și lauda se cuvine numai Domnului. De la El vine orice dar bun, El cheamă pe slujitorii Săi și îi echipează cu tot ce este necesar pentru slujire. Corinteni s-au lăsat călăuziți de acele principii triste ale înțelepciunii omenești, prin aceea că se lăudau cu darurile de har ale lui Dumnezeu ca produse ale propriilor lor gânduri și lucrări (versetul 7). Și aceste principii au stricat întreaga stare sin Adunare; ele au dat naștere în ea la acele sciziuni triste și au lucrat o poziție absolut falsă în călătoria lor aici jos. «Sunteți deja sătui; sunteți deja îmbogățiți; ați împărțit fără noi; și chiar aș fi vrut ca voi să împărțiți, ca și noi să împărțim împreună cu voi» (versetul 8). Un reproș serios! Nevoile și dorințele lor erau deja împlinite; speranța în slava viitoare nu avea nici o înviore pentru inimile lor, nici un imbold. În sânul luxului și al comodității se simțeau satisfăcuți; erau stimați și erau admirați, și domneau asemenea împăraților. Dar, vai! Această domnie nu era de la Dumnezeu, era una falsă și trecătoare; căci Pavel și ceilalți împreună cu el apostoli erau excluși de la aceasta. Apostolul dorește desigur ca ei să domnească. Chiar dacă el suporta cu bucurie ocară și suferințele acestui veac rău, el simțea totuși pe deplin greutatea ei. El dorea foarte mult clipa fericită când corinteni vor sta cu Hristos pe tronul Său, pentru că atunci va fi și privilegiul binecuvântat al apostolului și al împreună-lucrătorilor săi să domnească cu Hristos și în părtășie cu toți sfinții. Însă această clipă nu venise încă. Poziția plină de ocară și suferințe a apostolului aici jos, o poziție care era în opoziție totală cu cea a corintenilor, dădea o mărturie suficientă despre aceasta. Înfățișarea acestei opoziții, care cei drept sună puțin ironic, era de așa natură, că ea ar fi trebuit să zguduie profund pe corinteni, dacă în ei nu ar fi pierit orice sentiment. El alege mai întâi un tablou despre scenele uzuale din timpul acela, ca să le prezinte poziția lor josnică și rușinoasă în lumea aceasta. Apostolii au fost puși în marea scenă mondială ca priveliște pentru oameni și îngeri și au fost dați pradă mâniei și brutalității copiilor lumii acesteia. Cu privire la profeții Vechiului Testament și alți mesageri ai lui Dumnezeu dinaintea lor ei erau ultimii; și așa cum la spectacolele păgâne festivitățile își aveau punctul culminant în ultima zi, tot așa suferințele și încercările lor au întrecut pe cele ale fraților lor dinaintea lor (versetul 9). În timp ce corinteni se considerau înțelepți și tari și erau stimați – expresia «în Hristos» este introdusă ironic aici – ei erau «nebuni din pricina lui

Hristos», slabi și disprețuiți (versetul 10). Ei sufereau până în ceasul de față – deci încă și în timpul când Pavel a scris scrisoarea aceasta - foame și sete, erau goi și au fost bătuiți; nu aveau locuință și cu munca mâinilor lor trebuiau să-și câștige pâinea (versetul 11). În timp ce corinteni trăiau în confort și lux și se bucurau de prestigiu și onoare, Pavel și împreună-lucrătorii săi erau «gunoiul lumii, lepădătura tuturor». Încercări de tot felul, suferințe neîntrerupte, lupte neîncetate erau partea lor zi de zi aici jos. Și care erau armele lor? Blândețea și răbdarea. În ce fel se răzbuiau ei pe dușmanii lor? Ei binecuvântau, răbdau și se rugau (versetele 12 și 13).

Cât de serioasă și ce impresionantă este această prezentare! Durerea profundă, cu care era umplută inima apostolului din cauza corintenilor, este evidentă, dar această durere aduce la lumină dragostea cea mai înduioșătoare și delicatețea sufletească cea mai intimă. «*Nu vă scriu aceste lucruri ca să vă rușinez, ci vă sfătuiesc ca pe copiii mei preaiubiți. Pentru că, dacă ați avea zece mii de îndrumători în Hristos, totuși nu aveți mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus prin Evanghelie. Vă rog deci, fiți imitatorii mei*» (versetele 14-16). Numai apostolul putea să vorbească în felul acesta. El era tatăl lor, el le-a vestit primul Evanghelia, și el era acum preocupat să-i elibereze de toate influențele nimicitoare și să-i aducă înapoi la simplitatea și luciditatea credinței în Hristos. Duhul Sfânt, care s-a coborât în Adunare și a luat parte pe deplin la suferințele și greutățile ei, a umplut inima lui cu cea mai intimă compasiune și cea mai afectuoasă grijă. Tot ce avea loc în Adunare îl atinge și îl mișca profund; călăuzit de Duhul și umplut de dragostea lui Hristos el a intervenit cu înțelepciune dumnezeiască în toate aceste stări, a implorat, a îndemnat, a învățat, a lucrat la inimă și conștiință, și toate acestea le-a făcut ca să elibereze pe corinteni de ceea ce înțelepciunea omenească îi ținea captivi. Da, cu toate sentimentele unui tată – tatăl lor în Hristos – el era preocupat să-i călăuzească pe drumul bun. Și toate aceste sentimente, aceste dureri, aceste griji ale dragostei și această înțelepciune în acționare erau potrivit cu Dumnezeu, lucrate prin Duhul Sfânt, care în felul acesta lega tot mai strâns legătura dintre apostol și Adunare și contopea tot mai mult inimile între ele. Cât de rece și fără inimă era dimpotrivă comportarea unui educator! El putea ce-i drept să corecteze și să îndrepte, dar nu avea nici o inimă pentru ei, așa cum avea Pavel – nu avea inima unui tată iubitor pentru proprii lui copii, da, zece mii de îndrumători nu înlocuiesc un tată.

Pavel a trimis pe Timotei, copilul lui preaiubit și credincios, la ei, ca să devieze șuvoaiile nimicitoare, care amenințau să dărâme barajul protector și opritor, și prin credințioșia lui încercată să înviorizeze pe frații lui preaiubiți, care au slăbit în credințioșia lor, să le aducă aminte de căile binecuvântate și binefăcătoare ale apostolului și să-i întărească în învățătura sa (versetul 17). Pavel voia însă să vină el însuși. Unii, umpluți de mândrie și îngâmfare, au pus la îndoială venirea lui, gândind că el nu va îndrăzni să vină în astfel de împrejurări; și tocmai absența lui au folosit-o ei ca să se înalțe (versetul 18). Pavel voia să vină singur și să pună totul la probă. Însă el nu voia să recunoască cuvintele celor înfumurați, care erau umpluți de îngâmfarea lor filozofică, «*ci puterea*» (versetul 19). Împărăția lui Dumnezeu nu are nimic a face cu aceste cuvinte goale și deșerte, ci ea constă în putere (versetul 20). – Dar cum să vină el? «*Cu nuiaua?*» Când va veni la ei, să se folosească de autoritatea lui apostolică și să-i disciplineze? Sau să fie în mijlocul lor «*în dragoste și cu duh de blândețe?*» (versetul 21). Această întrebare ne lasă să întrevădem de ce apostolul a amânat să vină. Ea ne dă o mărturie frumoasă despre dragostea lui afectuoasă și intimă, căreia îi vine așa de greu să se folosească de nuia.

Prin aceasta se încheie prima parte a acestei scrisori, în care vedem unite în chip așa de minunat autoritatea apostolică și afectivitatea unui tată. Și tocmai în conștiința deplină a acestei autorități din partea lui Dumnezeu Pavel este capabil să acționeze cu toată cruzimea și dragostea față de aceia care erau așa de scumpi inimii sale, și totodată să aibă speranța că nu este nevoie să lucreze în alt fel față de ei.

Capitolul 5

Aici apostolul vine la subiectul al doilea al scrisorii sale, să vorbească despre stricăciunea morală, care amenința să sfâșie adunarea din Corint. Mai întâi el mustră cu asprime păcatul curviei devenit vizibil între ei, care dădea mărturie despre marea împietrire a conștiinței, dar și despre puterea lui satan, un păcat, care nici măcar între națiuni nu se găsea, și anume, cineva avea pe soția tatălui său (versetul 1). Și inimile corintenilor erau așa de puțin spirituale și așa de puțin umplute de prezența Duhului Sfânt, că ele nici măcar nu simțeau grozăvia și caracterul condamnabil al acestui fapt. S-ar putea ca până în momentul acela ei să nu fi fost învățați cu privire la înlăturarea sau excluderea unui astfel de păcătos, și nici nu au recunoscut obligația pe care o aveau în această privință, și nici nu au știut că ei au primit de la Dumnezeu puterea necesară pentru a face aceasta; dar un lucru îl știau de la apostolul însuși, «*să nu vă însoțiți cu curvarii*», (versetul 9). Dacă ei ar fi fost călăuziți de un sentiment moral corect împotriva păcatului, atunci s-ar fi smerit înaintea lui Dumnezeu din cauza acestui păcat și împreună ar fi suferit, ca să scoată afară răul din mijlocul lor. Dimpotrivă, ei erau mândri și încrezuți.

Așa de mult pot fi înșelați copiii lui Dumnezeu prin satan! De îndată ce părtășia cu Dumnezeu se întrerupe și prin aceasta noi pierdem capacitatea de diferențiere între bine și rău, inima stă deschisă acțiunii diavolului. Dușmanul se folosește imediat cu lăcomie de acest fapt, ca să înșele inima, să întunece ochii și să ne facă folositori scopurilor sale. Dacă am ajuns o dată sub influența lui, răul câștigă așa de mult supremația, că în cele din urmă păcatul este tolerat, fără să se aibă vreun sentiment de detestare, da, se ajunge chiar să se laude cu această stare, considerând-o bună. Acest exemplu din Corint de atrage atenția, ca să ne împotrivim diavolului, pentru ca el să fugă de la noi.

Cuvintele adresate aici adunării întregi, «*și voi v-ați îngâmfat și nu v-ați mâhnit*» (versetul 2), ne dau o mărturie frumoasă despre unitatea acesteia. Numai un mădular a înfăptuit acest păcat îngrozitor; dar apostolul nu se adresează acestui unul, ci la adunarea toată, privindu-i pe toți ca fiind în legătură cu păcatul și de aceea aștepta smerirea tuturor. Adunarea nu avea nici o scuză. Chiar dacă numai la un mădular al corpului apare un abces infecțios, este evident că tot corpul nu este sănătos. Tot așa este și cu Adunarea; o astfel de faptă păcătoasă descoperă starea bolnavă a Adunării. Este necesar ca Adunarea să recunoască aceasta, dacă ea vrea cu adevărat să fie curățită de rău. Ea va putea să exercite disciplina numai atunci când mai înainte ea s-a smerit și s-a mâhnit înaintea Domnului de păcatul acestui frate.

Apostolul însuși acționează în acest duh. Profund întristat de profanarea Casei lui Dumnezeu și de păcatul rușinos, el este mai întâi preocupat să trezească rușine și smerenie în inima corintenilor, prin aceea că le pune înaintea ochilor grozăvia păcatului, a păcatului lor, și apoi cu toată energia și cu toată autoritatea sa apostolică exercită disciplina, prin aceea că execută excluderea imediată a păcătosului care trăia în rușinea evidentă. Dar el nu acționează

independent de adunare, în deplina autoritate a puterii proprii; căci el spune: «*Pentru că eu, fiind absent în trup, dar prezent în duh, am judecat deja, ca fiind prezent, pe acela care a înfăptuit astfel acest lucru; în Numele Domnului nostru Isus Hristos (fiind adunați împreună, voi și duhul meu, cu puterea Domnului nostru Isus Hristos); să-l dați pe unul ca acesta lui satan, spre nimicirea cărnii, pentru ca duhul să fie mântuit în ziua Domnului Isus*» (versetele 3-5).

În această acțiune vedem deci trei participanți: Pavel, Adunarea și Domnul Isus. Pavel singur nu putea să excludă, și nici adunarea singură; ambii trebuiau să acționeze în părtășie cu Domnul. Dacă adunarea nu ar exercita o astfel de disciplinare în părtășie cu Isus și călăuzită prin prezența Duhului Sfânt – și așa se va acționa, dacă se uită harul care acționează în dreptate – atunci această disciplinare va rămâne fără roade atât pentru adunarea însăși cât și pentru păcătosul vinovat. La exercitarea disciplinării în Adunare sunt îndeosebi două pericole, care deseori au împiedicat efectul binecuvântat al disciplinării; se poate acționa ori într-un duh de judecată, ori să fi indiferent față de rău. Harul și dragostea, legate cu detestarea păcatului, trebuie să caracterizeze orice acțiune a adunării. Nimic nu trebuie să fie mai departe de noi, decât tratarea problemelor Casei lui Dumnezeu cu duh de judecător. Și totuși – cât de des are loc aceasta, așa că adunarea are mai mult caracterul unui tribunal, în loc să fie locuință a Aceluia care era blând și smerit cu inima. Tot așa de reprobabilă este și indiferența față de răul prezent; căci aceasta dovedește nu mai puțin indiferență față de onoarea Casei însăși și față de sfințenia Aceluia care locuiește în ea. Dacă în casa noastră proprie s-ar fi înfăptuit un păcat rușinos oarecare, cu siguranță toată casa s-ar simți dezonorată prin aceasta. Nici un singur mădular al familiei nu ar rămâne indiferent și nu ar putea spune: „Aceasta nu mă privește”. Sau dacă chiar ar fi necesar să se excludă din casă un fiu păcătos, pentru a împiedica influența lui dăunătoare asupra celorlalți membri ai familiei, după ce toate rugămintele și îndemnurile de a-l întoarce au rămas fără succes, totuși o astfel de acțiune ar fi un motiv de lacrimi, de necaz și de suferințe pentru toți cei din casă. Este imposibil ca vreun membru al familiei să rămână indiferent la o astfel de scenă zguduitoare sau să poată judeca, având sentimentul dreptății proprii, cu atitudine rece pe fratele sărman, orbit și împietrit. Și aceleași simțăminte devin vizibile la exercitarea disciplinării în adunare. Abia după ce toate îndemnurile ar rămas fără succes și nimic nu mai ajută, atunci trebuie practică disciplinarea. Cu ce scop se face disciplinarea? Ca să se pedepsească cel vinovat? O, nu; ci ca să fie salvat și readus înapoi; «*ca duhul să fie mântuit în ziua Domnului Isus*». Disciplinarea trebuie privită ca o obligație necesară, însă niciodată nu trebuie privită ca un drept. Practicarea disciplinării este de asemenea o faptă de dragoste, care se îndeplinește cu dreptate. Omul acela este predat lui satan, pentru nimicirea cărnii – aceasta este dreptate! -, pentru ca duhul să fie mântuit în ziua Domnului Isus – aceasta este dragoste și har!

Ce înseamnă dat lui satan spre nimicirea cărnii? Adunarea este locuința lui Dumnezeu în Duhul; lumea dimpotrivă este scena puterii lui satan, care este preocupat permanent să înșele vreun mădular prin acțiunea cărnii și prin lucrurile lumii, și să-l îndepărteze de Hristos. Și vai, de nenumărate ori i-a reușit în Adunarea lui Dumnezeu ceea ce i-a reușit atunci în Corint! Astfel de mădulare dezorează pe Domnul prin umblarea lor potrivit cărnii și lumii. Prin puterea Duhului ei sunt dați la o parte și predați lui satan, care împotriva voii lui, așa cum vedem clar la Iov, trebuie să fie un slujitor al planurilor lui Dumnezeu. Deoarece credinciosul acela nu a fost capabil să-și țină carnea răstignită sau moartă, și din cauza aceasta a ajuns din punct de vedere moral sub puterea lui satan, trebuia ca și carnea să fie nimicită de satan – prin

boală sau un alt rău -, ca să devină smerit și curățit. Pe această cale el trebuia să fie eliberat de înșelătoria în care îl ținea legat carnea. El trebuie să experimenteze practic ce este păcatul în lumina sfințeniei lui Dumnezeu și cât de nenorocit îl face el pe păcătos. Judecata lui Dumnezeu a fost exercitată asupra lui și nu va mai fi nevoie ca aceasta să aibă loc în ziua lui Hristos, în care va avea loc judecata de condamnare a celor care merg la pierzare. De aceea judecata temporală este o binecuvântare mare, chiar dacă are o formă groaznică. Ea ne revelează un exemplu minunat al guvernării lui Dumnezeu, că El Însuși face ca dușmănia împotrivorului față de sfinți să se transforme spre binecuvântarea lor spirituală. De aceea noi vedem clar, că disciplinarea sau excluderea unui mădular trebuie să aibă loc în duhul dragostei. Prin aceasta însă este totodată condamnat principiul dăunător și reprobabil de a acționa cu duh de judecată. Nu ar fi îngrozitor, dacă copiii ar spune tatălui lor, care a trebuit să alunge din casă pe un fiu degenerat: „Avem dreptul să-ți fim de ajutor, dacă fratele nostru este alungat din casă”? Nu, ci acesta trebuie să fie sentimentul nostru adevărat, că fiind constrânși de dragoste abia dacă avem curajul să aplicăm măsura extremă de disciplinare. Numai sentimentul responsabilității noastre pentru păstrarea sfințeniei lui Dumnezeu ne constrânge să acționăm în felul acesta. Și chiar și atunci motivația trebuie să fie dragostea intimă față de fratele nostru, care prin aceasta dorește să-l salveze.

Adunarea din Corint ne dă în privința aceasta un exemplu de atenționare. Ea avea motive să se rușineze profund și să se mâhnească; dar mai degrabă ei s-au îngâmfat. «*Lauda voastră nu este bună*», spune apostolul. «*Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala?*» (versetul 6). Aceste cuvinte confirmă din nou unitatea Adunării. Prin păcatul unuia întreaga Adunare a fost murdărită. Așa după cum aluatul nu dospește numai o parte, ci toată cantitatea, tot așa și fapta rea murdărește Adunarea întreagă, și ea are nevoie să fie din nou curățită. Această curățire are loc fie prin aceea că răul este eliminat, prin aceea că păcătosul se smerește înaintea lui Dumnezeu, se judecă și nu mai continuă să trăiască în păcat, ori prin aceea, că el însuși, dacă conștiința lui este împietrită, este dat afară și toată părtașia frățească cu el este întreruptă. În ambele cazuri, în același timp, toată adunarea trebuie să se smerească.

Lauda corintenilor nu era bună. Oricât de mari ar fi putut fi darurile ei, nimic nu era mai rău pentru ea decât să se îngâmfe, în timp ce răul se extindea rapid în mijlocul ei într-un chip așa de trist, o dovadă concludentă, că darurile de har primite din belșug «*în orice cuvânt (al învățaturii) și în orice cunoștință*» conduc numai la dezonorarea Domnului și la înălțarea omului, dacă ele nu sunt însoțite de o inimă smerită. Acum era necesar pentru adunarea din Corint să înlăture aluatul cel vechi - în Sfânta Scriptură totdeauna un simbol al păcatului -, pentru ca și în practică să devină o plămădeală nouă, așa cum ea era înaintea lui Dumnezeu în Hristos. «*Îndepărtați aluatul vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, după cum voi sunteți fără aluat*» (versetul 7). În Duhul și priviți numai ca Adunare, ei erau fără aluat, ei erau sfințiți în Hristos Isus. Dumnezeu vede Adunarea înaintea Sa în natura ei nouă în Hristos; ea este fără aluat; dar prin puterea Duhului Sfânt ea trebuie să fie și în practică așa. Carnea este într-adevăr prezentă; însă prin credință ea trebuie să fie capabilă s-o țină moartă și să umble potrivit cu poziția ei binecuvântată în Hristos. Într-adevăr, această poziție nu poate fi lezată prin pătrunderea păcatului, Adunarea rămâne fără aluat; însă tocmai această conștiință prețioasă trebuie să trezească în toate inimile râvna de a se curăți și în mod practic de aluatul vechi. «*Pentru că și Paștele nostru, Hristos, a fost jertfit*» (versetul 7).

În ce contradicție ar sta Mielul de paște jertfit cu aluatul care nu a fost înlăturat. Izraeliții trebuiau în seara dinaintea paștelui să curețe toată casa de aluat. Cu cât mai mult trebuie Adunarea, al cărei Miel de paște este Hristos Însuși, să se curățească de orice rău!

«De aceea să ținem sărbătoarea nu cu aluat vechi, nici cu aluat de răutate și de viclenie, ci cu azimele curăției și ale adevărului» (versetul 8). Și deci pentru ca Adunarea să țină sărbătoarea în chip vrednic și ca să se hrănească din Hristos, adevăratul Paște, ea are nevoie mai întâi să înlătore aluatul vechi, să se curățească practic de răul prezent. Deja paștele vechiului legământ avea voie să fie mâncat numai cu azime, cu cât mai mult se cuvine Adunării să se hrănească numai cu azimă, aceasta înseamnă, cu o inimă și conștiință curate și aflate în adevăr, cu Hristos, Paștele noului legământ.

Apostolul a scris corintenilor - într-o scrisoare anterioară - «să nu se însoțească cu curvarii» (versetul 9); însă prin aceasta el nu s-a referit nicidecum la însoțirea obișnuită și necesară cu copiii lumii acesteia, care trăiau în tot felul de păcate, căci atunci ar fi trebuit să iese din lume (versetul 10); ci ei trebuiau să se despartă de acela, care era numit frate și trăia în păcate vizibile. Cu un astfel de om nu trebuia să aibă nici un fel de legături, nici măcar să nu mănânce cu el, atât la Masa Domnului cât și la eventualele mese frățești și de părtășie (versetul 11). Prin despărțirea lor severă ei nu trebuiau nicidecum să arate asprimea sau indiferența lor față de păcătos, ci detestarea lor față de rău; ei trebuiau să dovedească public, că ei nu puteau avea nici o părtășie cu păcatul și de aceea nici cu acela care trăia în păcat și era murdărit prin păcat. Cu regret însă și aceste atenționări severe și categorice ale apostolului își găsesc rareori recunoașterea adevărată. Așa cum la exercitarea disciplinării deseori lipsește îndelunga răbdare și dragostea necesară, tot așa în comportarea față de cei excluși, care stăruiesc cu indiferență în păcat sau în starea lor rea, nu rareori lipsește despărțirea cu hotărâre. În loc ca în ambele cazuri să se lase călăuziți prin Cuvânt și prin Duhul lui Dumnezeu, se lasă călăuzit de propriile sentimente, pe de o parte se acționează prea aspru și pe de altă parte cu prea multă blândețe și indulgență; și nu rareori printr-o astfel de comportare se descopere starea inimii proprii.

În exercitarea disciplinării apostolul diferențiază între cei care sunt afară și își au partea în lume, și aceia care sunt înăuntru și au parte cu Hristos, o diferențiere care cu regret prin rânduielile omenești, prin care celor întorși la Dumnezeu și celor neîntorși la Dumnezeu li s-au dat aceleași drepturi în ceea ce privește privilegiile Adunării, a fost aproape complet întunecată, da, a fost nimicită. Cu toate acestea Biserica rămâne responsabilă pentru exercitarea disciplinării; și cuvântul apostolului este încă valabil: «Pentru că ce am eu să-i judec pe cei de afară? Nu-i judecați voi pe cei dinăuntru? Dar pe cei de afară îi judecă Dumnezeu. Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă!» (versetele 12.13). Deci Adunarea are obligația serioasă să judece și să disciplineze mădularele ei, aceasta înseamnă, pe cei care sunt înăuntru; dar pe aceia, care sunt afară, să-i lase în seama judecății lui Dumnezeu. Ea este atenționată solemn să înlătore din mijlocul ei orice rău care trăiește în păcatul descris aici de apostol sau în alte păcate vizibile, sau stăruiește indiferent într-o stare murdărită prin astfel de păcate.

Aproape că nu este necesar să atragem atenția la diferența care există între această poruncă a apostolului și cea a Domnului din Matei 13. Pavel spune cu privire la Adunare: «Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă!» și Domnul Isus cu privire la Împărăție, al cărei ogor este lumea: «Lăsați-le să crească amândouă împreună!»

O, fie ca Domnul să lucreze prin Duhul sfințeniei în ai Săi, pentru ca disciplinarea aducătoare de vindecare, care slujește atât spre glorificarea Numelui Său cât și spre binele Adunării Sale, să fie recunoscută și practică în chip demn și plăcut lui Dumnezeu!

Capitolul 6

Prima parte a acestui capitol ne face să presupunem că în adunarea din Corint erau multe certuri cu privire la lucrurile vremelnice; și atât această stare cât și mult mai mult comportarea lor în această stare, ne oferă o dovadă nouă despre starea lor slabă. Nu-și făceau nici un fel de probleme, să prezinte judecătorilor lumești litigiile lor și să-i lase să decidă. Apostolul exprimă mustrarea lui serioasă în privința aceasta, întrebând *«Îndrăznește vreunul dintre voi, având ceva împotriva altuia, să se judece înaintea celor nedrepti și nu înaintea sfinților?»* (versetul 1) Felul lor de comportare necuviincios, revendicarea dreptului înaintea acelor pe care apostolul îi caracterizează după caracterul lor general ca *«nedrepti»*, apare cu privire la privilegiile binecuvântate ale sfinților într-o lumină mult mai tristă. *«Sau nu știți»*, întrebă apostolul, *«că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea este judecată de voi, sunteți voi nevrednici de cele mai neînsemnate judecări? Nu știți că noi îi vom judeca pe îngeri? Cu atât mai mult lucrurile acestei vieți.»* (versetele 2 și 3). Când va veni Domnul, ca să judece lumea și să rostească sentința Sa cu privire la îngeri, atunci Adunarea, care aici jos pe pământ a răbdat împreună cu El și a purtat ocară Lui, va fi unită acolo cu El și va participa la judecata făcută de El. *«Dacă răbdăm, vom și împărăși împreună»*, spune apostolul în altă parte (2 Timotei 2,12; compară cu Luca 22,28-30; Apocalipsa 2,26.27). Și Enoh, prorocind, spune: *«Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor»* (Iuda 14.15). Ce umilitor era deci aceasta pentru corinteni, având în vedere chemarea înaltă și minunată a lor, că ei nici măcar nu mai erau capabili să judece lucrurile neînsemnate ale vieții zilnice, care necesitau o așa de mică capacitate spirituală, căci chiar *«cei puțin prețuiți în adunare»*, cei mai slabi din ea, ar fi trebuit să fie suficient de destoinici, ca să decidă în această privință (versetul 4). Și ce umilitoare trebuie să fi fost întrebarea apostolului adresată corintenilor care se considerau înțelepți: *«Nu este nici un înțelept între voi, nici măcar unul, care să poată decide între frații săi? Ci frate cu frate se judecă, și aceasta înaintea necredincioșilor! Deci, în adevăr, oricum este deja în voi o greșală, că aveți judecări între voi»* (versetele 5-7). Dacă gândul la chemarea minunată a Adunării ar fi umplut inima lor, atunci ar fi suferit mai bine pagubă, decât să se supună sentinței lumii. Mult mai bine ar fi făcut să se lase călăuziți de Hristos și nicidecum să nu aibă pretenții și drepturi unul împotriva celuilalt. *«De ce nu suferiți mai bine nedreptate? De ce nu, mai degrabă, să fiți păgubiți?»* Numai o astfel de atitudine este potrivită cu Duhul lui Hristos. Acum avem de iertat, de suferit, de răbdat și este nevoie de lepădare de sine; căci Hristos este încă lepădat și încă nu domnește. Partea Adunării este acum suferința și lepădarea – atunci însă gloria și puterea. Ea este chemată acum să asculte și nu să domnească. De aceea este în totală contradicție cu caracterul ei să se amestece în procese. Adunarea trebuie să-L urmeze pe Domnul ei, care nu Și-a revendicat drepturile, ci a încredințat toate Tatălui Său. Ce fericire, când Adunarea vrea să poarte aici crucea lui Hristos și vrea să fie supusă în toate lucrurile, pentru ca odată, ca Ierusalimul ceresc, să fie încununată cu onoare și glorie; căci *«Dacă răbdăm, vom și împărăși împreună»*.

Însă cât de mult au uitat corintenii chemarea lor! Cât de mult a stat gândirea lor și felul lor de comportare în această chestiune în totală opoziție cu Duhul lui Hristos! În loc să sufere nedreptatea, despre ei a trebuit să se spună «*ci voi înșivă nedreptățiți și păgubiți, și aceasta pe frați*» (versetul 8). Acesta nu era Duhul lui Hristos; «*care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă; suferind, nu amenința, ci Se încredința pe Sine Celui care judecă drept*» (1 Petru 2,23). Și vai, cât de puțini sunt printre ai Săi, care în lupta împotriva nedreptății în lumea aceasta se lasă călăuziți de Duhul blândeții și răbdării lui Hristos!

Totodată apostolul amintește aici corintenilor de responsabilitatea lor, care nu este anulată prin suveranitatea divină a harului. «*Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu?*» (versetul 9). Sentința lui Dumnezeu rămâne neschimbată, și dacă credincioșii sunt indiferenți față de ea, atunci El le strigă serios: «*Nu vă amăgiți!*» (versetul 9). Oricât de liber și bogat este harul Său, cu toate acestea cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu, și nici nu va înceta responsabilitatea sfinților cu privire la viața practică. Cine face nedreptatea, în nici un caz nu va merge în cer, de aceea orice creștin trebuie să umble cu teamă sfântă înaintea lui Dumnezeu. Oricât de grave erau păcatele corintenilor, în care ei trăiau odinioară, și pe care apostolul li le amintește, totuși Pavel poate spune în același timp cu mare libertate: «*Dar ați fost spălați, dar ați fost sfințiți, dar ați fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru*» (versetul 11). Ei au fost aduși în această poziție prin puterea Duhului Sfânt și a Numelui lui Isus. Acum asupra lor apăsă obligația să se despartă de toți cei care făceau nedreptate și să slujească lui Dumnezeu în credincioșie și curăție.

Apostolul vorbește apoi în acest capitol de alte două rele, care amenințau să devină periculoase în adunarea din Corint. Pe de o parte era duhul *legalismului* sau al iudaismului și pe de altă parte duhul *fărădelegii* sau al lumii. Acela îi ademenea să caute mântuirea lor în forme exterioare, în sfințirea cărnii, și acesta, să fie indiferenți față de păcat și să dea frâu liber poftelor. Prin aceste două rele a căutat dușmanul în toate timpurile și în toate locurile să nimicească pe creștini. Cu privire la primul, apostolul spune deci: «*Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate folosesc; toate îmi sunt îngăduite, dar eu nu mă voi lăsa stăpânit de nimic. Mâncărurile sunt pentru pântece și pântecele pentru mâncăruri, iar Dumnezeu le va nimici și pe acesta și pe acelea. Dar trupul nu este pentru curvie, ci pentru Domnul, și Domnul, pentru trup*» (versetele 12.13). Cu privire la mâncare eu am libertatea deplină, deoarece mie îmi sunt permise toate; însă eu umblu abia atunci în libertatea *adevărată*, când nu mă las dus în robie de nici un lucru. Mâncarea și stomacul stau în legătură una cu alta și ambele vor fi nimicite împreună. Însă trupul are o destinație mai superioară. El nu este pentru curvie, ci pentru Domnul, ca să-I slujească, și Domnul este pentru trup, ca să-l salveze (versetul 13); și cu acest adevăr apostolul iese în întâmpinarea celui alt pericol. Trupul nostru, același trup, pe care noi îl purtăm acum încoace și încolo, va depune ce este muritor și va îmbrăca ce este nemuritor. «*Și Dumnezeu L-a înviat pe Domnul și ne va învia și pe noi prin puterea Sa*» (versetul 14). Sângele lui Hristos este și plata de răscumpărare a trupului nostru. Noi am fost cumpărați *cu totul* de El, și învierea trupului va fi rezultatul final al acestui fapt binecuvântat. Totodată ca urmare a acestei achiziționări prin sângele Său noi suntem deja acum, chiar și în ceea ce privește trupul, uniți în modul cel mai intim cu Hristos, căci apostolul întreabă accentuat: «*Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? Luând deci mădularele lui Hristos, le voi face mădulare ale unei curve? Nicidecum!*» (versetul 15). Privilegiul cel mai înalt și responsabilitatea cea mai serioasă cu privire la trupul nostru se întâlnesc aici. Trupurile

noastre sunt mădulare ale lui Hristos; ele sunt o parte din El; și ce îngrozitor și reprobabil este de aceea, dacă eu – nu simplu trupul meu ca atare, ci – iau mădulele lui *Hristos* și le *fac mădulare ale unei curve!* Această relație ne arată păcatul curviei în lumina ei adevărată și ne descoperă toată urâciunea ei.

Dacă ni s-a părut ciudat, că apostolul a considerat necesar să vorbească cu o adunare a lui Dumnezeu așa de detaliat și de serios despre un astfel de viciu, trebuie totuși să ne gândim, că curvia, care după datina și obiceiurile noastre actuale este desigur o chestiune condamnabilă, în Corintul păgân era chiar o parte a cultului slujirii idolilor. Anularea acesteia era deci ceva cu totul nou, și de aceea trebuia mai întâi să se trezească în inimile credincioșilor sentimentul caracterului condamnabil al acesteia. Și nimic nu este în stare să ne convingă de caracterul condamnabil al curviei, așa cum este faptul că trupurile noastre sunt mădulare ale lui Hristos.

Un alt adevăr, care stă în legătură cu aceasta, ni-l dezvăluie versetele 16 și 17. Așa după cum prin legătura carnală două persoane devin *un singur trup*, tot așa și cel «*care se lipește de Domnul este un singur Duh cu El*». Duhul, care locuia în toată plinătatea în Hristos, este același Duh care locuiește și în noi și care ne-a unit cu El. Apostolul caracterizează curvia ca fiind singurul păcat prin care noi păcătuim împotriva trupului propriu, prin aceea că prin predarea lui unei curve, practic se rupe legătura părtășiei cu Hristos, se profanează relația lui cu El și se tăgăduiește pe deplin dreptul lui Hristos asupra trupului, câștigat prin propriul Lui sânge (versetul 18).

Duhul Sfânt însă merge un pas mai departe. «*Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care este în voi, pe care Îl aveți de la Dumnezeu, și voi nu sunteți ai voștri?*» (versetul 19). Deci trupul nostru este un templu al Duhului Sfânt. El locuiește în el ca și în casa Sa, și de aceea orice murdărire și întinare a trupului prin păcat este o profanare a templului lui Dumnezeu, o lezare a onoarei și sfințeniei Aceluia care locuiește în el. Vedem în evanghelia după Ioan capitolul 2 cât de plin de râvnă a fost Domnul pentru curățirea Templului din Ierusalim, și noi să avem mai puțină grijă de sfințenia trupului, care prin sângele prețios al lui Hristos a fost răscumpărat și curățit și rânduit de Dumnezeu Însuși ca locuință a Sa? Templul Duhului Sfânt trebuie să rămână pe deplin curat, orice necurăție trebuie înlăturată cu severitate. Noi nici nu ne mai aparținem nouă înșine, noi nu avem nici un drept să dispunem de noi înșine; «*pentru că*», spune apostolul, «*ați fost cumpărați cu un preț*» (versetul 20). Noi suntem proprietate a lui Dumnezeu atât în ceea ce privește duhul cât și în ceea ce privește trupul. Acest adevăr trebuie să călăuzească toată comportarea noastră. Cu cât noi acum trăim mai mult pentru noi înșine, cu atât jefuim drepturile Aceluia care ne-a cumpărat cu un preț așa de mare. Noi suntem sclavi ai lui Hristos. Adevărata noastră libertate constă în aceea, că noi aparținem lui Dumnezeu, trăim numai pentru El și Îl glorificăm prin viața noastră.

Tot ce suntem și avem aparține Domnului. Ce puternice sunt motivele să dedicăm toată viața noastră pe deplin Domnului. Trupurile noastre sunt mădulare ale lui Hristos; noi suntem *un singur Duh* cu Domnul; trupul nostru este un templu al Duhului Sfânt; noi am fost cumpărați cu un preț. Da, drepturile lui Dumnezeu asupra noastră sunt sfinte și de neatins, și legătura, care ne leagă cu El, este tare și de nedesfăcut. În afara acestei relații noi suntem numai sclavi ai lui satan, suntem călăuziți de egoism și ne găsim sfârșitul – o, gând îngrozitor! – în depărtarea veșnică de singurul izvor al oricărei iubiri. Însă în Hristos Isus suntem subiectele deosebite și vasele binecuvântate ale acestei iubiri, și veșnic vom fi așa.

Capitolul 7

În afară de relatările despre starea adunării, Pavel a primit din Corint și o scrisoare, în care i se cerea părerea despre unele lucruri deosebite. Apostolul răspunde acum la întrebările adresate lui, care într-adevăr ating diverse puncte la modul general, prin puținele cuvinte din versetul 17: «*Așa cum Domnul a împărțit fiecăruia, așa cum Dumnezeu a chemat pe fiecare, așa să umble*».

În ceea ce privește căsătorirea sau ne-căsătorirea, apostolul spune în general: «*bine este pentru om să nu se atingă de femeie*» (versetul 1). Aici însă s-ar putea întreba: nu a spus Domnul la Adam: «*Nu este bine ca omul să fie singur*»? Este adevărat, Dumnezeu Însuși a instaurat căsnicia, El Însuși a creat relația dintre bărbat și femeie, și cu siguranță El nu va lăsa nepedepsit pe cel care o profanează și o desconsideră. Însă păcatul a pătruns și a stricat tot ce aparține naturii, creației. Acum Dumnezeu a introdus o altă putere – o putere care este în afara naturii și care stă deasupra ei – puterea Duhului; și cine umblă potrivit cu această putere, acela a ales partea cea mai bună; cine poate liber de cerințele naturii să se dedice în lumea aceasta lucrării Domnului, face bine dacă el folosește acest dar. Este însă un dar pe care numai puțini îl posedă; și nu rareori starea în afara acestei relații, pe care Dumnezeu a rânduit-o după natură, a avut ca urmări păcate ascunse și păcate descoperite. Din acest motiv este mai bine să fi căsătorit (versetul 2). Și de îndată ce există o relație de căsnicie, apar obligații reciproce. «*Soțul să îi dea soției ce îi datorează și, tot astfel, și soția, soțului*» (versetul 3). Niciunul nu mai poate în această relație să dispună egoist de trupul propriu. Bărbatul este proprietatea femeii și femeia este proprietatea bărbatului ei (versetul 4). Ei pot într-adevăr la înțelegere să se abțină o perioadă de timp, ca să se dedice în mod deosebit rugăciunii și părtășiei cu Dumnezeu; dar după aceea să vină din nou împreună sub recunoașterea legăturii reciproce, pentru ca să nu fie ispitiți de satan din cauza neînfrânării lor (versetul 5). Dacă nu au putere să se înfrâneze mai mult timp, atunci satan poate ușor să folosească această lipsă de înfrânare, ca să trezească în inima lor tot felul de îndoieli și să slăbească încrederea lor în Dumnezeu și dragostea Sa.

Această rânduială cu privire la comportarea în viața de căsnicie nu era o poruncă a Domnului, dată prin inspirație – prin inspirația Duhului Sfânt – ci era rodul experiențelor, pe care apostolul le-a primit într-o viață plină de credincioșie devotată prin puterea și ajutorul Duhului Sfânt. Dacă în acest capitol apostolul scoate așa de precis în evidență: «*spun eu, nu Domnul*», aceasta ne dă pe de o parte o dovadă clară despre însemnătatea redusă a lucrurilor despre care este vorba aici, părănd că Duhul Sfânt nu a considerat necesar în astfel de chestiuni de importanță redusă să dea instrucțiuni deosebite prin inspirație, deoarece experiențele personale ale apostolului, înțelepciunea și priceperea lui, pe care el le-a obținut într-adevăr prin Duhul, dar în legătură cu exercițiile proprii lui vieți, l-au făcut pe deplin capabil să dea indicații în aceste lucruri și să ofere sfaturi potrivite cu Dumnezeu. Pe de altă parte vedem în acest capitol așa de clar ce diferență face apostolul între instrucțiunile rezultate din propria experiență și acelea care au fost date prin inspirație, prin care inspirația scrierilor sale este confirmată în modul cel mai categoric. În puținele cazuri, în care aceasta nu a avut loc, se face remarcă categorică. Însă aceste inspirații ale Duhului, care locuia în el, erau totodată propriile lui gânduri și în concordanță cu propriile lui experiențe, în timp ce profeții Vechiului Testament trebuiau să cerceteze ce ei trebuiau să spună sub inspirația Duhului (1 Petru 1,10.11).

Apostolul dorește deci cu privire la căsătorie, ca toți oamenii să fie ca el; «dar», adaugă el, «fiecare are darul de har al său de la Dumnezeu: unul într-un fel și altul în alt fel» (versetul 7); și această conștiință este capabilă să țină în stare de smerenie în această chestiune cu privire la alții.

Cu privire la cei necăsătoriți și la văduve, apostolul spune, că este bine dacă ei ar rămâne ca el (versetul 8). Dar dacă nu se pot înfrâna, dacă nu erau capabili să-și țină natura lor în frâu și să-și păstreze inima în curăție, era mai bine să se căsătorească. Neînfrânarea poftelor exercită o influență nimicitoare asupra vieții creștine, și în acest caz este totdeauna mai bine să se prefere legătura căsniciei (versetul 9). Cei căsătoriți însă să nu se despartă. Aceasta era porunca categorică a Domnului și nu era sfatul experienței creștine (versetul 10). Nici femeia să nu se despartă de bărbat, și nici acesta să n-o părăsească. Chiar dacă ei trăiesc despărțiți, totuși prin aceasta legătura căsniciei să nu fie privită ca fiind desfăcută; ori să rămână necăsătoriți, ori să se împace (versetul 11). Aceasta era valabil în mod categoric în acele relații în care amândoi soții erau întorși la Dumnezeu.

Erau însă și căsnicii în care bărbatul era întors la Dumnezeu și femeia nu era, și invers. Dacă părții neîntoarse la Dumnezeu îi plăcea să locuiască la cel întors la Dumnezeu, aceasta nu trebuia să dea naștere la despărțire (versetele 12 și 13). Legea legământului vechi explica într-adevăr, că un om se murdărea prin unirea cu o femeie păgână, și de aceea el era obligat s-o părăsească pe ea și copiii ei (vezi Ezra 10,3); dar nu așa era în timpul harului. «Pentru că», spune apostolul, «soțul necredincios este sfințit prin soție și soția necredincioasă este sfințită prin fratele» (versetul 14). Deci starea personală a celui necredincios nu murdărea această relație – mai degrabă ea era sfințită prin cel credincios – și de aceea aceasta nu avea nevoie să se despartă de celălalt. Dacă în acest caz relația nu ar fi fost curată, atunci și copiii unei astfel de căsnicii ar fi fost necurați și ar fi făcut necesară despărțirea; așa cum spune și apostolul: «altfel, în adevăr, copiii voștri ar fi necurați, dar acum sunt sfinți», nu potrivit cu natura lor, ci cu poziția lor. Puși deoparte de cei necurați prin relația sfințită, ei se aflau în exterior împreună cu tatăl credincios sau cu mama credincioasă pe același teren al binecuvântărilor, prin aceea că se bucurau nu numai de o disciplinare și instruire prin Duhul Sfânt din partea credincioșilor, ci și ca copii ai acelora care sunt vase deosebite ale dragostei și favorii lui Dumnezeu, care ocupă o poziție privilegiată în inima Sa. Așa după cum sfințirea bărbatului necredincios sau a soției necredincioase nu exclude întoarcerea personală la Dumnezeu, așa cum vedem foarte clar din versetul 16, tot așa aceștia nu puteau lua parte la privilegiile Adunării, decât numai prin credința personală în Isus Hristos.

Deci bărbatul credincios nu trebuia să-și alunge soția necredincioasă, și nici femeia credincioasă nu trebuia să-și părăsească soțul necredincios; dar dacă partea necredincioasă, bărbatul sau femeia, desfăcea căsnicia, atunci partea credincioasă trebuia să recunoască despărțirea aceasta. Ea era liberă și nu mai era legată să se privească ca fiind într-o relație de căsnicie (versetul 15). Însă Dumnezeu i-a chemat la pace; și această conștiință trebuia să-i păzească ca ei să nu caute să dea naștere într-un fel oarecare la o astfel de despărțire. În afară de aceasta mai exista un alt motiv, ca să se evite orice despărțire de felul acesta. «Pentru că, ce știi tu, soție, dacă vei mântui pe soțul tău? Sau ce știi tu, soțule, dacă vei mântui pe soția ta?» (versetul 16).

În rest fiecare trebuie să umble potrivit cu darul care i-a fost dat și după chemarea de care a avut parte de la Dumnezeu (versetul 17). Aceasta era regula generală, pe care apostolul o aplică în versetele 18-27 la diverse poziții și ocupații în lumea aceasta. Dacă cineva voia să

vădă în aceasta un privilegiu deosebit, că el a fost chemat de Dumnezeu în poziția sa ca păgân și celălalt ca iudeu, apostolul spune (versetul 18), că nici acesta și nici acela nu are valoare înaintea lui Dumnezeu, ci «*ținerea poruncilor lui Dumnezeu*» (versetul 19). Tot așa de puțin contează poziția noastră exterioară sau profesia, în care am fost când am fost chemați. Noi putem rămâne în starea în care Dumnezeu ne-a găsit atunci când ne-a chemat; cu excepția cazului când noi nu putem sta înaintea lui Dumnezeu cu o conștiință bună. Nici nu este importantă ocupația noastră, ci dacă în aceasta noi umblăm cu Dumnezeu și glorificăm Numele Său. În orice stare, în orice situație și în orice relație aici jos, aceasta este singura chestiune importantă. Dacă gândim că una sau alta este prea neînsemnată și prea mică pentru noi, atunci avem păreri înalte despre noi. Sau ne preocupăm numai cu neplăcerile și disprețul unei poziții și din cauza aceasta depunem eforturi să ieșim din ele, atunci neglijăm să glorificăm Numele Său prețios în acestea. Gândim deseori că într-un alt loc sau într-o altă poziție am putea sluji mai bine lui Dumnezeu; dar Dumnezeu gândește să ne binecuvânteze *acolo* și să primească slujba noastră *acolo*, unde tocmai ne găsim. Sclavul să se mângâie că este un eliberat al Domnului; dar cu privire la problema aducerii la unison a voinței unui stăpân păgân, nespirtual, cu voia lui Dumnezeu, el trebuie să se folosească de ocazia de a deveni liber (versetul 21); dimpotrivă, cel eliberat să nu uite că el era un sclav al lui Hristos (versetul 22). El este pe deplin proprietate a Sa; pentru că «*ați fost cumpărați cu un preț*» (versetul 23); și această realitate binecuvântată trebuie nu numai să-l țină în supunere permanentă, ci și să-l păzească să se vândă vreodată ca rob vreunui om și în felul acesta să devină slujitorul unui om. În rest, în orice timp și în orice situație cuvântul apostolului este demn de luat în considerație: «*Fiecare, fraților, în ce a fost chemat, în aceea să rămână cu Dumnezeu*» (versetul 24).

Până acum apostolul a vorbit cu privire la căsnicie despre cei necăsătoriți, despre văduve și căsătoriți și acum ajunge la aceia care niciodată nu au fost într-o legătură de căsnicie. În privința aceasta nu a avut nici o poruncă specială din partea Domnului și putea numai să spună părerea lui, ca unul care a avut parte de har de la Domnul, ca să fie vrednic de crezare (versetul 25). Având în vedere greutatea prezente și cerințele unei vieți creștine aici jos, a considerat bine dacă ei rămâneau așa cum erau (versetul 26). «*Ești legat de soție? Nu căuta dezlegare. Ești dezlegat de soție? Nu căuta soție.*» (versetul 27) Era mai bine să nu se căsătorească; dar cine se căsătorea, acela nu păcătuia. «*Dar unii ca aceștia*», spune apostolul, «*vor avea necaz în carne*» (versetul 28). Aceste necazuri sunt folositoare pentru aceia care în afara căsniciei nu sunt capabili să-și țină în supunere carnea; ele sunt o contragreutate puternică pentru natura de neînvins.

Pavel s-a gândit cu privire la corinteni numai la cruce, și de aceea în aceste puncte a lăsat atâta libertate; dar cu privire la greutatea prezente, care vor continua până la venirea Domnului și nu vor permite ca în liniște exterioară să se trăiască pentru Domnul, el rostește cuvintele serioase și demne de luat în seamă: «*Dar spun aceasta, fraților; timpul s-a scurtat. De acum, și cei care au soții să fie ca și cum n-ar avea; și cei care plâng, ca și cum n-ar plânge; și cei care se bucură, ca și cum nu s-ar bucura; și cei care cumpără, ca și cum n-ar stăpâni; și cei care se folosesc de lume, ca și cum nu s-ar folosi deplin de ea; deoarece chipul lumii acesteia trece*» (versetele 29-31). În realitate, o atenționare serioasă și demnă de luat în considerare pentru toate timpurile și pentru toți creștinii, care în lumea aceasta stau în aceste relații! Aici jos să te gândești la tine însuși și să fi îngrijorat de tine însuși, nu aduce nici un folos, ci mai degrabă pagubă. Conștiința trecerii rapide a timpului de pelerin și vremelnicia

tuturor lucrurilor pământești și a relațiilor pământești trebuie să ne păzească permanent să nu ne lăsăm copleșiți și reținuți de cele care se văd, și de aceea este necesar ca în toate lucrurile să ținem natura noastră în subordonare și să ne lepădăm de noi înșine. Lucrarea Domnului este mult prea importantă ca să ne lăsăm reținuți de la ea prin egoism și lucrurile vieții acesteia.

Apostolul dorea ca corinteni să-și termine alergarea de pelerini fără griji și să slujească Domnului lor cu inima neîmpărțită (versetul 32). Dar numai cel necăsătorit se poate bucura de acest privilegiu, când dragostea și grija neîmpărțită pentru lucrurile Domnului îl face să aleagă o astfel de poziție. El trăiește potrivit Duhului și nu potrivit naturii, chiar și în acele lucruri pe care Dumnezeu, ținând seama de natură, le-a rânduit să fie bune; în timp ce cel căsătorit trebuie să se îngrijească de lucrurile vieții acesteia, prin aceea că relația de căsnicie îi impune obligații permanente față de soția și copiii lui (versetele 33.34). Însă acum, deoarece prin legătura căsniciei cerințele naturii sale au fost aduse la tăcere, el poate înainta cu inima liniștită și poate glorifica pe Dumnezeu printr-o umblare sfântă și plăcută Lui.

Însă apostolul nu a acordat stării de necăsătorit un privilegiu așa de hotărât, pentru ca prin aceasta inimile corintenilor să se neliniștească, ci spre folosul lor. Era realmente o chestiune de laudă, ca din pricina Domnului să renunți la viața de căsnicie, deoarece numai atunci ei erau în stare să poată să-I dedice neîmpărțit toată lucrarea lor și toată viața lor (versetul 35). *«Dar dacă cineva gândește că se poartă nepotrivit față de fecioria lui, dacă trece de floarea vârstei, și așa trebuie să fie, să facă ce vrea, nu păcătuiește: să se căsătorească. Dar cine stă tare în inima lui, neavând nevoie, ci are stăpânire peste voința sa și a hotărât aceasta în inima lui, să-și păstreze fecioria, bine face. Astfel, cel care se căsătorește bine face, și cel care nu se căsătorește mai bine face»* (versetele 36-38). Aici nu este vorba, așa cum este în unele traduceri, de fiica unui creștin, ci de poziția personală a unei persoane necăsătorite, fie ea tânăr sau fecioară. Dacă cineva consideră că este potrivit să se căsătorească, el sau ea are libertatea s-o facă – nu păcătuiește; dacă are putere asupra sa însuși, este capabil să-și țină natura în supunere și fără necaz și neliniște să rămână necăsătorit, și s-a hotărât în inima sa în această privință, atunci este mai bine așa.

Aceeași libertate o are și o femeie al cărei soț a murit. *«Este liberă să se căsătorească cu cine vrea, numai în Domnul»* (versetul 39), aceasta înseamnă în părtășie cu El. *«Dar, după părerea mea, este mai fericită dacă rămâne așa; și gândesc că și eu am Duhul lui Dumnezeu»* (versetul 40). Într-adevăr, aceste sfaturi nu sunt direct prin inspirația Duhului lui Dumnezeu, dar sunt sfaturile unui om, care, călăuzit prin acest Duh, era umplut cu înțelepciune și pricepere și era acela care, ca nimeni altul, putea spune: *«și eu am Duhul lui Dumnezeu»*. Și realmente este foarte demnă de luat în considerare sfințenia care se vede în toate aceste rânduieli în lucrurile care ating așa de mult dorințele cărnii; rânduieli care în toate privințele ne dau o călăuzire sigură în împrejurările actuale și față de păcat și care totodată reprezintă o mărturie minunată și desăvârșită despre dragostea și bunăvoința lui Dumnezeu față de poporul Său în timpul pelerinajului lui aici jos pe pământ.

Capitolul 8

Apostolul răspunde în acest capitol la o întrebare referitoare la idoli și la jertfele aduse lor (versetul 1), cu această ocazie stabilind principiul general; conștiința slabă nu trebuie rănită. Mai întâi se folosește de această ocazie, ca să spună ceva despre lipsa de valoare a simplei cunoașteri (versetul 2). Ea îngâmă pe cel care o are și nu aduce nici un folos celuilalt; în timp ce dragostea zidește și deci îl încurajează pe aproapele. Dacă eu am plăcere de cunoștința mea, în felul acesta dovedesc în primul rând că această cunoaștere este exterioară și superficială (versetul 2), că n-am primit-o potrivit cu conținutul ei adevărat și esențial, și apoi, că eu am plăcere de ceea ce găsesc în *mine*, ceea ce privesc ca parte a *mea*, de cunoștința *mea*, și mă consider mare în ochii mei; dimpotrivă, adevărata cunoaștere creștină găsește ceva în Dumnezeu; și cu cât Dumnezeu însuși este cunoscut mai mult, cu atât mai mult El devine mai mare pentru suflet și tot ce este în noi devine mai neînsemnat. Dumnezeu este dragoste; și numai cine iubește pe Dumnezeu, Îl cunoaște și este cunoscut de El, și nu cei care știu (versetul 3). Aceia, care au cunoștință fără dragoste, se gândesc numai la ei înșiși, și judecă pe ceilalți, a căror cunoaștere sau știință este mai redusă; dragostea însă se leapădă de sine însuși și zidește pe alții; și numai această dragoste este capabilă să acționeze într-un mod binecuvântat.

Întrebarea pusă cu privire la mâncarea din jertfele aduse idolilor a dovedit clar, că nu toți au fost aduși prin înțelegere spirituală în adevărata lumină cu privire la aceste lucruri. Apostolul se ocupă acum mai îndeaproape cu această temă, spunând: «*Pentru că, și dacă sunt așa-numiți „dumnezei”, fie în cer, fie pe pământ (ca și cum ar fi mulți „dumnezei” și mulți „domni”), totuși pentru noi este un singur Dumnezeu: Tatăl, din care sunt toate, și noi pentru El, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate, și noi prin El*» (versetele 5.6). Păgânii aveau mulți dumnezei și mulți domni sau autorități. Apostolul însuși confirmă, că există astfel de autorități supreme și căpetenii, ființe, care sunt în legătură cu oamenii și stau deasupra lor într-o anumită relație. (compară cu Efeseni 6,12) El spune în capitolul 10,20 «*Ceea ce jertfesc națiunile, jertfesc demonilor*». Pentru noi însă este numai un singur Dumnezeu, Tatăl, care este izvorul tuturor lucrurilor, și noi Îi aparținem, și Isus Hristos, Domnul, care este puterea și mijlocul prin care sunt toate lucrurile, și noi prin El. El este Domnul nostru, și prin El noi suntem eliberați de orice altă putere.

Însă această cunoaștere nu era în toți (versetul 7), nu fiecare era eliberat de influența dumnezeilor falși. Chiar dacă probabil împotriva voinței Sale, ei erau totuși ceva pentru El. O conștiință slabă era tulburată prin mâncare, prin aceea că ceea ce era jertfit idolilor nu mânca ca pe o mâncare dată de Dumnezeu. Gândul la existența unui astfel de idol și-a găsit în timpul mâncării jertfelor aduse idolilor iarăși loc în inima neîntărită, și din cauza aceasta conștiința lui a fost întinată (versetul 7). Înaintea lui Dumnezeu a mânca sau a nu mânca nu are absolut nici o valoare. «*Dar nu mâncarea ne apropie de Dumnezeu; nici dacă nu mâncăm, nu avem lipsă, nici dacă mâncăm, nu câștigăm ceva*» (versetul 8). Însă libertatea de a mânca era importantă, de îndată ce era vorba de conștiința slabă a fratelui, prin aceasta punându-i-se o piatră de poticnire pe cale, și de aceea apostolul atenționează: «*Luați seama însă ca nu cumva această libertate a voastră să fie un prilej de poticnire pentru cei slabi*» (versetul 9). Dacă acela, a cărui conștiință era suficient de tare, ca să mănânce în templul idolilor, prin libertatea sa încuraja pe cel care nu avea lumină suficientă să facă același lucru, prin aceasta conștiința lui devenea infidelă și pătată. El nu o făcea din credință; și tot ce nu vine din credință este

păcat. În felul acesta acela nimicea, în măsura în care depindea de el, prin cunoașterea sa pe un frate, prin aceea că îi păta conștiința și prin necredincioșie îl îndepărta de Dumnezeu. Chiar dacă Dumnezeu intervenea prin har, ca să-l elibereze de efectul acestei necredincioșii, aceasta nu micșora cu nimic păcatul aceluia care a indus în eroare pe cel slab, ca să acționeze împotriva conștiinței lui, prin care acesta a avut de suferit în ceea ce privește responsabilitatea lui. Printr-o *mâncare* eu nimicesc pe acela pe care El l-a salvat prin *moartea* Sa. Pentru un *frate* eu nu pot renunța nici măcar la libertatea mea cu privire la o mâncare, în timp ce Hristos Și-a dat viața Sa pentru el, când acesta era încă *un păcătos* (versetul 11). Totodată eu păcătuiesc și împotriva lui Hristos Însuși, prin aceea că eu nimicesc pe acela pe care El l-a salvat prin dăruirea propriei vieți și pe care Și l-a câștigat prin propriul sânge; eu nimicesc proprietatea Sa (versetul 12). De aceea, acela care are dragostea lui Hristos în inimă, cu siguranță niciodată nu va mânca carne și nu va face ceva, care ar fi o poticnire pentru fratele său și ar putea să-l facă să se poticnească (versetul 13). Apostolul era pe deplin gata să ia asupra sa o astfel de renunțare. Cât de mult a iubit el turma Domnului!

Capitolul 9

În acest capitol apostolul întâmpină acuzarea venită din partea învățătorilor falși, care îl învinovăteau în activitatea lui de intenții de sete de câștig, că el de aceea căuta să facă pe creștini supuși, ca să se îmbogățească cu bunuri pământești. Pavel răspunde în liniște și cu demnitate la aceste acuzații. El dovedește din comportarea lui față de corinteni, că în lucrarea încredințată lui el nu s-a folosit nici măcar de drepturile sale și de libertatea sa. El explică public, că el era un apostol, un martor ocular al gloriei lui Hristos, care i s-a arătat pe drumul spre Damasc (versetul 1). Dacă pentru alții nu era un apostol, cel puțin pentru corinteni era un apostol, deoarece el era unealta spre mântuirea lor. Crediința lor, poziția lor în Domnul erau dovada și pecetea apostoliei lui (versetul 2); și încrederea lui față de ei era așa de mare, că în responsabilitatea lui față de aceia care îl cercetau s-a referit cu toată libertatea la ei (versetul 3).

În continuare apostolul arată dreptul aceluia care vestește Evanghelia, ca să se și hrănească din Evanghelie. Spre umilirea adversarilor lui el întreabă dacă el nu are un drept, ca și ceilalți, să mănânce și să bea, sau ca ceilalți apostoli și frați ai Domnului și Chifa, să aibă în călătorie o soră ca soție, sau dacă numai Barnaba și el erau obligați să se hrănească prin lucrarea mâinilor lor și nu din Evanghelie (versetele 4-6). În relațiile vieții zilnice se proceda în felul acesta: cine mergea la război își primea plata din mâna aceluia căruia îi slujea, și păstorul se hrănea din laptele turmei, pe care el o pășuna (versetul 7). Celui care lucrează i se cuvine și plata pentru lucrul lui. Acest drept este stabilit chiar prin lege; căci dacă stă scris: «*Să nu legi gura bouului când treieră*» (Deuteronom 25,4), prin aceasta Dumnezeu nu vrea să arate grija Sa pentru boi și să stabilească drepturile lor, ci mult mai mult dreptul *nostru*; și de asemenea stă scris: «*plugarul trebuie să are cu speranță; și cel care treieră, în speranța că va avea parte de ceea ce treieră*» (versetele 9.10). El așteaptă să se hrănească din munca sa; și aceeași așteptare are dreptul s-o aibă și acela care vestește Evanghelia. El seamănă ce este spiritual și are voie să spere cel puțin să recolteze pentru aceasta ce este pentru trup, pentru cele cerești, cele pământești (versetul 11). Dacă și alții pentru osteneala lor puțină au avut parte de acest drept de la corinteni, cu cât mai mult Pavel și Barnaba, care au lucrat cu *așa de multă*

osteneală printre păgâni; și cu toate acestea tocmai ei nu s-au folosit de acest drept al lor la ei, pentru ca nu cumva în vreun fel să fie pus un obstacol în calea pătrunderii Evangheliei sau să ofere ocazie dușmanului pentru a-i suspecta (versetul 12). Dumnezeu Însuși, care deja în vechiul legământ a rânduit ca aceia care slujesc altarului să aibă parte din lucrurile aduse pe altar, tot așa a rânduit pentru cei care vestesc Evanghelia să se hrănească din Evanghelie (versetele 13.14); dar, așa cum am remarcat deja, apostolul nu s-a folosit sub nici o formă de acest drept al său la corinteni; și acum el nu a vorbit despre aceasta ca să-și revendice acest drept, căci el voia mai bine să moară, decât să i se nimicească lauda, că a vestit Evanghelia gratis (versetul 15). Să vestească Evanghelia nu era o laudă pentru el. El era obligat la aceasta prin chemarea Domnului, și vai de el, dacă nu ar fi făcut-o! (versetul 16) «*Pentru că, dacă fac aceasta de bună voie*», spune el, «*am o plată; iar dacă nu de bună voie, îmi este încredințată o administrare*» (versetul 17). Lauda lui era să vestească Evanghelia fără plată, ca să ia tuturor prilejul de suspectare împotriva lui și orice motiv de înălțare al acelor care căutau acest prilej (2 Corinteni 11,12). Dar care era plata vestirii de bună voie și fără plată a Evangheliei, făcută de el? (versetul 18). Răspunsul îl găsim în versetul 23: «*Și fac toate pentru Evanghelie, ca să mă fac împreună-părtaș cu ea*». Liber față de oameni, el s-a făcut de bună voie robul tuturor, pentru ca în felul acesta să câștige cât se poate de mult (versetul 19). Desigur, aceasta se referă la slujba sa. El nu se adaptează la lume, ca să scape de necazul crucii. El a mers simplu înainte în predicarea lui Hristos Cel răstignit (capitolul 2.2); dar în vestirea lui el s-a orientat după capacitatea religioasă și felul de gândire al unuia și altuia, după obiceiurile religioase atât ale iudeilor cât și ale păgânilor, fără însă să-și însușească acestea de la ei. Și toate acestea le-a făcut numai pentru a crea drum adevărului în inimă. Era puterea dragostei celei mai gingașe, care se leapădă de sine în toate, ca să fie sclavul tuturor și nu cu egoismul, care sub masca de a câștiga pe alții, se tratează pe sine cu multă indulgență. Pentru iudei a fost un iudeu, aceloră, care erau sub Lege, ca unul care el însuși este sub Lege, cu toate că el însuși nu era sub Lege, aceloră care erau fără Lege, ca unul care nu are Lege, cu toate că el nu era fără Lege înaintea lui Dumnezeu, ci era supus lui Hristos, conform Legii (versetele 20.21). El nu a acționat după cum credea el de cuviință sau în propria putere, ci în toate se supunea voii lui Hristos. A fost slab cu cei slabi (versetul 20), prin aceea că a ținut seama de conștiința lor nedezlegată și slabă, a tăgăduit propria libertate și mai bine dorea ca niciodată să nu mănânce carne, decât să fie o poticnire pentru vreun frate. El a devenit totul tuturor, ca în orice chip să mântuiască pe unii din ei; și el a făcut aceasta numai din pricina Evangheliei, pentru ca să fie părtaș al acesteia. Prin aceste cuvinte el prezintă Evanghelia ca pe o persoană, care face lucrarea dragostei lui Dumnezeu în lume (versetul 23).

Și acum apostolul încurajează pe corinteni, folosind tabloul unei competiții pământești, la râvnă și perseverență, pentru ca ei să poată obține premiul care stătea înaintea lor (versetul 24). Acesta consta nu ca la aceia, într-o cunună care se vestejește, ci într-o cunună care nu se vestejește; și dacă pentru obținerea unei cununi pământești era necesar să renunți la toate lucrurile, tot așa obținerea cununii cerești necesita desigur o renunțare mult mai mare și o renunțare la sine în toate (versetul 25). Apostolul se prezintă pe sine însuși ca model în această luptă. El, cel care putea spune filipenilor: «*dar una fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus*» (Filipeni 3,13.14), putea și acum să spună corintenilor: «*Eu deci alerg în felul acesta, nu ca în nesiguranță; lupt în felul acesta, nu ca lovind în aer. Ci îmi disciplinez trupul și-l țin în supunere, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să*

fiu dezaprobat» (versetele 26.27). Pavel nu alerga cu pași nesiguri, ca unul care nu cunoaște adevărata țintă sau nu o vede înaintea lui, sau ca unul care nu urmărește cu seriozitate și râvnă o chestiune cunoscută și deosebit de valoroasă pentru el. Cu siguranță, el cunoștea ținta minunată; el știa ce urmărea, și el urmărea cu toată energia, cu toată lepădarea și jertfirea de sine, așa cum cerea obținerea acestui premiu prețios și așa cum era demn de natura acestuia. El nu mergea egoist sau fără grabă pe drumul său; el nu lupta ca unul care lovește cu pumnul în aer, care luptă o luptă fără scop, ci ca unul care cunoștea bine greutățile și pe dușmanii puternici, care îi stăteau în cale. Echipat cu armura lui Dumnezeu el stătea în mijlocul lumii, în care locuiește păcatul și satan își are domnia, și lupta lupta cea bună a credinței. Propriul său trup îl ținea în robie; îl trata ca pe un sclav, pentru ca nu cumva prin el să fie împiedicat în alergarea sa. Privirea lui nu era îndreptată spre lucrurile care se văd, inima lui nu s-a lăsat înșelată prin lucrurile vanitose și trecătoare ale lumii acesteia; ci neclintit privea la «*premiul chemării sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus*»; și ce predica altora, practica el însuși, și anume cu o energie și o lepădare de sine care putea să fie un model pentru alții. Desigur ar fi putut fi și alt fel, că, în timp ce predica altora, să se piardă nu numai rodul muncii lui, ci și el însuși să se piardă. Dar Pavel era nu numai un bun *lucrător*, ci și un bun *creștin*, da, tocmai de aceea era un lucrător bun, pentru că el era mai întâi un creștin bun. Și alergând și luptând în felul acesta aștepta cu răbdare și perseverență momentul fericit, când din mâna Domnului său preaiubit va primi cununa care nu se vestejește.

Capitolul 10

Seriozitatea mare și lepădarea de sine în toate lucrurile, cu care apostolul, ca să nu piardă premiul prețios, își trăia viața și lupta lupta credinței, și la care îndemna și pe corinteni, ar putea să dea naștere la întrebarea: „Este premiul ceresc așa de nesigur pentru credincios și este obținerea lui dependentă de credințioșia și umblarea sa sau este dependent de credințioșia neschimbabilă a lui Dumnezeu?” De astfel de întrebări este foarte capabilă firea, când Dumnezeu vorbește de responsabilitatea noastră; se amestecă foarte ușor această responsabilitate cu credințioșia și harul Său neschimbabile, și aceasta slăbește pe una prin cealaltă. Se dorește cu plăcere ca adevărul dumnezeiesc să fie încadrat într-un sistem filozofic, frumos, și nu se gândește, că tocmai prin aceasta se răpește puterea lui activă asupra inimii și conștiinței. Însă Cuvântul lui Dumnezeu, atât Vechiul Testament cât și Noul Testament, ne prezintă în istorie și învățătură ambele adevăruri în toată puterea și dimensiunea lor, și inima smerită se supune, crede și adoră. Este sigur, că harul și credințioșia lui Dumnezeu niciodată nu pot greși, preamărit Să fie Numele Lui! Dar aceasta nu ne eliberează câtuși de puțin de responsabilitate. Dumnezeu spune celui credincios: «Cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama să nu cadă!» (versetul 12). Aici jos mergem printr-o pustie plină de ispite, unde suntem permanent în pericol, ca prin înșelăciunea păcatului și prin atacurile șirete ale lui satan să fim atrași de la Hristos și să fim duși pe un drum al cărui sfârșit este moartea și condamnarea veșnică. Și ce ne apără de acest pericol? Participarea noastră la anumite binecuvântări spirituale și privilegiu, participarea la botez și la Masa Domnului, sau despărțirea noastră de lume? Cu siguranță nu; căci așa cum au făcut unii, care odinioară au umblat atenți și au savurat toate acestea, și-au pus din nou piciorul pe cărarea lunecoasă. Și vai! Nu rareori aceștia caută apoi să se liniștească cu binecuvântările primite și să se laude cu

participarea lor la privilegiile sfinților. Ei vorbesc încă despre credințioșia de neșămutat și harul lui Dumnezeu, despre care starea lor proprie dă dovada cea mai clară că abuzează de ele. O, nu este nimic mai nebușesc și mai periculos, decât să te liniștești acolo unde Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia Duhului Sfânt nu dau liniște!

Cu privire la acest pericol face apostolul pe corinteni atenți în acest capitol, prin aceea că le pune înaintea ochilor căile lui Dumnezeu cu Israel, căi care dovedesc în modul cel mai clar responsabilitatea poporului lui Dumnezeu aici jos și despre care apostolul mărturisește, că ele ar trebui să fie modele pentru noi, nu Israel, ci ceea ce s-a petrecut cu Israel: căile lui Dumnezeu cu acest popor au fost scrise pentru atenționarea noastră.

Domnul a demonstrat în mod evident, că Israel era poporul Lui. El nu a greșit niciodată în bunătatea și credințioșia Lui față de acest popor; dar ei au greșit față de El în responsabilitatea lor și urmarea tristă a fost, că ei nu au intrat în țara prețioasă, ci au pierit în pustie; și aceste lucruri sunt puse înaintea ochilor noștri ca exemplu de atenționare. Să revenim la capitolul însuși.

Mai întâi apostolul amintește de binecuvântările și privilegiile primite de Israel. «Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost sub nor și toți au trecut prin mare; toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise» (versetele 1 și 2). Norul nu a mers numai ca indicator înaintea copiilor lui Israel, ci și i-a acoperit, așa cum de exemplu vedem la urmăriile egiptenilor (Exod 14,19.20), și marea le-a dat deplină siguranță; ea i-a despărțit pentru totdeauna atât de Egipt, cât și de faraon și oștirea lui. Pe malul celălalt al râului a răsunat cântarea de laudă a poporului eliberat și fericit (Exod 15). În același timp Israel a fost botezat în nor și în mare pentru Moise, prin aceasta au fost uniți cu el ca și conducător și mijlocitor. Ei erau un popor care muriseră pentru Egipt și tot ce aparținea de acesta. Norul și marea erau pentru ei ce este crucea și mormântul lui Hristos pentru noi. Crucea lui Hristos ne desparte de tot ce ar putea fi împotriva noastră, și noi stăm pe partea cerească a mormântului gol al lui Hristos. De aici începe călătoria noastră prin pustie, și în timp ce noi ca pelerini ne grăbim spre țara promisă, mâncăm din mana cerească și bem din râul ce curge din stânca spirituală. Așa a fost cu Israel. Dragostea lui Dumnezeu a purtat de grijă neobosită de toate nevoile lor în pustie. «Toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească și care venea după ei; și stânca era Hristos.» (versetul 3 și 4).

Mana, cu toate că era o hrană pământescă, este numită aici «duhovnicească», deoarece ea venea direct de la Dumnezeu din cer. Era hrana poporului lui Dumnezeu în timpul pelerinajului spre Canaan și era în totală opoziție cu oalele de carne, cu ceapa și usturoiul Egiptului. Era un model al lui Hristos ca adevărata pâine a vieții, coborâtă din cer, în timp ce apele din stâncă simbolizează pe Duhul Sfânt, revărsat în puterea lucrării lui Hristos înfăptuită pe cruce. «Însă Stânca, care venea după ei, era Hristos.» El este Cel care însoțește pe ai Săi și le dă râurile apei vieții. El este Stânca lovită, care lasă să curgă din ea apa vieții, ca să adape pe poporul Său în timpul pelerinajului într-o pustie stearpă. Har prețios! Privilegiu minunat! Israel, deoarece lor nu le-a fost încă revelat Unul, au înțeles puțin adevăratul înțeles și caracterul esențial al acestor binecuvântări, dar ei au văzut grija evidentă, minunată, dragostea și credințioșia lui Dumnezeu. Însă acum urmează un «totuși» îngrozitor, un totuși, care ne mută deodată din partea binecuvântată a lui Dumnezeu pe partea tristă a omului, care nu numai că în lumina acestor binecuvântări și a dragostei și credințioșiei lui Dumnezeu scoate clar în evidență comportarea necredințioasă și lipsită de mulțumire a omului, ci totodată

revelază și urmările triste ale acestei comportări. «Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu» (versetul 5). Prin necredință au pierdut pe Dumnezeuul adevărat și viu și s-au îndreptat spre idoli morți, s-au dat la curvie, au ispitit pe Domnul și au cântit împotriva Lui și a căilor Lui (versetele 7-10); și care a fost sfârșitul trist al tuturor acestor lucruri? «Au fost uciși în pustiu.» Toți au părăsit Egiptul, toți au mers prin pustiu, toți au avut parte de puterea și credințioșia lui Dumnezeu, toți au fost înviorați prin binecuvântările Sale; dar, vai! Numai puțini au ajuns în țara făgăduinței; marea mulțime a pierit prin judecata Domnului și mormântul lor a fost în pustiu. Atenționare serioasă, zguduitoare! Tot așa este și astăzi, cineva poate fi numit creștin, a părăsit lumea, a fost botezat, a luat parte la Masa Domnului, a umblat printre copiii lui Dumnezeu și cu toate acestea nu va ajunge în Canaanul ceresc; căci, adresându-se adunării din Corint și prin aceasta totodată și nouă, apostolul adaugă cuvintele serioase: «Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne fie exemple și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor» (versetul 11). Noi ne aflăm la sfârșitul perioadelor de timp ale lui Dumnezeu; căci ce urmează acum, este judecata lui Dumnezeu, unde aceste exemple nu mai pot sluji pentru viața de credință. Dar dacă căile lui Dumnezeu cu Israel sunt modele pentru noi, și dacă au fost scrise pentru învățătura noastră, atunci este clar, că binecuvântata poziție sub har nu anulează responsabilitatea noastră. Dumnezeu rămâne totdeauna față de păcat același Dumnezeu sfânt și drept. De aceea să punem la inimă aceste cuvinte scurte, dar serioase: «Astfel, deci, cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama să nu cadă» (versetul 12). Pericolul este mare; încrederea în propria putere nu ne ține pe picioare, și păcatul își primește totdeauna răsplata meritată. Pe de altă parte însă ne putem baza permanent pe credințioșia lui Dumnezeu. El nu permite ca noi să fim ispitiți peste puterea noastră și totodată poartă de grijă pentru o posibilitate de ieșire din încercare, pentru ca să nu greșim. «Nu va ajuns nici o ispită», scrie apostolul corintenilor, «care să nu fi fost potrivită naturii omenești», ceea ce înseamnă, că a fost calculată pentru natura omenească. «Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, va pregăti și ieșirea din ea, ca s-o puteți suporta» (versetul 13).

Cu privire la această responsabilitate a creștinului, apostolul este preocupat acum să elibereze pe credincioșii din Corint de orice influență a slujirii la idoli, deoarece această slujire la idoli îndepărta inimile lor de Hristos și le nimicea. «De aceea, iubiții mei, fugiți de idolatrie» (versetul 14). Era realmente o chestiune serioasă și importantă; căci practicarea acestei slujiri îi conducea în părtășia acelorora cărora se dedicau, aceasta înseamnă, a demonilor sau a diavolului. Ca dovadă a acestei afirmații, apostolul amintește alte două activități, una din ele aparținea cultului creștin iar cealaltă cultului iudaic, și prin aceasta se îndreaptă la propria sentință a corintenilor, ca din puterea și părtășia acestor activități să deducă puterea și părtășia idolatriei. Mai întâi el se referă la Masa Domnului, spunând: «Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el părtășia cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem, nu este ea părtășia cu trupul lui Hristos? Pentru că noi, care suntem mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, căci toți luăm parte la acea singură pâine» (versetul 16 și 17). Toți, care iau parte la Masa Domnului, au părtășie la această masă cu trupul dat la moarte și cu sângele vărsat al Aceluia, spre a cărui onoare a fost rânduită această masă. Ce adevăr binecuvântat! El arunca totodată o lumină strălucitoare spre părtășia mesei rânduită spre onoarea diavolului. Mai mult chiar. Toți, care luau parte la Masa Domnului, sunt o pâine și un trup, deoarece toți luau parte din acea singură pâine. Nu este nici o altă activitate prin care ar putea fi așa de deplin

prezentată și exprimată unitatea deplină a credincioșilor unii cu alții, care rezultă din unitatea Capului cu trupul, ca prin Masa Domnului. Dar ce lumină arunca această realitate pe părtășia acelora care luau parte în comun la jertfele aduse idolilor.

După aceea apostolul le îndreaptă privirea spre cultul iudaic și spune: «Uitați-vă la Israelul după trup; cei care mănâncă jertfele, nu sunt ei în părtășie cu altarul?» (versetul 18). Ei erau una pe deplin cu acesta, deoarece mâncau din jertfele aduse pe altar; și aceeași legătură era și între altarul idolilor și cei care erau părtași la jertfele aduse idolilor.

Acum s-ar fi putut să pară corintenilor, că apostolul anulează afirmația lui din capitolul 8 versetul 4, și anume, că un idol nu este nimic în lume, și de aceea el revine la aceasta, întrebând: «Deci ce spun eu? Că ceea ce este jertfit unui idol este ceva? Sau că un idol este ceva?» (versetul 19). În fond ambele nu erau nimic; dar prin aceasta a devenit important, că «ceea ce jertfesc națiunile, jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu», așa cum stătea scris deja în Deuteronom 32,17. «Și eu nu vreau», adaugă apostolul, «ca voi să fiți părtași cu demonii» (versetul 20). Deoarece aceștia există, poți să fi în părtășie cu ei. Masa, la care luau parte cei care slujeau idolilor, era masa diavolului, și paharul, pe care ei îl beau, era paharul diavolului, un principiu important! «Nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa demonilor» (versetul 21). Vrem noi, prin această așezare pe aceeași treaptă cu demonii, să provocăm pe Domnul, așa cum a făcut Israel, despre care stă scris: «M-au întărâtat la gelozie prin ceea ce nu este Dumnezeu și M-au mâniat cu deșertăciunile lor» (Deuteronom 32,21). Suntem noi mai tari decât El, ca să nu ne temem de mânia Sa? (versetul 22). Luarea în considerare a acestor lucruri este potrivită pentru a ne face ca printr-o râvnă sfântă să evităm tot ce lezează onoarea Domnului și ce ar putea să ne amăgească la păcat și la cădere.

Apostolul revine acum la mâncăruri, confirmând din nou principiul prezentat de el în capitolul 8, și anume că în această privință el are libertate deplină; dar nu voia să se lase dus în robie de niciunul din aceste lucruri. Dar el nu a făcut din libertatea lui o lege, ci el a folosit-o pentru binele spiritual al altora, spre folosul lor, spre zidirea lor spirituală (versetul 23). Prin aceasta aduce atenționarea serioasă în legătură cu «nimeni să nu caute folosul său, ci pe al altuia» (versetul 24), o atenționare, care în acest caz, ca și în altele, este demnă de luat în seamă.

Credincioșii ar trebui să mănânce tot ce se vinde pe piața de carne, fără remușcări de conștiință (versetul 25); căci tot ce este dat, este pentru satisfacerea nevoilor noastre trupești și este un dar al lui Dumnezeu; «Pentru că al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el» (versetul 26). Dumnezeu a dat toate lucrurile, pentru ca ele să fie luate de noi cu mulțumire spre onoarea Sa. Dacă cineva era invitat de un necredincios, el putea să mănânce din tot ce i se punea înainte, fără să cerceteze; dar de îndată ce acela care l-a invitat îi spunea «Lucrul acesta a fost jertfit idolilor», această remarcă era o dovadă, că aceasta era o problemă de conștiință pentru el, și din pricina conștiinței aceuia nu trebuia să mănânce (versetul 27 și 28). Dar în ceea ce privește propria lui libertate, aceasta nu putea fi judecată după conștiința altuia (versetul 29); căci ca învățătură este valabil principiul, că un idol nu este nimic în lume. «Dacă iau parte, aducând mulțumiri, de ce să fiu vorbit de rău pentru un lucru pentru care mulțumesc?» (versetul 30). Mulțumirea dovedește că eu recunosc pe Dumnezeu ca Creator al darurilor și eu le primesc din mâna Lui; și tot ce vine din mâna Sa este sfânt și curat pentru mine.

În afară de aceasta este important, să evităm tot ce nu place lui Dumnezeu, oricât ar fi de minimal și lipsit de importanță. Însă orice renunțare are valoare numai atunci când își are izvorul nu în Lege, ci în dragostea și onoarea lui Dumnezeu. S-ar putea ca ceva în sine însuși să nu fie păcat, și totuși nu poate fi spre onoarea lui Dumnezeu și nu poate duce la folosul altora; de aceea apostolul atenționează: «Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu» (versetul 31); și deoarece este mult mai binecuvântat să renunț la libertatea mea, pe care am obținut-o prin cunoașterea adevărului, decât să lezez conștiința slabă a altora într-un fel oarecare, el adaugă imediat: «Să nu fiți pricină de poticnire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu» (versetul 31). Apostolul însuși a dat în privința aceasta un exemplu remarcabil. Lepădându-se de sine însuși, el era permanent preocupat să fie de folos tuturor. În nici o privință nu a căutat folosul său, ci al celor mulți, pentru ca ei să devină mântuiți (versetul 33). Dragostea total dăruitoare și lepădarea de sine a fost toată comportarea lui, toată năzuința lui îndreptată permanent spre mântuirea și întărirea altora. În felul acesta de gândire era un imitator credincios al lui Hristos, care din pricina noastră S-a dezbrăcat de Sine Însuși, a luat chip de rob și S-a smerit până la moartea pe cruce. Și apostolul în timp ce umbla cu perseverență pe urmele Domnului lui preaiubit, îndeamnă pe toți credincioșii strigându-le: «Fiți imitatorii mei!» (capitolul 11,1). Fie ca acest strigăt să găsească multe inimi ascultătoare și binevoitoare!

Capitolul 11

Cu primul verset al acestui capitol, în care apostolul, așa cum am văzut, îndeamnă pe corinteni să fie imitatorii lui, el încheie rânduielele sale referitoare la diferitele întrebări care i-au fost adresate și cu versetul al doilea începe îndeosebi să vorbească despre comportarea lor în adunări. Cu această ocazie el pune foarte clar în lumină, în mod deosebit în capitolele următoare, învățătura despre prezența și lucrarea Duhului Sfânt în Adunare, învățatură cu cea mai mare importanță pentru toate timpurile.

Mai întâi apostolul îi laudă pe corinteni, că ei s-au gândit la el în toate lucrurile și țineau cu tărie învățăturile primite de la el (versetul 2). După aceea el dă instrucțiuni cu privire la comportarea femeilor la rugăciune, și anume că ele nu aveau voie să se roage fără a avea capul acoperit. El hotărăște aceasta prin ceea ce era decent și se cuvenea, punând totodată principiile cele mai sublime ale creștinismului la baza argumentărilor sale. El arată relația și ordinea care există între bărbat, ca purtător al gloriei lui Dumnezeu, și Dumnezeu Însuși, și în felul acesta aduce pe om și comportarea sa în legătură cu Dumnezeu Însuși. «Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat, că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este Capul lui Hristos» (versetul 3). Aceasta este ordinea puterii, care se ridică până la Dumnezeu Însuși, Cel care este Cel mai înalt; și onoarea Sa este singurul motiv care trebuie să ne călăuzească în orice relație. Dacă omul se ruga cu capul acoperit înaintea altora, atunci își dezonora Capul, pe Hristos, și dacă femeia se ruga fără să aibă capul acoperit, atunci își dezonora capul, pe soțul ei (versetul 4 și 5). Nu era lezată numai relația reciprocă, ci totodată nu se cuvenea să se procedeze așa. «Dacă o femeie nu-și acoperă capul, să se și tundă. Iar dacă este rușine pentru o femeie să fie tunsă ori rasă, să se acopere» (versetul 6). Bărbatul nu trebuia să-și acopere capul, deoarece el reprezenta o autoritate și în această poziție era îmbrăcat cu gloria lui

Dumnezeu, ca simbol al Acestuia. Nici o putere de pe pământ nu este peste el, și de aceea el nu avea voie să aibă o putere pe capul său. Femeia însă trebuia să-și acopere capul ca dovadă a subordonării ei față de bărbat; acoperirea ei era un semn al puterii căreia ea îi era subordonată; ea era onoarea și slava bărbatului (versetul 7).

Este deosebit de important să se înțeleagă gândurile lui Dumnezeu referitoare la relația dintre bărbat și femeie. Vedem foarte clar, că atunci când a avut loc creația, bărbatul era capul atât al femeii cât și al creației. Femeia stă după el și totodată ocupă locul doi între creaturile inteligente. «Căci nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat; și nu bărbatul a fost creat pentru femeie, ci femeia pentru bărbat» (versetul 8 și 9). Dumnezeu Însuși a făcut pe bărbat stăpân peste creație; și oricât de adânc ar putea fi căzut omul, totuși gândurile lui Dumnezeu cu privire la ordinea în creație rămân totdeauna aceleași. Și Iacov mărturisește, că omul a fost făcut «după asemănarea lui Dumnezeu» (Iacov 3,9); și cu toate că el în ceea ce privește starea lui are nevoie să se nască din nou, ca să fie după asemănarea lui Dumnezeu, în ceea ce privește poziția lui în lume el rămâne cap și punctul central al tuturor lucrurilor, o poziție pe care nici un înger nu a posedat-o vreodată – chipul lui Dumnezeu. Femeia este participantă la slava sa; însă ea îi este supusă. Chiar dacă acest tablou se vede în frumusețea lui desăvârșită, în ceea ce privește bărbatul, în Hristos, și, în ceea ce privește femeia, în Biserică sau Adunare, rămâne însă totdeauna adevărat în sine însuși și ca rânduială a lui Dumnezeu își păstrează drepturile sale. Și din acest motiv, «din cauza îngerilor», femeia trebuie să aibă o putere pe cap (versetul 10), pentru ca să arate înaintea lor, a spectatorilor, înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu, ordinea acelei relații potrivită cu gândurile lui Dumnezeu, pentru ca și în aceasta să se vadă și să fie admirat de ei rezultatul minunat al răscumpărării înfăptuite. Și ca să ferească pe bărbat de îngâmfare și pe femeie de descurajare, apostolul adaugă cuvintele «totuși, în Domnul, nici femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie. Căci după cum femeia este din bărbat, tot așa și bărbatul prin femeie, și toate sunt de la Dumnezeu» (versetul 11 și 12). Amândoi sunt una în Hristos; niciuna din părți nu poate fi fără cealaltă; ambele au nevoie una de alta potrivit rânduiei lui Dumnezeu; amândoi vin de la el și, fără să se țină seama de supunerea femeii, să se privească ca creaturi directe ale lui Dumnezeu, care în Hristos sunt pe deplin una. Aici era vorba de întrebarea cu privire la comportarea femeii, atunci când se ruga înaintea altora. «Judecați voi singuri: este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul descoperit?» (versetul 13). Apostolul se referă totodată la rânduiala naturală. Părul lung era o rușine pentru bărbat, în timp ce pentru o femeie era o onoare și o podoabă. Părul ei lung lăsa să se înțeleagă foarte clar, că ea trebuia să aibă o putere pe capul ei, și ei nu îi era permis să se înfățișeze înaintea tuturor cu libertatea pe care o avea soțul ei. Părul ei, care i-a fost dat ca o învelitoare, lăsa să se recunoască această modestie și supunere și arăta că în aceasta consta onoarea ei deosebită și adevărata ei poziție aici jos (versetul 15).

Apostolul a elucidat această chestiune sub toate aspectele și i-a prezentat locul care i se cuvine potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Totodată noi avem în aceasta o dovadă suplimentară a blândeții și îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, cu care El Însuși se preocupă în lucrurile cele mai minore să călăuzească aici jos pe credincioșii cei mai slabi și să-i învețe; și de aceea este cu atât mai trist, când aceste eforturi ale lui Dumnezeu sunt trecute cu vederea și îndrumările Lui pline de dragoste și îndelungă răbdare nu sunt luate în seamă și dimpotrivă noi acționăm cum considerăm noi că este bine sau judecăm chiar gândurile lui Dumnezeu și obiectăm împotriva lor. Apostolul cunoștea foarte bine această înclinație tristă a inimii omenești și a

căutat să-i iese mai dinainte în întâmpinare: «Dacă cineva ar vrea să se certe, noi n-avem un astfel de obicei și nici bisericile lui Dumnezeu» (versetul 16).

Apostolul vorbește acum despre felul străngerilor lor laolaltă; și chiar dacă el putea să-i laude pentru ascultarea lor de învățăturile primite de la el (versetul 2), totuși în această privință el nu putea s-o facă, pentru că ei se adunau laolaltă «nu pentru mai bine, ci pentru mai rău», spre decădere (versetul 17). În străngerile lor laolaltă se arăta un duh de neînțelegere, care amenința să distrugă total legătura unității și care, dacă el nu era înfrânat, ducea inevitabil la împărțirea Adunării în secte sau partide. Acestea vor fi apoi chiar necesare pentru vindecarea pagubei, ca să deschidă ochii celor aprobați și să le ofere ocazia să se arate ca atare prin despărțirea de acestea (versetul 19). Pentru ei paguba va fi spre binecuvântare.

Acest conflict sau duh de partidă s-a arătat mai întâi la Masa Domnului, la sărbătoarea de aducere aminte de moartea Domnului, și anume într-un mod așa de trist, că apostolul a trebuit să le spună: «Când vă adunați, deci, în același loc, nu mâncați cina Domnului, fiindcă atunci când mâncați, fiecare ia cina adusă de el, înaintea altuia; așa că unul este flămând, iar altul este beat» (versetul 20 și 21). Tocmai cina, care în mod deosebit exprimă unitatea trupului, aceasta înseamnă a Adunării, expresia adevărată și esențială a ei, a descoperit în adunarea din Corint cea mai tristă scizionare. Mulți se gândeau numai la ei înșiși și nu se gândeau la Adunare. Călăuziți de egoism, veneau la locul străngerilor laolaltă, nu așteptau pe ceilalți, ci luau înainte cina lor, mâncau și beau, în timp ce cei care veneau mai târziu erau flămânzi. Ce dezonoare pentru Domnul și ce festivitate a sărbătoririi morții Sale! Flămânzi și beți erau adunați ca să facă Cina Domnului. Aceasta era realmente un mod nedemn prin care s-a pierdut total caracterul adevărat al străngerii laolaltă ca Adunare a lui Dumnezeu și scopul nobil și solemn al acesteia. Egoismul și neînțelegerea umplea inimile acelora care erau adunați să sărbătorească moartea Domnului, care este dragoste, care S-a dezbrăcat de Sine Însuși și S-a dat la moarte pentru toți. Moartea, pentru care veniseră s-o vestească și ale cărei simboluri de amintire le aveau înaintea lor, era tocmai dovada cea mai înaltă a acestei dragoste și a acestei dăruirii. Cât era deci de nedemn, ca aici să te gândești la tine însuși, să urmărești scopuri partinice, să ai o inimă descurajată pentru alții sau chiar pentru Adunarea lui Dumnezeu, pentru care Hristos Și-a vărsat sângele prețios, să fii fără compasiune față de săraci, da, să fi preocupat în chip nedemn cu nevoile proprii trupești, sau chiar să satisfaci poftele cărnii proprii! Aceasta realmente nu mai era «mâncarea cinei Domnului». Ei au făcut din masa Sa o masă obișnuită a unui om și au profanat-o. Ei nu mai veneau să-și satisfacă nevoile spirituale, ci nevoile trupești; și de aceea apostolul întreabă: «N-aveți case ca să mâncați și să beți acolo? Sau disprețuiți Biserica lui Dumnezeu și dați de rușine pe cei care n-au?»² (versetul 22).

Prin faptul că fiecare mânca mai înainte propria cină, pe care probabil a adus-o cu sine, Adunarea lui Dumnezeu nu mai era onorată ca atare, ci dimpotrivă era «disprețuită», și săracul, care nu avea nimic, era făcut de rușine. În ultimele două versete ale acestui capitol

² Nu putem presupune că în locul acesta este vorba de săraci și bogați: căci cuvintele: «așa că unul este flămând, iar altul este beat» (versetul 21) nu se pot referi în context la săraci, care sunt flămânzi, și bogați, care au din belșug. Apostolul spune: «Când vă adunați ca Adunare». În versetul 22 el se adresează iarăși la toți și îi întreabă pe toți: «N-aveți case ca să mâncați și să beți acolo?» Apostolul vrea în mod deosebit să împiedice dezordinea care luase naștere, care degrada Masa Domnului făcând din ea o masă obișnuită; deci nu trebuie să se vină la Masa Domnului pentru a astâmpăra foamea; de aceea bogatul și săracul trebuie să mănânce acasă. «Cei care n-au» nu sunt deci săraci, ci aceia care nu au mai găsit nimic la Masa Domnului, deoarece aceia care nu au așteptat au consumat totul. Aceștia puteau fi săraci și bogați, care acum stăteau acolo «dați de rușine».

apostolul revine încă o dată la aceasta, făcând rânduiala: «Astfel, frații mei, când vă adunați ca să mâncați, așteptați-vă unul pe altul. Dacă-i este foame cuiva, să mănânce acasă, pentru ca să nu vă adunați spre judecată» (versetul 33 și 34). Desigur, era demn de lăudat faptul că se adunau să mănânce; dar trebuiau să aștepte până când toată adunarea era prezentă și puteau să mănânce împreună; și pentru ca cineva să nu fie ispitit din cauza foamei, să se comporte contrar acestei rânduieli, el trebuia să mănânce mai înainte acasă. Comportarea lor de până acum nu era nicidecum vrednică de laudă (versetul 22).

După aceea apostolul se folosește de această ocazie, ca să le pună pe inimă caracterul adevărat și importanța Cinei și să le arate ce loc ocupă acest subiect în gândurile lui Dumnezeu în timpul întregului nostru pelerinaj aici pe pământ. Deja rezultatul trist, care reieșea din neglijarea și subaprecierea acestei rânduieli, confirma foarte categoric importanța ei și cât de mult dorea Domnul respectarea ei. Apostolul era pe cale să vorbească de puterea Duhului Sfânt, revelată în darurile Sale, precum și de necesitatea de a purta de grijă de ordinea și zidirea spirituală a Adunării; înainte însă ca el să facă aceasta, el prezintă mai întâi Cina Domnului ca subiectul cel mai sublim al Adunării. Printr-o revelație deosebită i s-a făcut cunoscut și a fost confirmată menținerea acesteia (versetele 23-25). Aceasta ne face să deducem valoarea mare pe care Domnul o pune pe starea noastră spirituală. Moartea lui Hristos, trupul Său dat la moarte și sângele Său vărsat, sunt puse înaintea sufletului nostru ca fundament al întregului nostru serviciu divin. Biserica sau Adunarea este întemeiată pe această lucrare minunată de răscumpărare, și toate binecuvântările ei sunt dependente de ea. Salvarea ei, bucuria ei în libertatea creștină, prezența Duhului Sfânt, exercitarea darurilor Sale felurite spre zidirea ei spirituală, pe scurt, totul își are punctul de plecare în dragostea lui Dumnezeu și jertfa lui Hristos. Duhul Sfânt dă mereu mărturie despre aceasta și se străduiește să mențină importanța acesteia în inima sfinților.

Domnul Însuși, înainte ca El să părăsească lumea aceasta și să meargă la Tatăl, a solicitat pe ai Săi să-și amintească de moartea Sa prin sărbătorirea Cinei. Propria sa bucurie, dorința inimii Sale era ca la acea ultimă masă de Paști să sărbătorească împreună cu ucenicii Săi această sărbătoare, pentru ca ei să poată auzi din propria Lui gură aceste cuvinte minunate de prețioase: «Acesta este trupul Meu, care este pentru voi», și: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu». Oricât de importante ar fi toate celelalte scopuri ale străngerii noastre laolaltă, sărbătorii Cinei Domnului i se cuvine locul întâi și cel mai nobil. Nici o altă lucrare nu este așa de potrivită ca Cina Domnului, ca să ne facă să simțim dependența și nimicnicia noastră totală. Hristos și dragostea Sa sunt aici singurul subiect al inimii și al adorării noastre; aici trebuie să fie exclus complet orice gând cu privire la noi înșine. Chiar dacă și conștiința noastră mărturisește că avem nevoie de curățire și din natură nu suntem nimic altceva decât păcătoși sărmani, reprobabili, totuși dovezile dragostei Sale, pe care le avem aici înaintea noastră, ne vestesc pe deplin că noi suntem mântuiți pentru totdeauna și toate păcatele noastre au fost anulate. De aceea ea este și o sărbătoare a mulțumirii și a bucuriei și nu de suspine și tristețe. Aici sunt trezite sentimentele cele mai lăuntrice ale dragostei și adorării. Era în aceeași noapte în care Isus a fost vândut și știa ce Îl aștepta, când El a instaurat această aducere aminte de moartea și dragostea Sa. Așa cum mielul pascal amintea de ieșirea copiilor lui Israel, amintire care a avut loc prin jertfa adusă în Egipt, tot așa Cina Domnului trebuia să amintească de jertfa lui Hristos și mântuirea de păcatele noastre adusă de aceasta. Hristos este acum în slavă și Duhul Sfânt a venit pe pământ, dar amintirea noastră de El nu trebuie să înceteze; și în această amintire, trupul Său dat la moarte și sângele Său vărsat sunt subiectul

cel mai înalt și sublim al sufletelor noastre. Noi avem permanent privilegiul să savurăm părtășia cu Hristosul glorificat; dar la Cină evocăm prin credință pe Cel răstignit și avem parte de trupul Său dat la moarte și de sângele Său vărsat. Nu este Hristos, așa cum este El acum, căci trupul Lui este acum glorificat; și nici nu este înfăptuirea a ceea ce este El, căci aceasta nu ar fi amintire; ci este aducerea aminte de ceea ce a fost El pe cruce. La această masă stă înaintea ochilor noștri trupul dat la moarte al Mântuitorului nostru, și sângele Lui vărsat pune stăpânire pe toate gândurile și sentimentele noastre. Este un Hristos vândut și omorât, de care ne amintim. Însă sărbătoarea aducerii aminte Îl cuprinde pe El Însuși, propria Sa Persoană, și nu numai valoarea jertfei Sale. Și nici nu este atât de mult intenția Duhului lui Dumnezeu să ne prezinte în locul acesta efectul morții Sale, ci mult mai mult ceea ce leagă inima de El în momentul amintirii de moartea Lui. Noi sărbătorim «moartea Domnului». O, câte gânduri prețioase se leagă pentru noi de aceste două cuvinte «moartea Domnului». Cât de nemăsurat sunt harul și dragostea, care se ascund în ele, și cât de nepătrunsă este valoarea și dimensiunea efectului lor! Prin ele conștiința este redusă total la tăcere și inima este umplută cu liniște sfântă. În același timp însă vedem aici și sfârșitul relației lui Dumnezeu cu lumea pe baza responsabilității omului; pentru ea, pentru lume, rămâne numai judecata. Această moarte a desfăcut orice legătură cu lumea și a pus în lumină imposibilitatea oricărei relații între Dumnezeu și om, ca și copil al primului Adam. Noi însă vestim această moarte (versetul 26), care ne-a adus viața, care ne-a salvat de la pierzare și a îndepărtat pentru totdeauna păcatele noastre; noi o serbăm ca triumf asupra lumii, păcatului, morții și diavolului, până când Domnul lepădat va reveni și ne va lua la Sine în cer, pentru ca apoi să ne facă parte în chip desăvârșit de legătura binecuvântată care există între El și Dumnezeu. Ce perspectivă minunată într-un moment în care se revarsă spre noi plinătatea dragostei Aceluia care pentru noi Și-a dat trupul la moarte și Și-a vărsat sângele! Noi ne amintim de dragostea Sa; noi vestim moartea Sa; noi mărturisim unitatea trupului, unitatea cu toți aceia care sunt părtași împreună cu noi la o singură pâine (capitolul 10,17), și așteptăm revenirea Sa. Și Domnul Însuși este Cel care ne îndreaptă gândurile spre această rânduială, și anume în modul cel mai impresionant, în aceeași noapte în care El a fost vândut. De aceea este foarte natural, că acela, care ia parte în chip nedemn, se face vinovat de disprețuirea trupului și sângelui, sau păcătuiește cu privire la ele (versetul 27). Aici nu este vorba de faptul, cine are voie să ia parte la Masa Domnului, dacă cineva se simte demn de a lua parte, ci pur și simplu de felul în care el ia parte la ea. Fiecare credincios are privilegiul să fie acolo, dacă vreun păcat oarecare nu-l exclude de la aceasta. Dar dacă un creștin nu se judecă singur, ci ia parte în chip ușuratic la Masa Domnului, fără să onoreze ce reprezintă Cina pentru sufletul lui și ce leagă Hristos cu aceasta, și deci nu face nici o diferență între Masa Domnului și o masă obișnuită, atunci el disprețuiește și dezonoarează trupul Domnului dat la moarte și sângele Său vărsat, și urmează disciplinarea. De aceea apostolul spune: «Fiecare să se cerceteze pe sine însuși, și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea o judecată împotriva lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului» (versetul 28 și 29). Domnul nu poate fi indiferent față de o atitudine lipsită de respect. El nu poate accepta ca faptul acela, care reprezintă această moarte, pe care El a suferit-o pentru păcat, să fie profanat prin păcat și delăsare. Nu ar însemna nimic altceva, decât ca și cum trupul Domnului Însuși să fie profanat, și că Hristos, care mai bine a vrut să moară decât să permită ca păcatul să fie înaintea lui Dumnezeu, este dezonorat. Și ce reprobabil și deosebit de nedemn ar fi, dacă noi am vrea să legăm moartea Sa, prin care El a anulat toate păcatele noastre, în chip indiferent cu

păcatul! Dacă are loc aceasta, dacă noi nu deosebim trupul Domnului, dacă luăm parte în chip nedemn și ușuratic la cina Domnului, la acest punct central invizibil al părtășiei și expresiei morții Sale pentru păcatele noastre, atunci Dumnezeu ne va întâmpina cu disciplinare. El veghează cu râvnă sfântă asupra a ceea ce este destinat pentru sfințenie și pentru care a curs sângele Preaiubitului Său. Însă de îndată ce noi am uitat să ne judecăm singuri, atunci intervine El cu disciplinarea Sa, ca să ne corecteze și să ne curățească. Aceste disciplinări pot merge chiar până la moarte. Așa a avut loc în Corint. «Din cauza aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi și nu puțini au adormit», aceasta înseamnă, au murit (versetul 30; compară cu 1 Ioan 5,16 și Iacov 5,14.15).

Este deci necesar ca noi înșine să ne judecăm. Această judecată de sine nu constă însă numai din mărturisirea păcatelor înfăptuite, ci în același timp și în condamnarea stării inimii, din care a venit răul. Noi trebuie să ne judecăm singuri, înclinațiile noastre, delăsările noastre, pe scurt, tot ce nu este în părtășie cu Dumnezeu, sau împiedică această părtășie. De îndată ce această judecată de sine a avut cu adevărat loc, suntem curățiți de răul prin care ne-am întinat, și părtășia cu Dumnezeu este restabilă. Însă Domnul așteaptă nu numai mărturisirea noastră, ci și diferențierea stării inimii noastre, prin care noi suntem păziți de cădere, fie în gândire sau prin fapte, și nu avem nevoie să fim judecați de Domnul (versetul 31). Însă pentru această diferențiere suntem capabili numai atunci când umblăm în lumină, așa cum Dumnezeu Însuși este în lumină. Însă de îndată ce am căzut sau înaintăm indiferenți în lucruri care nu plac lui Dumnezeu, și nu ne judecăm singuri, atunci ne judecă Domnul. «Dar, când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați odată cu lumea» (versetul 32). Ce cuvânt mângâietor în mijlocul disciplinării! Domnul poartă grijă de binele suprem alor Săi și de aceea El nu poate să ne lase să înaintăm într-o stare necurată; dar noi suntem disciplinați de Domnul. Este imposibil pentru El să tolereze răul în casa Sa, deoarece el nu este compatibil cu sfințenia Sa. El ne curăță prin disciplinare și ne reabilitează; dar El nu ne va condamna cu lumea. În inima Lui este numai dragoste pentru noi și nu mai este mânie. Toate acțiunile Lui cu noi au ca sursă dragostea, chiar și disciplinarea. Dacă exercitarea ei este un act al dreptății, ea mărturisește în modul cel mai clar osteneala Sa și purtarea Sa de grijă pentru ai Săi.

Capitolul 12

Moartea lui Hristos constituie punctul central al părtășiei în Adunare și își găsește expresia în Masa Domnului. În afară de aceasta găsim în Adunare *prezența și darurile Duhului Sfânt*, un adevăr prezentat în mod deosebit în capitolul de față în importanța, puterea și mărimea lui. Și așa cum Masa Domnului este în legătură cu unitatea Adunării și cu responsabilitatea fiecărui credincios în parte, tot așa este și acest adevăr. Înainte de a intra detaliat în această temă, apostolul atrage atenția asupra anumitor caracteristici, prin care Duhul lui Dumnezeu poate fi deosebit de demoni sau de duhurile rele. Acestea încercau să se strecoare în Adunarea din Corint și să strice totul. Ele imitau acțiunile Duhului și duceau în rătăcire pe credincioși. Cea mai mare parte dintre credincioșii din Corint au fost mai înainte păgâni și »*se duceau la idoli cei muți*« (versetul 2), de aceea pericolul la ei era foarte mare, ca să fie înșelați prin imitațiile false ale puterilor spirituale. Pericolul amenință însă totdeauna, și de aceea credincioșii trebuie să fie totdeauna vigilenți, ca să nu fie târați de înșelăciunea satanei. Satan încearcă în toate felurile, când cu brutalitate, ca în Corint, când cu finețe; el se adaptează permanent la timp și la împrejurări. Ia însuși chipul unui înger de lumină, iar slujitorii lui se

prefac în slujitori ai neprihănilor (2 Corinteni 11,14.15). Cuvântul lui Dumnezeu ne dă în privința aceasta multe atenționări severe. Apostolul Petru vorbește de învățători falși, care se vor ridica după el (2 Petru 2,1); Ioan atenționează: »*Prea iubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși*« (1 Ioan 4,1). Pavel numește »*oprirea căsătoriei și întrebuințarea bucatelor*« (1 Timotei 4,1-3) ca fiind învățătură a dracilor. În 2 Tesaloniceni 2 și în alte locuri spune clar că înșelăciunea și ispita se vor înmulți, iar la sfârșit va atinge culmi înalte. De aceea să nu ne mirăm că în timpul nostru sunt așa de multe rătăcirii periculoase și nimicitoare, rătăcirii care într-un mod deosebit de trist slăbesc și mutilează lucrarea Domnului, dezonorând și înjosind chiar Persoana Lui; și este foarte trist, căci deseori chiar credincioșii acceptă mai mult sau mai puțin astfel de învățături false, fără ezitări și fără să le verifice, și nici nu se despart cu toată hotărârea de aceia care stăruiesc în ele! Cât de puțin este luată în considerare în zilele noastre atenționarea apostolului; »*depărtează-te de cel ce aduce dezbinări*« (compară cu Tit 3,10; 2 Ioan 10). Aceasta dovedește o lipsă mare în râvna pentru onoarea Domnului și în prețuirea lucrării Sale prețioase.

Pericolul de a fi înșelat prin șiretlicul satanei este totdeauna prezent, și de aceea, așa cum am spus, trebuie să fim veghetori și treji și să rugăm cu stăruință pe Domnul ca să ne păzească și să ne umple cu Duhul, care toarnă în inimile noastre puterea adevărului. Dacă ne lipsește această putere, atunci, fiind orbiti de înșelăciunea satanei, este ușor ca să nu mai fim în stare să deosebim lucrarea Duhului de cea a dușmanului. Istoria ne arată, ce este omul în stare să creadă, spre ce nebunii poate fi târât, atunci când s-a dat pe sine la dispoziția puterii dușmanului.

Semnul caracteristic adevărat, prin care se deosebește darul sau semnul adevărat de cel fals, era Persoana lui Hristos: »*De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: „Isus să fie anatema!” Și nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul!” , decât prin Duhul Sfânt.*« (versetul 3). Aici este vorba de rostirea acestui Nume nu de către cei credincioși, sau de către cei necredincioși, ci de mărturisirea acestuia prin duhurile (compară cu 1 Ioan 4,1-3) care au pătruns în Adunare prin diferite persoane și au devenit active. Un duh fals nu mărturisea acel Nume, el nu spunea »*Domnul Isus!*« Influența acestor forțe demonice în Adunarea din Corint era deja mare, așa că au uitat importanța numelui Isus, sau cel puțin nu s-a observat că acele Duhuri nu-L mărturiseau.

După aceste analize necesare, apostolul vorbește despre prezența Duhului Sfânt între creștini, despre manifestarea acestei prezențe prin daruri, exercitată cu ajutorul mădularelor trupului lui Hristos, care slujea fie spre dezvoltarea și zidirea Adunării, sau era o dovadă a recunoașterii ei de către Dumnezeu. Dumnezeu Însuși era acum prezent pe pământ. El locuia atât în fiecare credincios în parte, cât și în Adunare, Templul Său spiritual. Până la revărsarea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii, El era făgăduit și din când în când era activ pe pământ, dar acum »*și-a făcut locuința* în ai Săi. El este descoperirea prezenței lui Dumnezeu, atât în slava Sa, cât și în puterea Sa, și cu privire la ceea ce este El. Totodată El este legătura partășiei dintre Adunare și Hristos, precum și a partășiei fiecărui credincios în parte cu El. Locuirea Lui în noi este realizarea și puterea partășiei noastre cu Dumnezeu, Tatăl, și cu Isus Hristos, Domnul nostru, și fără această partășie suntem inapți să recunoaștem și să împlinim voia plăcută a lui Dumnezeu.

Prezența Duhului Sfânt pe pământ este roada lucrării lui Hristos și a șederii Lui la dreapta lui Dumnezeu. Lucrarea Lui este terminată, Adunarea a fost salvată și curățită prin sângele Lui, și a fost unită într-un Trup, ea este vasul și mărturia puterii lui Hristos, care lucrează în mădularele Sale. El »*S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor*« (Efeseni 4,8). Cei ce cred în Hristos au fost eliberați prin lucrarea Sa de răscumpărare în chip desăvârșit de puterea satanei, au devenit vase ale harului și puterii care coboară de la El, Capul Adunării, și prin darurile care le-au fost date sunt aici jos unelte ale lui Hristos, Cel nevăzut. Aceste daruri pot fi văzute fie ca daruri ale lui *Hristos*, ca în Efeseni 4, sau acțiune și comunicare din partea

Duhului Sfânt, care locuiește în Adunare, cum se vede din capitolul 11. Darurile sunt de două feluri, așa cum am văzut: cele ce slujesc pentru strângerea și zidirea sufletească a trupului lui Hristos, și acelea care sunt un semn pentru lume, semne vizibile ale prezenței lui Dumnezeu în Persoana Duhului Sfânt în Adunare. În Efeseni 4 găsim numai pe primele, în timp ce în acest capitol este vorba de ambele. Este deosebit de important să facem această diferențiere. Atâta timp cât Adunarea va fi pe pământ, acele daruri care sunt pentru constituirea și zidirea sufletească a ei vor rămâne, căci Hristos este credincios și iubește desăvârșit Adunarea Sa. Acele daruri, care au fost o podoabă și o dovadă a recunoașterii ei de către Dumnezeu, au fost luate din cauza necredincioșiei ei; însă ele au rămas, potrivit cu hotărârea înțeleaptă a lui Dumnezeu, atâta timp cât a fost necesar ca să consolideze mărturia despre adevăr.

Să vedem acum învățătura pe care ne-o oferă capitolul acesta cu privire la această temă deosebit de importantă. »*Sunt felurite daruri ale harului, dar este același Duh*« (versetul 4). Nu sunt *duhuri diferite*, ca la demoni, ci este un singur Duh, care se descoperă în daruri diferite. »*Sunt felurite slujbe, dar este același Domn*« (versetul 5). Oricine, care a primit un dar, pășește prin aceasta în lucrarea lui Hristos. El nu are voie să lucreze de la sine, sau cum gândește el că ar fi bine, ci în deplină dependență de Hristos, al cărui slujitor este, recunoscând domnia Aceluia, căruia Îi este dator să-I dea socoteală. Hristos ne este prezentat aici în autoritatea Sa absolută de Domn. »*Sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți*« (versetul 6). El este izvorul oricărei puteri și oricărei lucrări.

În continuare se spune: »*Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora*« (versetul 7). Prezența și lucrarea darurilor descoperă prezența și puterea Duhului Sfânt în Adunare. Ele au fost date spre folosul fiecăruia în parte, dar și spre folosul Adunării, prezentând pe cei cărora le-au fost încredințate ca fiind slujitori ai lui Hristos, care sunt responsabili de exercitarea darurilor. Vedem aceasta foarte clar în Matei 25, în pilda talanților, care au fost încredințați celor trei robi. Primii doi au fost lăudați și răsplățiți de domnul lor care se reîntorsese din călătorie, ultimul a fost mustrat și pedepsit, căci din lipsă de încredere în domnul său a îngropat talantul. Unui om nu i se dă material și unelte ca să nu le folosească; și tot așa aceste daruri nu sunt date ca să nu fie folosite. Prezența lor dă celui credincios nu numai împuternicirea ca să le folosească, ci prin aceasta el are datoria sfântă de a le folosi, fiind pe deplin conștient că este responsabil față de Hristos, Domnul și Capul Adunării, și nu față de oameni. Și apostolul Petru atenționează: »*Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit*« (1 Petru 4,10).

În continuare sunt enumerate diferite daruri. »*De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune*« (versetul 8), darul prin care ne folosim de lumina divină, în toate împrejurările prin care trecem aici pe pământ, ca să vedem și să judecăm lucrurile în această lumină, și să recunoaștem în toate căile noastre voia bună a lui Dumnezeu; »*altuia, să vorbească despre cunoștință, datorită aceluiași Duh*«, înțelegerea și transmiterea gândurilor lui Dumnezeu, așa cum au fost ele descoperite; »*altuia credința, (prin puterea) prin același Duh*« (versetul 9), nu credința în Evanghelie, care este partea tuturor credincioșilor creștini, ci credința ca putere dată de Dumnezeu, pentru ca în mijlocul celor mai mari greutăți și prigoniri să ai ochii îndreptați cu toată încrederea spre Domnul; »*altuia, darul tămăduirilor, prin același Duh*«, ca prin atingere sau rostirea unui cuvânt să vindece tot felul de boli, »*altuia, puterea să facă minuni*« (versetul 10), să facă lucruri care sunt absolut în afara domeniului forțelor umane; »*altuia, prorocia*«, ca în cunoștință de cauză și putere să dea mărturie spre zidirea altora despre adevărul descoperit; »*altuia, deosebirea duhurilor*«, nu pentru a face diferențiere între suflete, ci pentru a deosebi învățătura adevărată de cea falsă, entuziasmul adevărat de cel fals, Duhul lui Hristos și duhul diavolului; »*altuia, felurite limbi*«, adică, să vorbească în diferite limbi, fără să le fi învățat mai înainte, așa cum vedem în ziua de Rusalii la revărsarea Duhului Sfânt; »*și altuia, tălmăcirea limbilor*«. Și acesta a fost un dar deosebit, care trebuia să însoțească darul vorbirii în alte limbi (compară cu 1 Corinteni 14,13).

»Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește« (versetul 11). Apostolul reia aici încă o dată că este unul și același Duh, care independent și după propria Lui voie dă fiecăruia în parte. În versetul 6 ni se spune că *Dumnezeu* lucrează diferit, iar aici este *Duhul Sfânt* care lucrează cum voiește, și tocmai aceasta ne dovedește în modul cel mai relevant, că Duhul Sfânt nu este numai o influență oarecare, sau o forță subordonată și pe o treaptă ierarhică inferioară, ci o Persoană liberă și independentă, este Dumnezeu Însuși. Acolo unde lucrează El, lucrează Dumnezeu. Aceste lucrări sunt daruri în oameni, date de Duhul Sfânt după propria Lui voie. Deci, în această împărțire a darurilor El este prezentat ca lucrând personal și ca Dumnezeu, un adevăr de cea mai mare importanță. Duhul Sfânt este punctul central al trupului și forța vie a lui. El lucrează în fiecare mădular și prin fiecare mădular; în exercitarea acestor daruri ele sunt mădulare ale aceluiași trup, constituit prin prezența și puterea Duhului Sfânt. În această lumină, orice acțiune independentă, orice dispoziție despotică din partea omului cu privire la constituirea și zidirea sufletească a Bisericii, sau Adunării, trebuie să ne apară ca o aroganță a firii (cărnii), prin care se îngrădește prezența Duhului Sfânt, este distrus prestigiul Lui și este frânată acțiunea Lui liberă, fiind chiar înlăturată. Aproape că nu există un alt păcat care să frâneze așa de mult maturizarea trupului, să-i distrugă unitatea, să dezonoreze pe Domnul, care este Capul Adunării, și să întristeze pe Duhul Sfânt care locuiește în ea!

În versetele care urmează, într-un mod foarte simplu și clar, ne este prezentată învățătura cu privire la trup și la mădulare lui Hristos. Duhul Sfânt unește pe toți creștinii adevărați într-*un trup*. »Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, - tot așa este și Hristos« (versetul 12). Prin această expresie este prezentată în chip minunat de frumos unitatea Adunării cu Capul ei. În loc ca prin această comparație cu corpul omenesc să se spună: tot așa este și *Adunarea*, apostolul spune: »tot așa este și Hristos«; căci Adunarea este El Însuși, ea este trupul Lui. Cu toate că sunt multe mădulare, care au primit fiecare în parte diferite daruri și exercită diferite lucrări, ele constituie împreună *un trup*. Este »*un trup și un Duh*« (Efeseni 4,4). »*Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie greci, fie robi, fie slobodi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh*« (versetul 13). Unitatea Trupului și legătura dintre fiecare mădular în parte a luat naștere prin botezul Duhului Sfânt. El este totodată puterea acestei unități, în timp ce Masa Domnului este expresia văzută a acesteia. Caracterele care diferențiau pe Iudei de Greci au încetat să mai existe în acest Trup, diferența dintre rob și slobod a dispărut. Toți au fost adăpați dintr-*un Duh*, au devenit părtași unuia și aceluiași Duh, au fost uniți de unul și același Duh și împreună constituie întregul armonic, Trupul, al cărui Cap este Hristos, Domnul slavei. Așa cum corpul omenesc este constituit din mai multe mădulare, și fiecare mădular își are locul și rolul lui deosebit, tot așa este și cu Trupul lui Hristos. Toate mădularele își au locul lor deosebit în el și au fiecare darurile lui (versetele 14-20). Toate își exercită lucrarea ca slujitori ai lui Hristos, pentru strângerea și zidirea sufletească a întregului Trup, ale cărui mădulare sunt. În același timp mădularele sunt unul pentru altul, sunt dependente unul de altul, au nevoie unul de altul și sunt strâns înrudite între ele. Așa cum piciorul nu poate spune mâinii: »*nu am trebuință de tine*«, tot așa un creștin credincios nu trebuie să spună despre un altul, nu am trebuință de tine. Dacă privim corpul omenesc, așa cum Dumnezeu l-a creat în înțelepciunea Lui, găsim că cele mai slabe mădulare sunt de cea mai mare necesitate, că cele mai lipsite de cinste și cele mai necuviincioase le îmbrăcăm și le împodobim cel mai mult, sunt înconjurare cu cinste mai mare decât au părțile frumoase ale trupului, care nu au nevoie de ea (versetele 21-25). Tot așa este și cu Trupul lui Hristos, în care darurile cele mai strălucitoare au cea mai mică valoare în comparație cu cele neînsemnate. De altfel toate mădularele au nevoie unul de altul și sunt necesare pentru creșterea întregului Trup, fiecare la locul lui.

Din păcate, este adevărat că din cauza necredincioșiei Bisericii, sau a Adunării, a luat naștere o mare confuzie și se vede puțin din exercitarea diverselor daruri, dar cu toate acestea

rămâne valabil, că fiecare mădular a primit un anumit dar, față de care este răspunzător, putându-l folosi, sau îngropându-l, să-l întrebuințeze aducând folos, sau să-l neglijeze, aducând pagubă. Domnul rămâne totdeauna credincios și iubește în orice timp în chip desăvârșit Adunarea Sa. De îndată ce noi, despărțiți de lume și de orice partidă, ne strângem simplu în Numele Domnului Isus, atunci ne putem baza pe prezența Sa și pe descoperirea harului și dragostei Sale. Nu vom duce lipsă de nimic în ceea ce privește creșterea în har și în cunoștință.

Legătura intimă dintre mădulare este exprimată foarte frumos în versetul care urmează. »*Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el*« (versetul 26). Această compasiune reciprocă este consecința normală a unității Trupului, care a fost uns printr-un *duh*. Toate mădularele sunt strâns legate între ele și au parte comună la durere și la bucurie. Duhul Sfânt, care însuflețește pe toți, trezește aceste simțăminte, care sunt în Isus Hristos Însuși; căci Adunarea este Trupul Lui. »*Voi sunteți Trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele Lui*« (versetul 27). Prin aceste cuvinte prețioase se exprimă atât mărimea privilegiului nostru, cât și marea noastră responsabilitate.

Este remarcabil, că deși Adunarea din Corint era numai o parte a Trupului universal, Pavel vorbește totuși aici de întreg Trupul. El putea să facă aceasta, deoarece Adunarea din această localitate în principiu – în privința aceasta nu este nici-o îndoială! – era Trupul lui Hristos. Creștinii de acolo trăiau și lucrau ca mădulare ale *unui Trup*. Acest fapt este de cea mai mare importanță. În poziția lor înaintea lui Dumnezeu, creștinii credincioși dintr-o localitate sunt priviți ca înfățișând întreaga Adunare, și nu despărțiți și independenți de alții. În tot Noul Testament nu este vorba de mădulare ale unei Biserici, sau altei Biserici, cel puțin această expresie nu se folosește niciodată în acest sens, așa cum se obișnuiește astăzi, ci numai de mădulare ale trupului lui Hristos.

»*Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi, pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi*« (versetul 28). Să observăm că Dumnezeu nu a dat aceste daruri diferite *unuia*, ci *Adunării*, și că Dumnezeu le-a dat, și nu Adunarea. Și dacă Duhul Sfânt dă diferite daruri spre folosul întregului Trup, atunci ele trebuie practicate de fiecare mădular în parte și trebuie recunoscute. Adunarea nu trebuie să facă nimic mai mult, decât numai să se supună conducerii Mângâietorului ei, să aștepte descoperirea darurilor necesare și să se folosească de darurile descoperite. În nici-un caz nu este chemată să facă mai mult decât să recunoască darurile descoperite și să le folosească. Tot ce face în afară de aceasta este numai o împiedecare a acțiunii libere a Duhului Sfânt.

Prin enumerarea diferitelor daruri din versetul 28 să nu se considere că este o listă detaliată a acestora, ci este amintită numai ierarhia lor; vedem că vorbirea în alte limbi, căreia corintenii îi acordau o deosebită valoare, ocupă ultimul loc. Ce rușinos pentru mândria lor! Diferența cu privire la importanța darurilor depinde numai de măsura în care ele slujesc zidirii sufletești a Trupului, și în privința aceasta vorbirea în alte limbi avea cea mai mică valoare. De aceea apostolul îndeamnă pe corinteni să năzuiască după acele daruri, prin care Adunarea este cel mai mult zidită sufletește. »*Umblați dar după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespuse de bună*« (versetul 31). Pretutindeni unde au fost aceste daruri minunate, care erau o descoperire a puterii lui Dumnezeu și a tainelor înțelepciunii Sale, era ceva de dobândit, și care în ochii lui Dumnezeu era cel mai prețios, și anume *dragostea*. Ea este natura Lui proprie, expresia ființei Sale; »*căci Dumnezeu este dragoste*«. Și prin dragoste noi stăm în cea mai intimă și desăvârșită legătură, prin descoperirea ei corespundem felului Lui de a gândi și facem bucurie inimii Lui.

Capitolul 13

În acest capitol apostolul vorbește mai întâi despre lipsa de valoare a celor mai strălucitoare daruri, cu excepția dragostei. El arată caracterul adevărat al acestei dragoste și existența ei veșnică, în opoziție cu restul darurilor, care toate vor avea un sfârșit. Dragostea este natura Dumnezeului neschimbător; ea este izvorul nesecat al tuturor acțiunilor Sale față de noi; și de aceea pentru El are valoare și este prețios numai ceea ce își are izvorul în această dragoste. Toate celelalte sunt nimic, oricât de mult ele ar atrage admirația omului. Chiar dacă aș vorbi toate limbile omenești, și chiar îngerești, chiar dacă așa avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, dacă aș avea toată credința încât să mut și munții, dacă mi-aș împărți toată averea și chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, da, dacă aș putea face toate acestea, și din cauza aceasta aș fi admirat de toți oamenii, fiind considerat ca privilegiat și lăudat ca fericit, totuși nu aș fi nimic și nu aș câștiga nimic prin acestea, dacă mi-ar lipsi dragostea, dacă ea nu ar fi izvorul și singurul motiv al tuturor acțiunilor mele (versetele 1-3). Adevăr serios și pătrunzător la inimă! Un adevăr care doboară tot egoismul și toată mândria deșartă a omului. Vai, cum unele gânduri și dorințe, dacă ar fi privite în lumina acestui adevăr, a singurului etalon al lui Dumnezeu, ar înceta și cum s-ar scufunda unele admirații! Omul caută cu plăcere măreția omului; Dumnezeu însă caută dragostea, similitudinea naturii Sale. Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt; El este puterea ei. În ea noi posedăm natura dumnezeiască și am fost făcuți capabili să fim imitatori ai lui Dumnezeu. În totală opoziție cu dragostea omenească, ea își caută motivele acțiunilor ei nu în subiectele cu care ea se ocupă, ci îl găsește în sine însuși; ea iubește, pentru că este dragoste. Ea nu întreabă mai întâi de vrednicia subiectului, și ea nici nu caută recunoștință și contrarâspuns cu dragoste din partea acestuia. Nici o slăbiciune a celorlalți nu poate s-o slăbească, și nici o ură sau vreo jignire nu poate să-i înfunde izvorul. Ea este liberă de orice egoism al omului, liberă de orice simțământ al cărnii (al firii). Revelarea desăvârșită a acestei dragoste o găsim în persoana lui Hristos, atunci când El umbla pe pământ și Și-a dat viața la cruce pentru noi. Dacă îi urmărim pas cu pas cărarea aici jos pe pământ, avem împlinirea desăvârșită a ceea ce ni se spune în acest capitol despre dragoste. Și numai în părtășie cu Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu (Efeseni 5,2), suntem capabili să umblăm în dragoste și să glorificăm pe Dumnezeu.

Să privim cu toată atenția lista frumoasă a însușirilor diferite ale dragostei, pe care apostolul o prezintă aici privirii noastre în versetele 4-7. «*Dragostea este îndelung răbdătoare*». Ea suportă mult timp și este răbdătoare cu aceia care îi pricinuiesc necaz și pagubă. Ea nu se mânie repede și încearcă mai degrabă cu indulgență și îndurare să-l facă pe cel greșit să se întoarcă de la greșeala lui. «*Este plină de bunătate*». Ea se străduiește permanent să facă tuturor bine și să le arate bunătate și este foarte departe să răsplătească răul cu rău, ci să biruiască răul cu bine (Romani 12,17.21). «*Dragostea nu este invidioasă*», aceasta înseamnă că ea nu este pizmașă. În loc să privească cu gelozie și invidie prosperarea și privilegiile altora, dimpotrivă ea se bucură de acestea. «*Dragostea nu se laudă*». Ea este departe de orice lăudăroșenie și orice alergare după ovații străine și nu caută să se înalțe în defavoarea altora și să scoată în evidență calitățile ei. Dragostea «*nu se umflă de mândrie*». Ea nu este umplută cu înfumurare și vanitate, cu o părere înaltă despre sine însuși. «*Nu se poartă necuviincios*», nici prin cuvinte nepotrivite, și nici printr-o comportare indecentă. Orientată permanent spre binele și folosul altora, pe inima ei este ordinea, bună-cuviința și disciplinarea. «*Nu caută folosul său*». Egoismul omului gândește numai la sine însuși și trăiește numai pentru sine însuși; dragostea însă este preocupată cu alții și pentru alții și poartă grijă de binele lor. În loc să se aștepte la recunoștință și contra-dragoste, ea este chiar aptă să iubească cu atât mai mult cu cât

găsește mai puțin răspuns. (compară cu 2 Corinteni 12,15) «*Nu se aprinde de mânie.*» Ea iartă cu plăcere jignirile și nu poartă cătuși de puțin pică în inimă (versetele 4.5).

Din însușirile dragostei, enumerate până acum, *altruismul* este caracterul cel mai deosebit al ei; imboldul permanent al ei este prosperitatea altora. Însușirile care urmează arată mai mult bucuria ei pentru bine și comportarea față de rău. Ea nu se lasă călăuzită de înclinațiile adânc înrădăcinate ale naturii umane, care pricinuieste cu plăcere răul la alții, ci ea «*nu se gândește la rău*». Ea nu lasă niciodată loc unei bănuieli neîntemeiate, și nici nu rostește o sentință pe baza simplelor presupuneri înainte sau după experiențele triste și dezamăgirile, pe care le-a avut în relații cu alții, ci totdeauna așează înainte ce este cel mai bine. «*Nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr*» (versetul 6). Departe de a face ea însăși răul, ea nici nu se bucură când alții umblă în nelegiuire; ci în armonie cu adevărul ea se bucură permanent de sfințenie, sinceritate și onestitate. Chiar dacă ea nu vede binele, ea îl presupune; și dacă ea vede răul, ea îl suportă cu indulgență și răbdare. Atâta timp cât binele altora nu necesită descoperirea răului, ea nu-l descopere; da, dorința ei intimă este să poată îngropa pentru totdeauna răul. «*Suferă toate, crede toate, nădăjduiește toate, rabdă toate*» (versetul 7). Ea este fără suspiciune, interpretează totul ca fiind bine, speră totdeauna ce este cel mai bine și nu se lasă dusă în rătăcire prin jignirile care i se fac. Nu se gândește cătuși de puțin să se răzbune pentru nedreptatea care i se face sau pentru insultele care i se aduc. Facă Duhul Sfânt ca această dragoste să fie tot mai mult puternică și activă în noi, ca astfel însușirile ei să strălucească tot mai depline în toată umblarea noastră spre glorificarea lui Dumnezeu și spre folosul celor care sunt ai Săi!

Dragostea este deci veșnică, deoarece ea este natura lui Dumnezeu. «*Dragostea nu piere niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit*» (versetul 8). Comunicările lui Dumnezeu, precum și mijloacele prin care ni se fac aceste comunicări, cunoștința, vor avea sfârșit; dar dragostea rămâne. Aici jos noi cunoaștem adevărul numai parțial (versetul 9), cu toate că el a fost revelat pe deplin; noi nu suntem în stare să ni-l imaginăm în totalitatea lui, ci numai părți din el; și de aceea și cunoașterea noastră este nedesăvârșită. «*Dar când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși*» (versetul 10); atunci și cunoașterea noastră va fi desăvârșită. Cât de mare este diferența între capacitatea de înțelegere a unui copil și a unui om matur, între felul părerii lor cu privire la alegerea lucrurilor și a bucuriei lor; dar mult mai mare va fi diferența între un creștin de pe pământ, înconjurat de tot felul de slăbiciuni, și un creștin aflat în glorie acolo sus, unde orice nedesăvârșire va dispărea (versetul 11). «*Acum vedem ca într-o oglindă în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin, cum am fost cunoscut și eu pe deplin*» (versetul 12). Acolo va fi dispărut orice ceață; orice umbră a făcut loc clarității depline. În lumina lui Dumnezeu vom înțelege și cunoaște toate lucrurile în adevărata lor realitate. «*Acum, deci, rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea*» (versetul 13). Aici jos nu putem merge până la capăt pe cărarea pelerinajului nostru, nici fără credință și nici fără speranță. Ele sunt privilegiul binecuvântat al aceluia care aici jos pe pământ nu au o cetate stătătoare, ci caută pe cea veșnică, a celor care merg printr-un pustiu, unde nimic nu poate bucura și înviora inima; dar oricât de binecuvântate și de necesare ar fi credința și nădejdea, dragostea este totuși chiar și aici pe pământ mai mare decât ele amândouă; căci ea este asemănarea cu natura lui Dumnezeu, expresia vie a ceea ce este El. Posedarea și practicarea ei revelează faptul că noi am devenit părtași naturii Sale și suntem în armonie cu sentimentele și acțiunile Sale.

Capitolul 14

Este deosebit de important să năzuim după dragoste, așa cum și apostolul atenționează categoric aici în versetul 1, deoarece ea este avuția cea mai mare și care rămâne, dar în afară de aceasta este plăcut înaintea lui Dumnezeu să stăruim după darurile duhovnicești; mai ales după acelea care au în vedere binele tuturor și slujesc pentru zidirea sufletească a Adunării. Dragostea dorește aceasta, căci ea știe că Domnul dorește ca Adunarea Sa să crească în har și în cunoștință. Un creștin care iubește cu adevărat pe Domnul, nu se va mulțumi să vadă cum Adunarea este zidită sufletește prin alții, ci el însuși va năzui în simplitate după acele daruri care duc la zidirea sufletească a Adunării. Este total inacceptabil din partea lui Dumnezeu, ca în astfel de năzuințe să te gândești la tine însuși și nu exclusiv la binele Adunării.

Cine vorbea într-o limbă străină, nu vorbea oamenilor, ci lui Dumnezeu (versetul 2). Nimeni nu-l înțelegea, și de aceea nimeni nu putea fi zidit sufletește, probabil nici măcar el însuși nu se înțelegea (compară cu versetul 13). El era unealta Duhului și savura exclusiv faptul că era în părtășie cu Dumnezeu și rostea Cuvintele lui Dumnezeu spre propria lui zidire sufletească; aceste exprimări însă nu aveau nici-un folos pentru alții, el vorbea taine numai pentru sine însuși. »Cine proroceste, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfățuire și mângâiere« (versetul 3). Prorocia nu înseamnă numai vestirea lucrurilor care se vor întâmpla în viitor, ci și comunicarea gândurilor lui Dumnezeu, de către acela care este în părtășie cu Dumnezeu. Prin această comunicare se zidește sufletește Adunarea, în timp ce acela care vorbește în alte limbi se zidește pe sine însuși (versetul 4). Darul prorociei era deci mult mai important decât acela al vorbirii în alte limbi; de aceea spune apostolul în versetul 5: »Aș dori ca toți să vorbiți în alte limbi, dar mai ales să prorociți. Cine proroceste, este mai mare decât cine vorbește în alte limbi; afară numai dacă tâlmăcește aceste limbi, pentru ca să capete Adunarea zidire sufletească.« Acesta era un cuvânt umilitor pentru mândria corintenilor, care, așa cum am amintit odinioară, acordau o valoare deosebită vorbirii în alte limbi, și asemenea copiilor căutau să strălucească prin aceasta. Însă voința lui Dumnezeu este zidirea sufletească a Adunării; de aceea darurile care conduc la aceasta au prioritate, în timp ce vorbirea în alte limbi avea valoare pentru Adunare numai în măsura în care prin tâlmăcire putea servi acestui scop.

»În adevăr, fraților«, continuă apostolul, »de ce folos v-aș fi eu, dacă aș veni la voi vorbind în alte limbi, și dacă cuvântul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoștință, nici prorocie, nici învățătură?« (versetul 6). Prin cuvântul »descoperire« se înțelege aici facerea cunoscut a adevărilor ascunse până atunci, în timp ce »prorocia« constă mai mult în aplicarea asupra inimii și conștiinței a adevărilor descoperite. »Cunoștință și învățătură« înseamnă înțelegerea adevărului descoperit și a interpretării lui. Darul învățăturii slujește mai mult spre zidirea sufletească a acelor care sunt spirituali, în timp ce prin prorocie sunt zidiți sufletește și aceia care sunt mai puțin spirituali; conștiința lor este cucerită și judecată prin puterea Cuvântului.

Toate darurile amintite aici au scopul de a zidi sufletește. Vorbirea în alte limbi se aseamăna cu un fluier sau cu o harfă, dar care nu dau sunete diferite (scot un unison), sau cu o trâmbiță

care dă un sunet neclar. Nimeni nu este în stare să înțeleagă sensul acelor sunete și nimeni din armată nu se va pregăti de luptă la auzul acestor sunete; tot așa de puțin se poate ști ce s-a spus, dacă vorbirea nu a fost clară, este ca și cum s-a vorbit în vânt (versetele 7-9). În lume sunt diferite feluri de voci și vorbiri, și fiecare are scopul să se facă înțeleasă de ascultători. »Dar dacă nu cunosc înțelesul sunetului«, spune apostolul, »voi fi un străin pentru cel ce vorbește, și cel ce vorbește va fi un străin pentru mine« (versetul 11).

De aceea apostolul îi îndeamnă pe corinteni, care erau plini de râvnă pentru darurile Duhului, să folosească râvna lor pentru lucrarea de zidire sufletească a Adunării (versetul 12); și dacă vorbeau într-o limbă străină, atunci să se roage pentru tălmăcirea ei, ca aceasta să ducă la zidirea sufletească a celorlalți (versetul 13). În exercitarea tuturor darurilor să se aibă ca scop suprem creșterea Adunării. El nu le-a interzis să se roage în Duhul, să cânte cântări de laudă și să mulțumească, dar s-o facă totodată și cu mintea, adică într-un mod de înțeles, ca astfel toți să fie zidiți sufletește și cei lipsiți de daruri să poată spune »Amin!« la mulțumire (versetele 11-17). În această prezentare simplă și detaliată se cuprinde o atenționare serioasă pentru creștinii tuturor timpurilor. De fapt nu mai este nici-un pericol ca prin daruri să vorbești în alte limbi, sau să te înalți pe tine însuși, căci acest dar nu mai există, însă se poate întâmpla pe alte căi, și anume, căutând să imiți acest dar. Orice lucrare este inutilă, dacă are ca scop propria persoană și nu zidirea sufletească a Adunării.

Dacă apostolul insistă atât de mult la corinteni pentru o vorbire înțeleasă în Adunare, aceasta nu o făcea din gelozie, căci el a spus: »Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți. Dar în Biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte în altă limbă« (versetele 18-19). Apostolul acorda respectul cuvenit aceluia dar, căci el venea de la Dumnezeu și era o dovadă deosebită a puterii Sale și a prezenței Sale în Adunare; dar el era împotriva oricărei vanități a firii și a admirației unora la privirea acestui dar. Singura lui dorință a fost să slujească altora, să zidească sufletește Adunarea, și nu să strălucească înaintea lor. Dragostea și lepădarea de sine, la care îndemna pe frații lui, se găsea la el însuși; și de aceea spune corintenilor cu toată seriozitatea: »Fraților, nu fiți copii la minte; ci, la răutate, fiți prunci; iar la minte, fiți oameni mari« (versetul 20). Să te lauzi și să te înalți cu ceea ce strălucește, prin aceasta neglijând ce este folositor, era în realitate un lucru copilăresc. A fi copil, era un lucru foarte bun, dar la răutate, adică, să nu o cunoști și să nu o practici, dar la minte trebuie să fi priceput și deprins.

Apostolul adaugă încă o dovadă, ca să arate corintenilor că ei nu aveau nici-un motiv să alerge după vorbirea în alte limbi și să-și găsească plăcerea în ele. Acest fel de vorbire a fost vestit de prorocul Isaia (cap. 28, 11-12) ca fiind o judecată asupra lui Israel și de aceea nu era așa mult de dorit (versetul 22). Nu era un semn pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși, nu era dat de Dumnezeu ca să fie folosit în Adunare pentru zidirea ei sufletească, ci ca să convingă pe cei necredincioși de puterea și prezența lui Dumnezeu, așa cum a avut loc în ziua de Rusalii în Ierusalim, când apostolii puteau vorbi fiecăruia în limba lui maternă. Dumnezeu va vorbi poporului Său în limba lui proprie; când însă vorbește printr-o limbă străină, aceasta este o dovadă a nemulțumirii Lui, așa cum se vede și din locul de mai sus.

În versetele care urmează, apostolul revine încă o dată la această temă. Vedem aici că cei necredincioși, cu toate că nu fac parte din Adunare, au deplina libertate să viziteze Adunarea, ca să audă Cuvântul. Când unul din aceștia intra în Adunare și îi auzea pe toți vorbind în alte limbi, din care nu înțelegea nici-un cuvânt, el trebuia să creadă că și-au ieșit din minți; dar dacă îi auzea prorocind, adică, vorbind într-o limbă înțeleasă spre zidirea sufletească, atunci conștiința lui ajungea la convingere și era judecat de toți, prin aceasta era constrâns să cadă cu fața la pământ și să se închine lui Dumnezeu, și să mărturisească că Dumnezeu era cu adevărat în mijlocul lor (versetele 23-25). Exercițarea darului în Adunare era deci, atât pentru ea, cât și pentru ascultătorii necredincioși, cu mare folos, în timp ce vorbirea în alte limbi era tuturor nefolositoare, dacă nu era tălmăcită.

În legătură cu cele spuse mai înainte, apostolul face acum cunoscut gândurile lui Dumnezeu cu privire la exercițarea darurilor în întrunirile celor credincioși, sau ale Adunării. În Adunarea din Corint au fost multe daruri, pe care apostolul însuși le confirmă în capitolul 1, versetele 4 – 7. Însă prin acestea s-a creat în Adunare o stare de confuzie, prin faptul că inimile corintenilor erau umplute de orgoliu. Fiecare voia să vorbească altuia, și urmarea a fost că deseori mai mulți vorbeau deodată. Apostolul atenționează foarte sever împotriva acestui abuz. *»Ce este de făcut atunci, fraților? Când vă adunați laolaltă, dacă unul din voi are o cântare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească«* (versetul 26). Apostolul nu îi mustră, că fiecare avea ceva de spus, atunci când erau împreună, dar îi mustră când mai mulți vorbeau deodată și prin aceasta lua naștere dezordinea.

Libertatea darurilor este aici deplin recunoscută, și prin acest loc este confirmată foarte clar; dar Duhul Sfânt nu permite ca această libertate să se transforme în desfrânare și ordinea lui Dumnezeu să fie dată la o parte. Fiecare este pe deplin liber să vorbească în Adunare ceea ce îi dă Duhul, dar trebuie să aibă loc într-o anumită ordine. Dacă cineva vorbea într-o altă limbă, trebuia să fie acolo un translator sau traducător, pentru ca Adunarea să fie zidită sufletește. De asemenea, nu era bine ca la o întrunire să vorbească mai mult de doi sau trei într-o altă limbă; dacă lipsea traducătorul, atunci niciunul nu trebuia să se folosească de acest dar în Adunare (versetul 27 – 28). Tot așa puteau să vorbească doi sau trei proroci unul după altul, iar ceilalți trebuiau să judece cele spuse (versetul 29). Dacă se făcea o descoperire unuia care ședea jos, atunci cel dintâi trebuia să tacă; *»fiindcă«*, spune apostolul, *»puteți să prorociți toți, dar unul după altul, pentru ca toți să capete învățătură și toți să fie îmbărbătați. Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor«* (versetele 31 - 32). Avem aici două principii importante: deplina, dar subordonata libertate a darurilor și subordonarea duhurilor prorocilor, adică acțiunea și exercițarea darurilor stătea sub autoritatea acelorora cărora le-au fost date acele daruri de către Duhul Sfânt. Dacă dezordinea corintenilor consta în aceea, că deseori mai mulți vorbeau în același timp, astăzi dezordinea constă în faptul că de cele mai multe ori se îngrădește libertatea de acțiune a Duhului, lucrarea de zidire sufletească a Adunării fiind încredințată unei singure persoane. Tot așa, versetul 32 contrazice pe toți entuziaștii care spun că nu pot să tacă, deoarece au fost cuprinși de o forță căreia nu i se pot împotrivi. Prorocii erau stăpâni peste ei înșiși atunci când exercitau darurile primite, ei nu erau uneltele lipsite de putere ale unui entuziasm turbulent și lipsit de luciditate, așa cum era în cazul păgânilor, care stăteau complet sub călăuzirea și influența demonilor lor. *»Dumnezeu nu este un Dumnezeu al*

neorânduieii, ci al păcii, ca în toate Bisericile sfinților» (versetul 33). Este de admirat, și toate sufletele simple și sincere se vor umple de laudă și mulțumire, văzând aici credincioșia și grija Dumnezeuului nostru, care ne descrie cu cele mai amănunțite detalii ordinea care trebuie să domnească în Adunare. În deplina libertate cu privire la exercitarea darurilor și libertatea de acțiune a Duhului trebuie să ne supunem acestei ordini, căci este ordinea lui Dumnezeu. Orice abatere de la ea este dezordine. Oricât ar fi de frumos sistemul pe care l-am introduce, ca să evităm răul care era în Corint, chiar dacă, de exemplu, am interzice tuturor din Adunare să vorbească și am autoriza numai pe unul să vorbească – ochiul lui Dumnezeu vede în aceasta numai o distrugere a ordinii Sale, o subminare a libertății în exercitarea darurilor, pe care le-a dat Duhul Sfânt pentru zidirea sufletească a comunității Sale. Să punem la inimă, căci suntem responsabili atât de respectarea ordinii date de Dumnezeu în Adunare, cât și de darurile primite pentru glorificarea Lui și spre binele altora, exercitându-le spre folosul Adunării.

Cu privire la femei, apostolul spune simplu: *»Femeile să tacă în Adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse, cum zice și Legea. Dacă voiesc să capete învățătură asupra unui lucru, să întrebe pe bărbații lor acasă; căci este rușine pentru o femeie să vorbească în Biserică.»* (versetele 34, 35). Comportarea femeilor, mai cu seamă în Adunare, trebuie să se caracterizeze printr-un caracter de modestie, de reținere, și în mod deosebit prin supunere. Dacă surorile stau sub călăuzirea Duhului Sfânt, atunci vor recunoaște că aceasta este porunca Domnului.

Din comportarea și manifestarea multora din Corint era de temut că ei vor refuza să se supună diverselor rânduieli care le-au fost date și de aceea apostolul întreabă: *»Ce? De la voi a pornit Cuvântul lui Dumnezeu? Sau numai până la voi a ajuns el?»* (versetul 36). Ambele întrebări trebuiau să le răspundă cu „Nu!”, oricât de mari ar fi fost darurile lor, și de aceea trebuiau să se supună ordinii generale din Adunare. Dacă pretindeau că sunt călăuziți de Duhul Sfânt, atunci recunoașterea celor scrise de Pavel era dovada cea mai bună a călăuzirii lor de Duhul (versetul 37). El a scris sub călăuzirea Duhului Sfânt, rânduielile lui erau de la Domnul, și dacă cineva nu le respecta, acela nu respingea pe un om, ci Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă cineva nu recunoștea că apostolul a scris fiind călăuzit de Duhul Sfânt, sau nu credea, atunci nu mai putea să i se ajute, trebuia să rămână în neștiința lui (versetul 38). Creștinul duhovnicesc și simplu recunoaște aceasta; el este convins că aceste rânduieli ale apostolului vin direct de la Dumnezeu și sunt expresia înțelepciunii lui Dumnezeu. El va renunța de bună voie la propriile gânduri și se va supune gândurilor lui Dumnezeu și își va continua drumul potrivit cu descoperirea înțelepciunii lui Dumnezeu. În același timp, cuvintele apostolului de aici sunt deosebit de importante cu privire la inspirația divină a scrierilor sale. El spune cu hotărâre, că ceea ce face cunoscut sunt *»poruncile Domnului»*. Deci tot ce scrie el aici cu privire la ordinea în Adunare, este prin Duhul Sfânt și potrivit cu voința clară a lui Dumnezeu, și nimeni nu are dreptul să se abată de la ele sau să spună că *»sunt valabile numai pentru timpul acela»*. Atâta timp cât nu se poate demonstra că rânduielile prezentate aici au fost anulate, sau modificate de Duhul printr-o descoperire ulterioară, noi suntem datori să ne supunem lor cu toată simplitatea și ascultarea. *»Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială»* (versetul 40). Aceasta este o atenționare severă din partea apostolului, dar el nu se gândește la ordinea omenească, ci numai la ordinea divină.

Capitolul 15

În afară de multe lipsuri, care se găseau în adunarea din Corint, lui Satan i-a reușit să introducă o învățătură rea, și anume, *tăgăduirea învierii morților*. Este vorba într-adevăr numai de învierea trupului; dar prin această rătăcire a fost atacat fundamentul întregului creștinism. Dacă nu există o înviere, atunci nici Hristos nu a înviat, și dacă Hristos nu a înviat, atunci nici păcatele noastre nu au fost îndepărtate, și în felul acesta Evanghelia era numai o fabulă. Înainte ca apostolul să se ocupe mai îndeaproape cu această temă, el amintește corintenilor de evanghelia pe care el le-a vestit-o, și pe care ei au primit-o, și în care stăteau și prin care ei erau mântuiți, dacă se țineau strâns de cuvântul vestit, fără de care în adevăr au crezut în zadar (versetele 1.2). Și Evanghelia, pe care Pavel însuși a primit-o și pe care le-a transmis-o, era aceasta: «*că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și că a înviat a treia zi după Scripturi*» (versetele 3.4). Învierea este una din părțile cele mai importante ale Evangheliei; căci dacă Hristos n-ar fi înviat, ce siguranță am avea noi atunci, că păcatele noastre au fost îndepărtate? Dacă moartea L-ar fi ținut sub autoritatea ei, atunci noi nu am fi eliberați și credința noastră ar fi zadarnică.

Deci apostolul a ales pentru expunerea de idei referitoare la înviere un fundament sigur; căci mântuirea corintenilor, precum și a tuturor credincioșilor, este absolut dependentă de realitatea învierii și este foarte strâns legată cu ea. De aceea apostolul încearcă să elimine orice îndoială cu privire la înviere folosindu-se de o mulțime de martori demni de încredere. Cei mai mulți dintre ei trăiau încă și mărturiseau permanent pe Hristos înviat. Apostolul Pavel putea să adauge și propria lui mărturie, căci el a văzut pe Domnul în slavă. Deci învierea lui Hristos era o realitate de netăgăduit, dacă nu se căuta să se prezinte toți acei martori ca fiind înșelători sau visători. El «*S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit. Pe urmă S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. După ei toți, ca unei stârpituri* (aceasta înseamnă, născut ne la timp³), *mi S-a arătat și mie. Căci eu sunt cel mai mic dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, pentru că am prigonit Biserica lui Dumnezeu.*» (versetele 5-9).

Ce exemplu de smerenie demn de urmat! Pavel nu a uitat ce a fost și ce a făcut. El a mărturisit cu toată sinceritatea și totodată cu cel mai adânc sentiment de durere. El nu a minimalizat păcatul său, pe care l-a înfăptuit din neștiință și în starea inimii neînțoarse la Dumnezeu, așa cum aceasta cu regret deseori se face, ci el l-a privit în lumina lui Dumnezeu și de aceea nu putea să privească altfel în trecut, decât numai cu profundă întristare și smerenie a inimii sale, în mod deosebit la gândul referitor la ura lui împotriva Bisericii lui Dumnezeu, în care el a prigonit pe Domnul său preaiubit, ea fiind Trupul Său. Însă la privirea în urmă la acest trecut trist, el nu a uitat să preamărească harul care s-a glorificat așa de mult față de el, cel neștiutor. «*Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine*

³ Întoarcerea la Dumnezeu a lui Pavel, care a avut loc prin arătarea în slavă a lui Hristos, este un model al întoarcerii la Dumnezeu a poporului Israel în ultimele zile. Și ei vor vedea pe Acela în slavă, pe care L-au străpuns, și vor fi mântuiți printr-un har neîngrădit. Acest timp însă nu venise; și de aceea apostolul se numește «o stârpitură», deoarece prin arătarea lui Hristos el a avut parte de mântuire înainte de acest timp.

n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât ei toți, dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este cu mine» (versetul 10). Acolo unde este adevărată cunoașterea a păcatului și a nimicniciei noastre, acolo este și adevărată cunoașterea și gloriificarea a harului lui Dumnezeu.

Învierea lui Hristos era deci o realitate, care a fost confirmată și vestită printr-o mulțime mare de martori demni de încredere (versetul 11). Și de aceea apostolul întreabă: *«Iar dacă se vestește că Hristos a înviat dintre cei morți, cum zic unii dintre voi că nu este o înviere a morților»* (versetul 12). Apoi el arată consecințele incomensurabile care erau legate de tăgăduirea acestei realități. Totul era pus la îndoială: credința, justificarea, speranța, pe scurt, tot creștinismul. *«Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, atunci într-adevăr este zadarnică predicarea noastră și zadarnică este și credința voastră. Ba încă suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu, fiindcă am mărturisit cu privire la Dumnezeu că a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază. Căci dacă morții nu înviază, nici Hristos n-a înviat. Și dacă Hristos n-a înviat, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre și atunci, într-adevăr, cei care au adormit în Hristos au pierit. Dacă numai în viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai de plâns dintre toți oamenii»* (versetele 13-19); căci partea credincioșilor aici jos este numai dispreț, ură și prigoană din partea lumii.

Ce dimensiune avea această rătăcire, care în fond părea așa de neînsemnată! Dacă ea era adevărată, atunci tot creștinismul era minciuni gogonate și credința era numai o iluzie deșartă. O, fie ca acest exemplu să ne învețe pe toți, că orice rătăcire, oricât de neînsemnată ar părea, s-o privim în lumina lui Dumnezeu și s-o tratăm cu seriozitate sfântă! Cu această învățătură despre înviere sunt legate cele mai binecuvântate adevăruri pentru inima noastră. Hristos, care prin har a luat locul nostru printre cei morți, ca să ne salveze, a fost înviat prin puterea lui Dumnezeu. El a făcut lucrarea de mântuire, ne-a eliberat pe deplin de păcate, de puterea morții și a lui satan. Învierea Sa este pecetea acestei lucrări, precum și prezentarea publică a biruinței în om asupra întregii puteri a dușmanului. Încărcat cu păcatele noastre și făcut păcat pentru noi, El a murit pe cruce, a primit plata păcatului și S-a coborât în mormânt; dar fără păcat El a înviat și ca biruitor asupra păcatului, asupra lumii și asupra diavolului S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu. Moartea nu putea să-L rețină, deoarece El era viața; și noi, deveniți părtași vieții Sale, am devenit pe deplin eliberați de păcat și urmările lui, de puterea morții și de domnia aceluia care are autoritate asupra morții. De aceea, toți care au adormit în Hristos, din cauza părtășiei lor la viața Sa și în virtutea Duhului Sfânt, care locuiește în ei, vor fi aduși la viață. Între aceștia însă Hristos ocupă un loc deosebit; El este *«pârğa celor adormiți»* (versetul 20). Dacă El nu ar fi fost biruitor, atunci și noi ar fi trebuit să rămânem pentru totdeauna sub autoritatea morții și sub domnia lui satan. Acum însă, deveniți părtași vieții Sale și Duhului Său, suntem pe deplin siguri că vom avea parte de biruințele Sale și de toate urmările binecuvântate ale ei, și cândva trupul smereniei noastre va fi făcut asemenea trupului gloriei Sale.

Deci această înviere nu este o înviere generală a morților, ci aceia care au adormit în Domnul, ca subiecte ale favorii lui Dumnezeu, înviați din mormintele lor vor fi uniți de nedespărțit cu Hristos, ei nu numai vor părăsi *moartea*, ci ca și El vor părăsi și *morții*, căci aceștia vor rămâne pe mai departe în mormintele lor; ei vor învia *dintre* cei morți. (compară cu Luca 20,35; Filipeni 3,11). Fără îndoială, toți oamenii vor fi chemați să iasă afară din

mormintele lor, și anume prin Hristos, Căruia I-a fost încredințată toată judecata; dar învierea celor păcătoși nu va avea loc nici după aceleași principii ca învierea celor dreți, și nici în același timp. Unii vin la învierea vieții, ceilalți la învierea pentru judecată, care este moartea a doua. Unii vor învia deoarece au viața și Duhul lui Hristos; ceilalți, dezbrăcați de acest Duh și de această viață, vor ieși din mormintele lor la strigătul maiestic al lui Hristos, ca să fie judecați. Unii au parte de *întâia* înviere, care are loc înaintea Împărăției de o mie de ani; ceilalți vor fi treziți abia la sfârșitul acestei Împărății și vor fi puși înaintea Marelui Tron alb (compară cu Apocalipsa 20,11-15). Această diferență este revelată clar în Cuvântul lui Dumnezeu și are o importanță mare.

Deci învierea trebuie să aibă loc prin om; «*Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților*» (versetul 21). În aceste cuvinte ne sunt prezentate două principii mari. Omul a pierdut totul; el zăcea captiv sub păcat și urmările lui, și numai printr-un om putea să fie salvat din această stare. Dumnezeu Însuși S-a așezat la mijloc! El a trimis în lume pe singurul Lui Fiu născut; și ca om Hristos a murit pentru om și ca Om a înviat pentru om. Biruința Lui este biruința noastră. Ca o plantă cu El în moartea Sa ca și în învierea Sa, noi am fost eliberați pe deplin din acea stare în care păcatul și moartea ne ținea captivi. Noi am fost așezați într-o poziție, unde răul nu mai poate să-și exercite influențele lui nimicitoare. Păcatul și puterea dușmanului rămân pentru totdeauna în afara noii creații, în care noi am fost aduși prin înviere. Este rodul puterii lui Dumnezeu, care ne-a eliberat pentru totdeauna de toată responsabilitatea în care eram de la natură. În Hristos și cu Hristos am obținut o biruință minunată și desăvârșită. «*Și după cum în Adam toți mor, tot așa, în Hristos, toți vor fi făcuți vii*» (versetul 22). Aici ne sunt prezentate capetele a două generații, a două familii, Adam și Hristos. Familia a rezultat din capul ei și ea este dependentă de el în anumite privințe. Deci Adam a adus moartea în rândul urmașilor săi; ea a venit peste toți care erau în legătură cu el; «*moartea a trecut asupra tuturor oamenilor*». Hristos, în care este viața, aduce *viața* în mijlocul alor Săi; toți, cei care cred în Numele Său, o posedă în El. Așa după cum moartea caracterizează pe primul Adam și neamul lui, așa caracterizează viața pe al doilea Adam și pe cei care sunt ai Lui; dar această viață este în puterea învierii, fără de care ea nu poate fi dată alor Săi. Bobul de grâu a fost în adevăr desăvârșit în Sine Însuși, dar fără să cadă în pământ, ar fi rămas singur. Hristos însă a murit pentru păcatele lor; și acum, după ce El a anulat toate păcatele lor, El le dă viața.

În înviere însă există o anumită ordine, așa cum s-a arătat mai înainte, după care se împlinesc planurile lui Dumnezeu. «*Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei care sunt ai Lui Hristos. După aceea va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu și Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere*» (versetele 23 și 24). Pavel nu dă aici alte detalii, ci prezintă numai o privire de ansamblu a ceea ce va avea loc. Scopul lui este să dovedească învierea, și de aceea el redă pe scurt faptele singulare, și aceasta numai în măsura în care ele stau în legătură cu acest subiect. Deci Hristos este primul rod al învierii, și după aceea aceia care sunt ai Săi, la venirea Sa. Ei vor fi aduși la viață potrivit puterii vieții care este în Hristos; este învierea vieții. El a glorificat pe Tatăl și de aceea El a primit autoritate asupra întregii făpturi, pentru ca El să dea viața veșnică tuturor aceluia pe care El i-a dat Lui (Ioan 17,2). Și pentru aceștia El a nimicit domnia morții peste ei și i-a făcut părtași vieții veșnice; și această viață se va arăta și în trupul lor la înviere. Învierea

celor fără Dumnezeu nu este amintită aici, căci după ce apostolul a vorbit despre cei drepti, la venirea lui Hristos, el spune: «după aceea, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu și Tatăl» (versetul 24). Noi știm însă că potrivit cu Apocalipsa 20 între aceste două evenimente este o perioadă de timp de o mie de ani, perioadă în care Hristos va domni ca Împărat peste tot pământul, când pe pământ va domni pacea și dreptatea. «Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea.» (versetele 25.26) Toate Îi vor fi supuse, toate trebuie să recunoască, ori de bună voie ori prin constrângere, că Isus Hristos este Domnul, spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl. Când El va veni, El va primi Împărăția Sa și va acționa cu putere mare. El va sfărâma orice împotrivire și revoltă și va pune pe toți vrăjmașii la picioarele Lui, ultimul va fi moartea. Nimicirea morții stă în legătură cu învierea celor fără de Dumnezeu, care la strigătul de putere al lui Hristos vor ieși din mormintele lor. Hristos prin învierea Sa și glorificarea Tatălui a primit autoritate asupra tuturor; și moartea și-a pierdut domnia asupra celor fără de Dumnezeu. El dă la o parte moartea, prin aceea că înviază pe aceștia, ca să-i dea pentru veșnicie morții a doua, iazul de foc. După aceea va veni sfârșitul, când El va preda Împărăția lui Dumnezeu și Tatăl. «Căci El, (Dumnezeu), „a supus totul sub picioarele Lui” (Psalm 8,6). Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că în afară de Cel care I-a supus totul. Și când toate Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți» (versetele 27.28). În această subordonare a Fiului nu este vorba de natura Sa, ci de poziția Sa ca Om și de domnia Sa peste toate lucrurile. Când toată puterea și toată autoritatea va fi nimicită, când toate lucrurile vor fi supuse sub picioarele Lui, când toți vrăjmașii Lui vor recunoaște domnia Sa, și în cele din urmă moartea va fi nimicită, atunci El va da toate înapoi Tatălui, Cel care I le-a subordonat Lui; da, El Însuși va fi atunci în poziția Sa ca Om pe deplin subordonat, așa cum a fost și pe pământ, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți. El nu va înceta niciodată să fie una cu Tatăl, așa după cum a fost și în cazul când El a umblat în smerenie pe pământul acesta; dar după ce se va împlini tot ce s-a spus în Psalmul 8 și în Evrei 2 cu privire la supunerea tuturor lucrurilor sub Fiul Omului – Hristos – El va da toate autocrației lui Dumnezeu. El Însuși va ocupa pentru totdeauna locul Său ca Om, ca și Cap al întregii familii a celor răscumpărați, cu toate că El este în același timp Dumnezeu, preamărit în veșnicie, și una cu Tatăl.

În această secțiune scurtă de la versetul 20 la versetul 28, care totodată constituie o paranteză, găsim deci în legătură cu învierea principii deosebit de importante și se revelează planuri minunate ale lui Dumnezeu. Moartea este prin om, și viața este prin Om; moartea este prin primul Adam, viața este prin al doilea Adam. În înviere Hristos este cel dintâi rod, după aceea aceia care sunt ai Lui, la venirea Sa. Ei sunt în cea mai intimă legătură de rudenie cu El, ei sunt părtași ai vieții Lui, ai Duhului Lui, ai biruinței Lui asupra păcatului, lumii, morții și diavolului. Hristos, Omul înviat, este Domn peste toate lucrurile și are autoritate asupra oricărei făpturi. La urmă El nimicește moartea, după ce El prin învierea pentru judecată a celor fără de Dumnezeu va smulge domnia ei, și apoi va preda Împărăția lui Dumnezeu și Tatăl, și El Însuși ca Om este supus Aceluia care I-a supus toate lucrurile.

În versetul 29 apostolul reia firul gândurilor întrerupt în versetul 19; și noi nu vom găsi explicația acestui loc ca fiind grea, de îndată ce îl vom pune în legătură cu versetele 18 și 19. Acolo apostolul a spus, că dacă nu ar fi nici o înviere, atunci cei care au adormit în Hristos ar

fi pierduți, și credincioșii ar fi cei mai nenorociți dintre toți oamenii; și aici continuă să întrebe cu privire la aceea tăgăduire a învierii: «*Altfel, ce vor face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă morții nu înviază nicidecum, de ce se mai botează pentru ei?*» (versetul 29). Credincioșii sunt priviți aici ca o oștire de război, care luptă în această lume pentru Numele lui Isus și pentru gloria care se așteaptă, și în această luptă îndură multe lipsuri și prigoane, și unii chiar moartea, așa cum era efectiv în timpul acela. Nu era o nebunie să devii creștin, sau să ocupi locul aceluia care, dacă nu era nici o înviere și deci nici o speranță a slavei, nu aveau parte de nimic altceva decât de moarte? Nu era o nebunie, ca prin botez să te introduci în rândul acelei oștiri, ca să nu ai parte de nimic altceva decât numai de suferință și moarte? Și continuând cu aceste gânduri, apostolul întreabă în continuare: «*Și de ce suntem noi în primejdie în fiecare ceas? În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte, tot așa cum mă laud cu voi în Hristos Isus, Domnul nostru. Dacă, vorbind în felul oamenilor, m-am luptat cu fiarele în Efes, care îmi este folosul? Dacă morții nu înviază, „să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri.”*» (versetele 30-32) Cu siguranță ar fi fost cea mai mare nebunie, dacă el fără scop și folos ar fi urmărit un drum, care în fiecare ceas îi aducea pericole noi, și pe care îl pândea moartea din toate părțile, așa că el, în ceea ce privea sentimentul lui, murea zilnic; căci aceasta era lauda sa în Hristos, pentru al Cărui Nume el se expunea unui permanent pericol al vieții. În mod deosebit a fost acest caz în Efes, unde furia oamenilor a atins o așa înălțime, că el avea de înfrânt o luptă cu fiarele, așa cum se obișnuia în timpul acela. (compară cu 2 Corinteni 1,8-9; 1 Corinteni 4,8-12). În orice caz această luptă trebuie înțeleasă simbolic și nu literalmente, așa cum găsim mai târziu în alte locuri o vorbire asemănătoare, ca de exemplu în 2 Timotei 4,17, unde Pavel spune, că el a fost salvat din «*gura leului*». Ce folos ar fi avut el din toate acestea, dacă morții nu ar învia?

Însă la aceste întrebări referitoare la înviere nu este vorba de nemurirea sufletului, cu toate că este adevărat, că moartea nu poate să-l atingă, ci de învierea trupului. Dumnezeu are a face cu omul, și omul constă din duh, suflet și trup. El trebuie să dea socoteală de tot ce a făcut pe când era în trup; și el va face aceasta, după ce va fi înviat. În moarte sufletul este despărțit de trup, indiferent dacă omul este fericit sau nefericit, salvat sau pierdut; și în această stare nici credinciosul nu este îmbrăcat cu slavă și nici necredinciosul nu este judecat. De aceea de îndată ce se tăgăduiește învierea, se tăgăduiesc adevăratele relații ale lui Dumnezeu cu oamenii, și moartea este făcută sfârșitul tuturor acestor relații. Desigur aceasta ar fi în armonie cu voința omului natural; dar apostolul spune cu toată seriozitatea corintenilor: «*Nu vă înșelați: „Prietenii rele strică obiceiurile bune”. Treziți-vă cum se cuvine și nu păcătuți! Căci unii nu au cunoștință de Dumnezeu: spre rușinea voastră o spun.*» (versetele 33.34) Pavel privește viața de desfrâu ca sursă a tăgăduirii învierii; și aceasta este foarte adevărat, căci dacă nu există nici o înviere, «*să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri*» (versetul 32), asemenea creaturilor fără rațiune.

«*Dar va zice cineva:*», continuă apostolul, «*„Cum înviază morții? Și cu ce trup vor veni?”*» (versetul 35). La această întrebare curioasă nu este un răspuns precis. El consideră mai degrabă pe cel care pune o astfel de întrebare ca nebun, prin aceea că el are în fiecare zi ocazia să găsească un răspuns satisfăcător în domeniul naturii. Sămânța aruncată în pământ trebuie să moară, înainte să răsără un corp nou, așa cum el este dat potrivit cu voința Creatorului; și El dă fiecărei semințe un corp propriu (versetele 36-38). Tot așa și trupul de

înviere este rodul puterii lui Dumnezeu și după voința liberă a Aceluia care face trupul o locuință minunată pentru suflet. Însă el va rămâne totdeauna cu adevărat trup omenesc. Va fi un trup cu totul potrivit pentru cel care îl locuiește. Dar așa după cum sunt diferite feluri de trupuri, tot așa sunt trupuri cerești și trupuri pământești, și așa după cum slava soarelui se deosebește de slava lunii și diferitele stele se deosebesc între ele în slavă, tot așa se deosebește slava corpurilor cerești de slava corpurilor pământești (versetele 39-41). Că aici nu poate fi vorba de diferite trepte sau grade ale slavei acestui trup, rezultă clar din 1 Ioan 3,2, unde se spune: «Știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.» Dar dacă noi toți, și în ceea ce privește trupul, vom fi ca El, atunci vom fi la fel și între noi; și de aceea aici nu poate fi nicidecum vorba de grade diferite ale slavei noastre. Noi spunem: *slavei noastre*, căci este slava Adunării, care este plinătatea Aceluia, care umple totul în toate. Ea va fi în chip desăvârșit identică cu El. Ea aparține, ca și El, cerului și de aceea va fi părtașă slavei cerului. Există însă și o slavă pământească, despre care însă aici nu se vorbește mai mult. Slava cerească semnifică caracterul învierii noastre. Trupurile noastre vor mai putrezii și vor deveni minunate, vor fi vase ale puterii și vor fi vase spirituale. «*Trupul este semănat în putrezire și înviază în neputrezire; este semănat în necinste și înviază în slavă; este semănat în slăbiciune și înviază în putere; este semănat trup natural și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup natural, este și un trup duhovnicesc*» (versetele 42-44). Tot ce amintește de păcat, de praf și de pământesc, va fi dispărut desăvârșit la învierea noastră. Trupul supus putrezirii s-ar putea să fie mutilat, poate fi pus în pământ și cu totul devenit praf, la învierea dintre morți el va apărea iarăși în slavă și onoare, fără să poarte nici cea mai mică urmă a stării lui de odinioară de inferioritate.

În timp ce apostolul se ocupă acum în continuare cu acest subiect prețios, ajunge să vorbească de diferența mare care există între primul Adam și al doilea Adam, și dintre aceia care sunt în legătură cu primul Adam și cei care sunt în legătură cu al doilea Adam. «*De aceea este scris: „Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu;” (Geneza 2,7), cel din urmă Adam, un duh dătător de viață. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este natural; ce este duhovnicesc vine pe urmă. Omul dintâi este din pământ, făcut din țărână; omul al doilea este din cer*» (versetele 45-47). Trupul primului Adam era un trup natural, făcut din același praf ca și toate animalele; viața lui era a unui suflet viu. După ce Dumnezeu a făcut pe Adam din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață. Prin aceasta a venit în legătură cu Dumnezeu, sau așa cum Pavel a exprimat aceasta pe Aeropag în Atena «*Suntem din neam de Dumnezeu!*» Comportarea lui ar fi trebuit să corespundă acestui neam, și Dumnezeu Însuși i s-ar fi revelat, ca să-l mențină în starea morală, în care el a venit prin această suflare de viață. Cu toate că era liber de moarte, deoarece Dumnezeu i-a insuflat suflarea de viață, el a rămas totuși numai un suflet viu. Niciodată el nu putea deveni un duh dătător de viață, căci el nu avea viața ca posesiune a sa, ca venind din sine însuși, ci ca dată de Dumnezeu, prin a Căruia putere el trebuia și să rămână păzit. Condiția pentru o viață permanentă în această stare era ascultarea desăvârșită de poruncile lui Dumnezeu; și de îndată ce această ascultare a încetat, imediat a fost distrusă relația cu Dumnezeu, și moartea cu toate grozăviile ei stătea înaintea ușii. «*În ziua în care veți mânca din el veți muri*». Adam a mâncat și de aceea relația lui cu Dumnezeu a fost distrusă și moartea a fost partea lui. Noi toți am venit din el după căderea lui și de aceea am moștenit starea în care l-a adus păcatul, cu toate formele ei. Dacă Dumnezeu voia acum să ne readucă iarăși în legătură cu Sine, El trebuia să ne trimită pe Altceineva din

cer, care era un duh dătător de viață, și deci avea putere să ne dea viața. Și această putere o găsim în ultimul Adam; El a devenit un Duh dătător de viață. El are nu numai viața unui suflet viu, ci are viața în Sine Însuși, și de aceea poate da viață cui vrea El. Aceasta are o importanță mare, deoarece El era ca un om adevărat pe pământ. Acum este nu numai Dumnezeu care dă viața cui vrea El, ci și ultimul Adam. Hristos, Capul unui neam nou, are această putere în Sine Însuși, căci este scris: «Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine.» (Ioan 5,26) Și cu privire la noi se spune: «Și mărturia este aceasta: că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața» (1 Ioan 5,11.12).

Dar aceasta nu este tot ce ni se spune aici. Apostolul spune în continuare: «Omul dintâi este din pământ, făcut din țărână.» Originea lui este din pământ, și aceasta nu după căderea lui, ci înainte de căderea lui. Dumnezeu l-a făcut din țărâna pământului, și deoarece el a căzut, el trebuie să se reîntoarcă în țărână. Însă al doilea Adam, cu toate că este tot așa de adevărat om ca și primul, este Domnul din cer. Și noi, ca unii care aparținem primului Adam, suntem din pământ, din țărână; și «cum este cel făcut din țărână, așa sunt și cei din țărână», dar de îndată ce am primit viața celui de-al doilea Adam, avem parte la slava pe care El o posedă ca Om. Noi suntem ca El; căci «cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești» (versetul 48). Însă înainte ca aceasta să poată avea loc, a trebuit ca Hristos să împlinească mai întâi toată dreptatea, să facă ispășire pentru păcat, să învingă moartea și să distrugă puterea lui satan. El trebuia să pună capăt întregii stări a primului Adam, ca după aceea El, ca al doilea Adam și ultimul, ca Duh dătător de viață, să poată deveni Capul unui neam spiritual nou – a unui neam care este unit cu El în chip desăvârșit și care ia parte la toate privilegiile. Credinciosul se află într-o stare corespunzătoare lui Dumnezeu, de aceea el poate să stea înaintea Lui în puterea vieții noi. Deci uniți cu al doilea Adam și prin Duhul Lui făcuți vii, noi am fost transferați într-o stare, care nu numai ne-a despărțit pe deplin de starea tristă și nenorocită a unui păcătos, ci în același timp este diferită de starea în care se afla Adam înainte de cădere, departe ca cerul de pământ, deoarece noi am devenit părtași vieții care există din veșnicie și va exista în veșnicie, și noi am fost făcuți una pe deplin cu Domnul din cer.

Acesta este rezultatul mântuirii noastre minunate: «Și după cum am purtat chipul celui făcut din țărână, tot așa vom purta și Chipul Celui ceresc.» (versetul 49). În ceea ce privește duhul, noi suntem deja făcuți asemenea Domnului din cer: dar va veni și momentul când coliba noastră pământească va fi transformată și vom primi un trup, care este ca trupul de înviere minunat al Aceluia, care ca Salvator și Mire al nostru Și-a ocupat deja locul la dreapta lui Dumnezeu, pentru ca acolo în Casa Tatălui Său să ne pregătească un loc, pentru ca noi să avem parte nu numai de viața Sa, ci să avem parte și la slava Sa. «Ce spun eu, fraților, este că nu pot carnea și sângele să moștenească Împărăția lui Dumnezeu, nici putrezirea să moștenească neputrezirea» (versetul 50). Este imposibil ca noi în acest trup pământesc supus putrezirii să putem privi slava cerului, și de aceea este necesar ca, înainte să intrăm în această slavă, trupul nostru să fie transformat și să fie asemenea trupului preaiubitului nostru Domn și Mântuitor Isus Hristos. Și este Duhul Sfânt și al lui Hristos, care locuiește în noi și ne dau garanția deplină pentru certitudinea transformării noastre minunate.

Toate adevărurile minunate, care ne sunt făcute cunoscut în acest capitol deosebit de prețios, sunt încununate acum printr-o revelație nouă a felului în care toți sfinții, atât cei în viață cât și

cei adormiți, vor ajunge să fie asemenea cu Hristos Cel glorificat, o revelație, care până în momentul acela era o taină pentru corinteni, și, vai! cu toate că acum este făcută cunoscut în chip desăvârșit, este puțin prețuită de mulți credincioși din zilele noastre. «*Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță.*»⁴ Căci trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați» (versetele 51 și 52).

Ce taină minunată și slăvită se deschide aici credinței sfinților! Într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la sunetul trâmbiței, sfinții vor ieși din mormintele lor, de data aceasta ne mai fiind îmbrăcați cu trupuri supuse putrezirii, ci un trup care nu putrezește, asemenea strălucirii slavei cerului și alcătuit ca și trupul Biruitorului asupra morții și mormântului: în aceeași clipă, sfinții care vor fi în viață – cei muritori – oriunde s-ar găsi ei, tot așa, deodată, vor fi transformați spre nemurire. «*Căci trebuie ca ceea ce este supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și ceea ce este muritor să se îmbrace în nemurire*» (versetul 53). Coliba, alcătuită din țărâna pământului, va fi transformată deodată în una cerească, potrivită în chip desăvârșit ca să vadă gloria lui Hristos și s-o savureze împreună cu El. În momentul când sfinții adormiți vor învia și cei vii vor fi transformați, ei vor fi răpiți împreună în nor în întâmpinarea Domnului, ca să fie pentru totdeauna la El. (compară cu 1 Tesaloniceni 4,13-18). Ce speranță!

Aceasta este taina mare și minunată, pe care apostolul o revelează aici în Corint și prin care orice inimă, care cunoaște și iubește pe Domnul, va fi umplută cu mare bucurie. Pavel însuși a trăit în permanenta așteptare a acestui moment fericit; căci atât aici cât și în scrisoarea către Tesaloniceni el spune: «*Vom fi schimbați*». El aștepta să fie îmbrăcat și nu dezbrăcat. El trăia pentru Domnul său; el cunoștea făgăduința Lui și dorea împlinirea ei. Chiar dacă nu știa ora, el știa totuși foarte sigur că El va reveni și Îl aștepta în fiecare clipă. Inima lui iubitoare și doritoare nu așeza nici o perioadă de timp între așteptarea sa și împlinirea așteptării sale, deoarece nici Domnul nu a stabilit. Ah, fie ca toți sfinții să aibă felul lui de a gândi!

«*Când trupul acesta*», așa continuă apostolul, «*supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință.”*» (versetul 54, compară și cu Isaia 25,8). Pentru creștin moartea a fost biruită total; ea a fost înlăturată. Credinciosul posedă în Hristos înviat o viață care îl ridică deasupra morții, nu trupește, dar fără îndoială moral. Moartea, ca rod al

⁴ La această expresie «*cea din urmă trâmbiță*» s-a gândit deseori la trâmbița a șaptea din cartea Apocalipsa 11 și apoi firește s-a tras concluzia că învierea și transformarea sfinților va trebui să aibă loc în acel moment al judecății. Însă după părerea noastră cele șapte trâmbițe din cartea Apocalipsa, despre care s-a vorbit la mult timp după redactarea acestei scrisori și chiar după moartea lui Pavel, nu stau în nici o legătură cu trâmbița amintită aici, și nici cu cea amintită în Matei 24 și de profeții iudei. Acele șapte trâmbițe sunt fără îndoială trâmbițe ale judecății și trebuie aduse în legătură cu restul conținutului cărții Apocalipsa și trebuie studiate în interdependența lor, așa cum trebuie să se facă și cu privire la celelalte evenimente. Aici în 1 Corinteni 15,12 Pavel vorbește numai despre sfinții înviați și transformați, și de aceea și trâmbița amintită aici trebuie limitată numai la acest subiect. În Isaia 27,13, unde de asemenea este vorba de o trâmbiță – o trâmbiță a harului, Domnul o leagă de strângerea rămășiței israelite. Între aceste două evenimente, învierea și transformarea sfinților și strângerea rămășiței israelite, se împlinesc acele șapte trâmbițe din cartea Apocalipsa, dacă la ultima din acestea nu se gândește la suprapunerea cu solicitarea adresată Israelului împrăștiat. Totodată ni se pare că această expresie «*la cea din urmă trâmbiță*» este pur și simplu o aluzie la ceva general cunoscut în lumea romană din timpul acela, semnalul militar final pentru pornirea în marș, după ce au fost date și executate indicațiile anterioare pentru pornirea taberei. Toți stăteau gata și așteptau ultimul ton al trâmbiței, ca să pornească împreună. Și aceasta caracterizează poziția Bisericii din timpul actual.

păcatului și ca judecată și-a pierdut toată puterea asupra sufletului. Ea a fost biruită așa de desăvârșit, că vor fi foarte mulți care nu vor muri. Toți credincioșii posedă pe Hristos ca viață a lor. În timp ce El nu este prezent, și aceasta va dura atât timp cât El stă la dreapta Tatălui și viața noastră este ascunsă cu El în Dumnezeu, noi vom muri trupește, aceasta înseamnă că sufletul se va despărți de corp. Însă de îndată ce El revine, de îndată ce El părăsește tronul Tatălui Său, ca să ia pe ai Săi la Sine - și El va face aceasta înainte să vină judecățile peste lumea aceasta -, El va exercita pe deplin puterea Sa față de ei și moartea nu va fi în stare să exercite vreo împotrivire. Toți cei vii, fără să moară, vor intra în slava Sa. Desigur crearea omului din țărâna pământului era o dovadă minunată a atotputerniciei Creatorului; dar o dovadă mult mai minunată a puterii atotputernice a lui Dumnezeu este învierea omului care revine din țărână. Dar deasupra tuturor acestora stă transformarea sfinților aflați în viață la venirea lui Isus, deoarece ea ne arată în chip minunat, cât de desăvârșit a biruit Hristos moartea și cum El a anulat și ultima urmă a păcatului. Da, prin harul Său El aduce pe păcătosul nenorocit, vinovat și vrăjmaș pe cea mai înaltă treaptă a onoarei, deoarece El exercită față de el toată puterea atotputerniciei Sale divine. Și această eliberare desăvârșită, cu toate că noi încă o mai așteptăm, o putem privi deja acum cu ochiul credinței în slava Persoanei lui Hristos; căci El S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, după ce El S-a supus stării omului aflat în moarte din cauza păcatului. Și El a înfăptuit o mântuire desăvârșită, o mântuire, care, după ce a anulat toate păcatele, a glorificat dreptatea lui Dumnezeu și a nimicit puterea lui satan pe baza unei ispășiri veșnice și a unei vieți care a biruit moartea, ne-a așezat într-o sferă cu totul nouă, unde păcatul și urmările lui nu pot pătrunde, și unde favoarea lui Dumnezeu ne va străluci desăvârșit și pentru veșnicie în glorie. Și această schimbare mare și minunată va avea loc într-o clipită, într-o clipeală din ochi prin puterea lui Dumnezeu: cei adormiți în Hristos vor învia și noi vom fi transformați.

Citarea locului din Isaia 25,8: «*Moartea a fost înghițită de biruință*» (versetul 54) este foarte ciudată. Apostolul citează aici numai faptul că moartea a fost înghițită de biruință; dar dacă studiem acel loc din Isaia în context cu întreg capitolul, vom găsi că acest eveniment nu are loc la sfârșitul lumii, ci în perioada când prin instaurarea Împărăției lui Dumnezeu în Sion se va îndepărta învelitoarea sub care au stat păgânii în întuneric și neștiință. În această perioadă tot pământul va fi luminat, va fi plin de cunoștința Domnului. Deci siguranța deplină, că moartea va fi îndepărtată, umple inima noastră cu încredere, cu toate că moartea încă mai este prezentă. Deja acum putem striga plini de încredere: «*Unde îți este țepușa, moarte? Unde îți este biruința, moarte?*» (versetul 55). Țepușa morții a fost frântă și biruința Hadesului nimicită. Harul triumfător al lui Dumnezeu a schimbat totul. Pentru cei care sunt în Hristos, moartea și-a pierdut deja acum, în timp ce ea încă mai domină, caracterul ei propriu-zis, deoarece pentru ei ea constă numai în părăsirea sau despărțirea de ceea ce este muritor. Ea nu îi umple cu groază la gândul la judecata lui Dumnezeu și la puterea lui satan, deoarece Hristos a fost în acea judecată, și pentru ei a biruit această putere. Dar nu numai aceasta: El a îndepărtat și pe urzitor, țepușa morții. «*Țepușa morții este păcatul și puterea păcatului este Legea.*» (versetul 56) Legea a prezentat conștiinței dreptatea lui Dumnezeu, care cerea împlinirea acelei Legi și amenința cu blestem pe toți care greșeau în împlinirea Legii, și prin aceasta păcatului i se dădea puterea asupra conștiinței și făcea moartea și mai îngrozitoare. Hristos însă a fost făcut păcat și a purtat blestemul Legii, prin aceea că El a devenit blestem pentru aceia care erau sub Lege. El a eliberat desăvârșit pe ai Săi de ambele, de păcat și de

Lege, deoarece El a glorificat pe Dumnezeu cu privire la păcat și cu privire la Lege; și totodată El ne-a eliberat pe deplin de puterea morții, din care El a înviat ca biruitor. Singurul lucru pe care moartea îl poate face astăzi asupra noastră este să ne ia de pe scena actuală, pe care ea își exercită puterea, ca să ne ducă la locul unde ea nu mai posedă nici o putere. «*A muri este câștig.*» «*Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos*» (versetul 57). Dumnezeu este izvorul acelor gânduri de har, care umplu puterea Sa. Și în loc să ne fie frică de moarte, inima noastră este umplută cu mulțumire pentru Acela care ne-a dat o eliberare desăvârșită și veșnică, o biruință desăvârșită și veșnică. În curând vom fi pentru totdeauna la Isus, vom fi ca El, și Îl vom vedea așa cum este. Acesta este rezultatul mare și minunat din toate. Scena lucrului nostru este acum încă acolo unde moartea își exercită puterea și unde satan o poate folosi, dacă Dumnezeu îi permite, să ne facă să devenim inactivi, acolo unde ne întâmpină greutăți de tot felul și vrăjmașii ne înconjoară; dar noi suntem siguri, că sfârșitul va fi minunat și fericit. Dumnezeul nostru va împlini și cu privire la noi planurile Lui minunate și mărimea puterii Sale, pe care am văzut-o în Hristos Isus, care este Capul și revelarea slavei pe care noi o vom savura veșnic împreună cu El. La El, preaiubitul nostru Isus, vom găsi și rodul lucrării noastre, pe care noi am făcut-o aici jos pe pământ în Numele Său și cu încredere în harul Său și puterea Sa. De aceea la sfârșitul acestui capitol minunat apostolul dă îndemnul serios și mângâietor: «*De aceea, frații mei iubiți, fiți tari, neclintiți, sporind totdeauna în lucrul Domnului, știind că lucrarea voastră în Domnul nu este zadarnică*» (versetul 58).

Capitolul 16

Starea practică a adunării din Corint era, așa cum am văzut clar la studiul acestei scrisori, foarte slabă. În mijlocul ei se găseau sciziuni, asemănarea cu lumea, pofte carnale, anomalii la frângerea pâinii și învățatură falsă. Satan încerca să strice totul, mai întâi viața și apoi învățătura; mai întâi dreptatea și apoi credința. De aceea este ușor de înțeles, că inima apostolului era îngrijorată și apăsată din cauza lor, și aceasta cu atât mai mult, când ne gândim la dragostea părintească și afecțiunea lui pentru credincioși. Starea lor era realmente deosebit de tristă; dar ea a slujit, ca toate sentimentele și toată dragostea inimii lui, pe care le avea în mod deosebit pentru corinteni, să se reverse, așa cum se vede mai ales în cea de-a doua scrisoare. Și în acest capitol el li se adresează într-un fel foarte afectuos și cu încredere, le dă rânduiești cu privire la slujba față de cei nevoiași din Ierusalim și îi încurajează în această slujire. El le dă îndemnul să facă o colectă pentru ei, așa cum aceasta s-a convenit între apostoli, în timpul când Pavel, ca apostol recunoscut al națiunilor, a părăsit Ierusalimul. El îi roagă, ca în ziua întâia a săptămânii fiecare să pună deoparte după câștigul lui; și mai târziu, când el va fi la ei, voia să trimită câțiva frați, pe care ei îi considerau vrednici, cu scrisori la Ierusalim, ca să le ducă darurile de dragoste strânse; el însuși era pregătit să călătorească la Ierusalim, dacă era potrivit (versetele 1-4).

Fără să ia în considerare starea lor tristă, apostolul dorea totuși să se folosească de slujba lor; și aceasta este cu adevărat foarte mângâietor și educativ pentru inima noastră. El îi

privește și îi tratează încă ca creștini; ei stăteau încă pe fundamentul adevărului și alcătuiau Adunarea lui Dumnezeu în Corint; și această realitate l-a determinat pe apostol să le scrie cu mai mare seriozitate. Dar cu toate că inima lui s-a ușurat într-o oarecare măsură prin scrierea acestei scrisori, prin aceea că avea încrederea că Domnul le va binecuvânta inimile, totuși el nu se putea decide să meargă acolo, chiar dacă aceasta era intenția lui. El voia să călătorească spre Macedonia trecând prin Corint și la întoarcerea lui de acolo să-i vadă pentru a doua oară (2 Corinteni 1,15.16). El se abține de la aceasta, fără să le spună vreun motiv; el vorbește cu incertitudine și despre rămânerea lui la ei: *«Și poate voi rămâne la voi sau poate chiar voi ierna la voi ... nădăjduiesc să rămân cu voi un anumit timp, dacă va îngădui Domnul»* (versetul 6 și 7). În cea de-a doua scrisoare le face cunoscut, că starea lor actuală a fost cauza pentru care el nu s-a dus la ei. Pavel s-a gândit să rămână în Efes până la Cincizecime; *«căci»*, spune el, *«mi s-a deschis aici o ușă mare și largă și sunt mulți împotriviți»* (versetele 8 și 9). Aceste două realități, ușa deschisă și mulții împotriviți, erau pentru el un motiv să rămână, și ele sunt în orice timp un semn caracteristic foarte remarcabil pentru oricare lucrător în lucrarea Domnului. Ușa deschisă este o dovadă, că Dumnezeu este prezent și consideră bună activitatea, și activitatea împotriviților face necesară rămânerea din cauza dușmanului. Deseori împotrivirea este considerată o ușă închisă; aceasta este închisă numai atunci când nu mai este nici o dorință de a asculta Cuvântul, și Dumnezeu nu lucrează, ca să trezească atenția. Când însă Dumnezeu lucrează, împotrivirea dușmanului este numai un motiv ca să nu se renunțe la lucrare. Se pare că Pavel a suferit mult în Efes (capitolul 15,32), și cu toate acestea a continuat lucrarea. Răscoala, care a pricinuit-o Dimitrie (Faptele Apostolilor 19) a închis ușa și l-a făcut pe Pavel să plece de acolo.

Știm din Faptele Apostolilor 19,22, că Pavel a trimis pe Timotei în Macedonia și, așa cum vedem în acest capitol, era de părere, că el va călători până la Corint. De aceea el dă îndemnul: *«Dacă sosește Timotei, vedeți să fie fără frică la voi, căci el este prins ca și mine la lucrul Domnului. Nimeni, deci, să nu-l disprețuiască. Să-l conduceți în pace»* (versetele 10,11). Tinerețea lui Timotei a pricinuit acest îndemn. Pavel trebuie să se fi temut, că ei ar fi încercat să justifice lipsa lor de supunere, așa cum din păcate deseori se întâmplă, prin tinerețea lucrătorului. De aceea el le amintește, că Timotei, ca și el însuși, face lucrarea Domnului; și cu adevărat, el a lucrat cu mare credincioșie. Și aceasta este suficient să ne facă pe deplin responsabili de supunerea noastră. Cu privire la Apolo, apostolul l-a rugat să meargă împreună cu frații la Corint, și aceasta a dovedit cât de liber era sufletul lui de orice invidie. El știa că Apolo a lucrat în Corint însoțit de binecuvântare, și el aștepta și în continuare aceasta. Apolo nu s-a hotărât până în momentul acela să călătorească la Corint. După cum se pare, el nu voia prin prezența sa să ofere ocazia să se gândească că el muștra lipsa prezenței lui Apolo, în mod deosebit și de aceea, că unii se numeau după numele lui (versetul 12).

După aceste rânduieli și comunicări diferite, apostolul se adresează încă o dată corintenilor cu un îndemn plăcut dar totodată foarte sever: *«Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă! Tot ce faceți să fie făcut cu dragoste»*, (versetele 13.14). Cât de bogate în conținut sunt aceste câteva cuvinte! Era dorința cea mai stringentă a apostolului, ca până la sfârșit ei să rămână tari și credincioși și ca dragostea să fie izvorul tuturor acțiunilor lor. El iubea pe corinteni cu o dragoste părintească, căci ei erau copiii lui, pe care i-a născut prin Evanghelie; și oricât de mare putea fi cusurul lor, ei rămâneau totuși prețioși pentru inima lui.

În continuare găsim în acest capitol o dovadă clară, că fiecare, fără o chemare specială, ci numai prin puterea Duhului Sfânt se poate dedica în slujba Adunării, și dacă o astfel de persoană slujește cu credincioșie, ceilalți sunt datori să-l recunoască și să i se supună. «*Vă îndemn, fraților: cunoașteți casa lui Ștefana, că ea este cel dintâi rod al Ahaiei și că s-a dedicat cu totul în slujba sfinților. Fiți și voi supuși unor astfel de oameni și fiecăruia care ajută la lucrare și muncește*» (versetele 15.16). Domnul Însuși recunoaște pe astfel de lucrători de bună voie, care, mânați de dragostea lui Hristos și călăuziți prin Duhul Sfânt, se dedică slujirii sfinților, și El așteaptă și din partea noastră recunoașterea unei astfel de slujiri și supunerea față de acești lucrători. Aceasta are o importanță mare, în mod deosebit și în timpul actual, unde deseori o astfel de slujire de bună voie este privită ca atac asupra unei funcții spirituale, și la nimic nu se gândește mai puțin, ca la recunoaștere și supunere, crezându-se că pentru acea slujire sunt îndreptățiți numai aceia care au ajuns la aceasta printr-o chemare specială și ordinare din partea oamenilor. În Cuvântul lui Dumnezeu însă găsim contrariul. Tot așa nu auzim nimic despre o chemare specială a lui Apolo. Cu privire la alții, el era un lucrător absolut independent. Instruit parțial prin alți lucrători, el acționa liber potrivit cu harul primit, așa cum el îl considera că este plăcut lui Dumnezeu.

Totodată doresc aici să atrag atenția la o altă chestiune foarte importantă, care stă mai mult sau mai puțin în legătură cu cele spuse mai înainte. Această scrisoare, cu toate că se ocupă cu toate detaliile stării interne a adunării din Corint, nu amintește cu nici un cuvânt pe bătrânii adunării sau alte persoane cu funcții, care în general existau. Dacă în Corint ar fi existat astfel de persoane, ne-am fi așteptat, ca la multiplele lipsuri și cusururi în adunare, apostolul să se fi adresat pe nume la aceștia și să-i fi îndemnat la credincioșie și veghere și să le fi adus aminte de responsabilitatea lor; dar dimpotrivă, el îi face pe toți răspunzători; și aceasta este foarte important de luat în seamă. Noi avem Cuvântul, și în acest Cuvânt Dumnezeu a purtat de grijă pentru mersul unei adunări în toate timpurile și, așa cum am văzut, a dat îndemnuri în Cuvânt, ca toți să fie recunoscuți și să se supună tuturor celor care prin puterea Duhului se dedică cu credincioșie slujirii sfinților, fără să fie chemați sau puși pe funcții în vreun mod deosebit. Nici decăderea generală a Bisericii, și nici lipsa de persoane instalate în funcții nu vor putea împiedica pe aceia, care vor să asculte de Cuvânt, să respecte toate lucrurile necesare ordinii creștine. În toate timpurile, chiar și în acelea cu tot felul de rătăcirii și sciziuni, Domnul ne va da ce avem nevoie pentru zidirea noastră sufletească, dacă ne ținem simplu de Cuvântul Său și ne lăsăm călăuziți prin Duhul Său.

Apostolul numește aici trei persoane, care prin participarea lor personală și slujba lor personală, i-au bucurat și înviorat inima. «*Mă bucur de venirea lui Ștefana, lui Fortunat și lui Ahaic, pentru că ei au împlinit ce lipsea din partea voastră, căci mi-au răcorit duhul meu și al vostru. Să recunoașteți deci pe astfel de oameni*» (versetele 17.18). Din aceste versete nu se pare că ei au bucurat inima lui prin relatări plăcute despre adunare sau printr-o dovadă a dragostei lor față de el. Inima lui era mult mai mult înviorată prin aceia personal; și el voia ca și corinteni să aibă parte la aceasta, prin aceea că el presupunea că ei aveau suficientă dragoste pentru el, ca prin mângâierea lui să fie mângâiați. Dragostea lor nu s-a gândit mai înainte la aceasta; dar el exprimă încrederea lui, pentru ca ei să se bucure de faptul că el a fost înviorat. Este mișcător să vezi cum dragostea apostolului se ostenește să trezească în inimile corintenilor sentimentul dragostei și părtășiei prin comunicarea, că acești trei frați din adunare

i-au slujit, și cum el caută să lege bucuria lui cu a lor, ca în felul acesta să înnoiască și să consolideze legătura părtășiei.

Oricât de mari ar fi fost lipsurile în adunarea din Corint, apostolul recunoaște totuși, așa cum am văzut, mădularele ei ca fiind creștini adevărați, și el vrea ca și ei să se recunoască între ei ca atare prin sărutul dragostei, expresia generală a sentimentelor frățești. «*Spuneți-vă salutări unii altora cu o sărutare sfântă*» (versetul 20). Trebuie remarcat aici, că apostolul, așa cum vedem în versetul 21 și în alte locuri, s-a folosit de alții, ca să scrie pentru el. Scrisoarea către Galateni face o excepție de la aceasta. El confirma scrierile lui adresate adunărilor prin aceea că la sfârșit el scria salutările cu propria lui mână.

La sfârșitul scrisori avem încă o dată ocazia să vedem, cât de deplin a recunoscut apostolul pe corinteni. El a rostit un anatema solemn asupra tuturor aceluia care nu iubesc pe Domnul Isus (versetul 22). Dacă existau din aceștia, el nu voia să-i recunoască; dar departe de a presupune aceasta la ei, dimpotrivă el le scrie în ultimul verset: «*Dragostea mea să fie cu voi cu toți în Hristos Isus!*» (versetul 24). Dacă deja inima apostolului atârna cu o așa simpatie intimă de o adunare a cărei stare era așa de slabă și cu lipsuri, dacă era o mare mângâiere pentru el de a fi capabil să-i recunoască pe toți în dragoste, cu cât mai mult puteau ei atunci, și noi împreună cu ei, să fie convinși de dragostea Aceluia care, pentru a ne salva de la pierzarea veșnică, Și-a dat viața Sa scumpă la moartea de cruce infamă, și Acela care, cu toate că El ne atenționează cu o solemnitate sfântă și ne disciplinează, în același timp ne poartă și ne conduce cu așa de multă răbdare, dragoste și blândețe. Și această scrisoare este o mărturie a dragostei Lui intime și a purtării Lui de grijă față de noi. El a folosit împrejurările triste din Corint, ca să ne dea anumite învățături, ca să ne facă să înțelegem în multe aspecte voia Sa plăcută, atât cu privire la noi înșine cât și cu privire la Adunare. Fie ca inimile noastre prin har să fie voitoare și gata nu numai de a cerceta cu râvnă voia Sa, ci și s-o împlinescă cu credincioșie prin puterea Duhului Sfânt!